

ပြပုံသံ

ချစ်သွားပြီ

S. S. S. S.

၂၃၃
၂၃၄
၂၃၅
၂၃၆
၂၃၇
၂၃၈

အခန်း (၁)

စားလို့ မဝင်

အိပ်လို့ မပျော်

ssl

နှလုံးသားပေါ်က အချစ်ဖျား

ခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာသော ကာရန်မရှိ၊ ကဗျာမပီ စာသားများကို ဒိုင် ယာရီစာအုပ်ထဲ ရေးချလိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် စာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိတ်ထဲ၌ မွန်းကြပ်နေရှာ သောသစ်ခွခိုင်လေးကို ထိတွေ့မိသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

ပန်းပွင့်လေးများ သည် လန်းဆန်းနေဆဲပင်။ ငါးပွင့်သာပါသော နံ့ သာရောင်ပန်းခိုင်ကလေးဖြစ်သည်။ ။ ကျားမျက်လုံးပန်းဟု ခေါ်ကြောင်း ကို ပန်းပေးသူ သူနာပြုဆရာမလေး ပြောပြသဖြင့် သိထား၏။

အမည်နှင့်လိုက်သည့် ပန်းကလေးများကို ငုံ့၍ မွှေးကြူလိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် ထိုင်နေရာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ဆင်း၍ ခြေသလုံးတစ်ဝက် အထိသာ ရှည်သော ချာလီဘောင်းဘီဖျားကို ဒူးဆစ်တိုင်အောင် လိပ်တင်လိုက်ပြီး ချောင်းရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

စိမ်းလဲ့လဲ့ရှိသော ပသီချောင်းတောင်ကျရေမှာ တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိ နေသည်။ ။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုခြွေကာ ရေစီးထဲချလိုက်သည်။ ။ ရင်တွင်းမှ ..

မေမေ့ကို ပြောပေးကွာ လွမ်းလှပြီလို့။ ။

နောက်တစ်ပွင့်ခြွေကာ မျှောလိုက်ပြန်သည်။ ။

ဖေဖေရေ ... အောက်မေ့လှပါပြီ။

နောက်တစ်ပွင့်

ဘွားဘွားရင်ခွင်ကို မြေးလေးတမ်းတလျက်ပါ။

နောက်ထပ်တစ်ပွင့်

လေးလေးရဲ့ သကာဆမ်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက စကားချို့ချို့လေးတွေ
ကို ကြားယောင်နေဆဲပါ။

နောက်ဆုံးတစ်ပွင့် ...။

ကိုကိုဇာနည်အတွက် ...။ ဒီခံစားချက်အမျိုးမျိုးကိုပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့
ကိုကိုဇာနည်အတွက်ပါ။

ပန်းကလေးငါးပွင့်သည် ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်များကြားမှာ ကွေ့
ဝိုက်ပြီး ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်ရေစီးအဟု နံကြား မျောပါသွားကြသည်။ ။

ဤသည် ကို ငေးကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်လေး လွမ်းဆွ
တ်မိသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် အိမ်သို့ပြန်ပြေး၍ ဘွားဘွားရင်ထဲ ခေါင်းက
လေးတိုးဝှေ့ပြီး နွဲ့ချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ။

မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလာသည်။ ။

မိသားစုအပေါ် တမ်းတမ်းတလွမ်းနေသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

ပန်းကလေးများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆက်ယူလိုက်သည် ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အလွမ်းကလေးများ လွင့်ပါသွားကာ ရေထဲမှာ
ပင်တဗွမ်းဗွမ်းပြေးလိုက်ရင်း -

"ဟေ့ ... ဟေ့လူကြီး၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မဆယ်နဲ့ ၊ မဆယ်နဲ့ လေ၊ ဘယ်နှယ်ဟာလဲ"

လူကြီးက မကြားသလိုလိုနှင့် ပန်းများကို စိမ်ပြေနေပြေဆယ်ယူပြီး လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ ယုယုယယပင် ငုံ့နမ်းလိုက်သေးသည်။ ။

"ဒါ ... ဒါ ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ နိုင်နိုင်မျှောလိုက်တဲ့ ပန်းတွေကို"

လူကြီးအနားသို့ ရောက်သည် နှင့် ဒေါသဖြင့် နိုင်နိုင်မေးလိုက်သည် ။ လူကြီးက အေးဆေးစွာဖြင့် -

"မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ပန်းတွေကို ငါဆယ်လိုက်တာလေ"

"မြင်သားပဲ၊ မြင်လို့ မေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကြီး ဘာဖြစ်လို့ သူများ ပန်းတွေကို ဆယ်ရတာလဲလို့ မေးတာ"

နိုင်နိုင်အသံမှာ မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ကျယ်လောင်လာသည် ။ သို့သော် လူကြီးက ခပ်အေးအေးပင်။

"မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ မျှောရတာလဲ"

"ဟာ အရစ်ရှည်တယ်၊ ဒီကမေးတာအရင်ဖြေ"

"မဖြေဘူးဆိုရင်ကော"

အသည်းယားစရာကောင်းလွန်းလှသည် ။ မြင့်မားသော အရပ်ကြီးက မိုးနေသဖြင့် လူကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောရသည် ကိုကပင် လွန်လှပြီ။

"မဖြေနိုင်ရင် နိုင်နိုင်ပန်းတွေ ပြန်ပေးပေါ့"

"ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်တဲ့ ၊ ရေထဲမျှောလာတဲ့ ပန်းဟာ မင်းအတွဲ"

က် ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ မင်းပန်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟာ မာလှချည်လား၊ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လိုလူလဲ”

“မင်းလိုပဲပေါ့၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တဲ့ လူလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့ မထူးပါဘူး”

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ နိုင်နိုင် ဆတ်ဆတ်ခါ
ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားကြီး လွန်တယ်နော်၊ ပေး ကျုပ်ပန်းတွေ ပြန်ပေး၊ ပြန်မျှောပစ်မယ်”

“အဲဒါကြောင့် မပေးချင်တာ၊ ဟေ့ ဒီမှာ ချာတိတ်၊ ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ဆံထုံးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးပဲကွ၊ အကျိုးမဲ့သက်သက် ရေစီးနဲ့ မျှောလိုက်တော့ မြေပြန့်ရော ကံသွားမယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပန်းလေးတွေဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားမယ်၊ ဒါကို ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ တောင်ပေါ်မြေက ပန်းတွေ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်ထဲ မရောက်စေရဘူး”

နာကျည်းခြင်းများ စွက်ဖက်ကာ ပြောလိုက်သော
လူကြီးကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင် လှောင်ပြုံး - ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ဟာ ... ခင်ဗျားကြီးကို အကောင်းမှတ်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ လူကြောင်ကြီးပဲ၊ ကြောင်တယ်ဗျာ၊ မြေပြန့်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ လူရှိသလို တောင်ပေါ်မှာ ကော မရှိဘူးလား၊ ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်းကျုံးရမ်းတဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားခေါင်းကွဲသွားနိုင်တယ်”

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်နားလည်တာက ကျုပ်ဆီမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်း...၊ ကျုပ်တို့ မြေရဲ့ မြေဩဇာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ပန်းများကို ခြေမွကာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချပြီး တောစီးဖိနပ်ကြီးနှင့် ထပ်ဆင့်နင်းလိုက်သည်
။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ဟစ်
အော်ကျိန်ဆဲလိုက်သည် ။

“လူရိုင်းကြီး၊ ခင်ဗျားကြီးသေမှ မြေဩဇာဖြစ်၊ ကျုပ်ပန်းတွေကြေသ
လို ခင်ဗျားကြီး အသည်းနှလုံးပါ မွေ့ကြေပါစေ”

“ဟတ် .. ဟား .. ဟား .. ဟာ ..”

သူ၏ ရယ်သံသည် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ရေစီးသံများကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွား
သည် ။ ဤလူကြီးကို နိုင်နိုင် ထုရိုက်ပစ်ချင်သော်လည်း မလုပ်ရဲပါ။ အရ
ပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းပြီး မျက်နှာခက်ထန်မာကျောကာ တစ်
လောကလုံးကို နာကျည်းမုန်းတီးဟန် ပေါက်နေသည် ။

ယခုလည်း ရယ်မောလိုက်သည် မှာ တစ်လောကလုံးသူတစ်ယောက်
တည်းရှိနေသည့် အလားပင်။

“ရယ် ... ရယ်၊ သေအောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကိုတော့
တစ်သက်မကြေပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး အသည်းကြေပြီး ခင်ဗျားကြီးပါ
မွေ့ကြေသွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟား ... ဟား ... မင်းဆုတောင်းလည်း အပိုပဲ၊ ကျုပ်မှာ ကြေစရာ
အသည်းနှလုံးမှ မရှိတော့ပဲ”

“အရူးကြီး၊ အသည်း မရှိရင် ခင်ဗျားကြီး သေတာကြာလှပြီပေါ့”

“သေနေတာပဲ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေတာလေ”

"ဒါဖြင့် အသေကောင်ကြီးပေါ့"

"မင်း ရိုင်းလှချည်လား"

"အို ... ခင်ဗျားကြီးပဲ သေနေတာဆို၊ အသေကောင်ကြီးပေါ့၊ မသာကြီးလို့ ခေါ်လည်း ရတာပဲ၊ နောက်တစ်မျိုးတောင်ရသေး အသုဘ ကောင်ကြီးလို့ လေ ... နောက် ..."

လူကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားပြီး -

"ကိုင်း တော်ပါတော့ ပညာရှိ သုခမိန်ရယ်"

"မတော်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးက အသားလွတ်ကြီး ကျောထားတာ ကို ဒီက အရှုံးပေးရမှာ လားလို့ ပြန်လျော်ပေး၊ ပန်းတွေပြန်ပေး"

"မပေးနိုင်ဘူး၊ ပန်းတွေမျှောပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဦးမလို့ လား၊ မရဘူး၊ ကျုပ်က စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေတဲ့ လူကို သိပ်မုန်းတယ်"

"ဘယ်သူက ချစ်ခိုင်းနေလို့ လဲ"

"ချစ်ခိုင်းလည်း မချစ်ရဲပါဘူး၊ မင်းတင်မကဘူး၊ တစ်လောကလုံး ဘယ်မိန်းမမှ မချစ်ရဲပါဘူး၊ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တနဲ့ မိန်းမတွေ ကိုကြောက်လွန်းလို့ ဆလံပါပဲ၊ သွားမယ်"

မိမိအား ဆလံပေးပြီး တောပစ်သေနတ်ကို ထမ်းကာ ထွက်ခွာသွား သော လူကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း -

"ကြွ-ကြွ- လူဝှာကြီး၊ ခင်ဗျားကြီးတော့လား"

နိုင်နိုင်သည် မကျေမနပ်နှင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်ကာ ရေထဲ သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"ဗွမ်း"

မြည်သံနှင့်အတူ ဂယက်များ ပေါ်ပေါက်သွားသည် ။ သို့သော် ဂယက်များ သည် မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ချောင်းရေကတော့ စီးမြုပ်င် ။ ရေစီးသံနှင့် ကျေးငှက်အသံသာလေးတို့ သည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ပျံလွင့်၍ နေသည် ။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဘွားဘွား၊ လေးလေးနှင့် ကိုကိုဇာနည်တို့ သည် နိုင်နိုင်ခေါင်းထဲ မရှိတော့။ အတွေးထဲသို့ မကျေနပ်စိတ်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာသည် က-

“ဦးဝှစ်ကြီး၊ သင်းကြီးသိမယ်”

စိတ်ထဲ၌ ကြိုးဝါးရင်း ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်လာရာ-

“ဟ အဲဒါ ဆရာဝန်မကွ”

“ဟင် မိန်းကလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမဆေးခန်းကို အချိန်ပြည့်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်မကွ၊ ဒေါက်တာ ခင်နိုင်တဲ့ ”

“ခေတ်မီတယ်နော်”

“ခေတ်မီတာကိုက တစ်မျိုးလှတယ်”

နိုင်နိုင်နားထဲ တိုးဝင်လာသော တီးတိုးအသံများကြောင့် စိတ်အစဉ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားကာ ခြေလှမ်းတို့ ကို ပြင်လိုက်ရသည် ။ ခပ်မှန်မှန်လှမ်းလိုက်သည် ။ လိပ်ထားသော ဘောင်းဘီကို သတိရကာ ဖြေချလိုက်သည် ။

“ဒေါက်တာပါလား၊ ဆေးခန်းကပြန်လာတာထင်တယ်”

အေးမြသောအပြုံးရှင် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင်းဆီက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ သူမသည် ကျောင်းမှ ပြန်လာဟန်တူသည်။ ။ အဖြူအစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြိမ်ခြင်းကလေးကို ဆွဲလျက် ဖြစ်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီးကော ကျောင်းကပြန်လာတာပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်၊ ဒေါက်တာလိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်မထံ အချိန်မရွေးအကူအညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ခုထိတော့ ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီးသည် ဣန္ဒြေရှင်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။ ဤသည် ကို နိုင်နိုင်က သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ဆံမြိတ်မပါသော ဆံထုံးပုံပုံနက်နက်လေးတွင် နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်နှင့် ပနံတင့်လှပေသည်။ ။

‘ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ဆံထုံးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးကွ’ ဟု ဦးဝစ္စာပြောသွားသည် ကို သတိရမိလိုက်၏။

မိမိခေါင်းကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။ ။ ပလူမွေး ပလူတောင်နှင့်ကုပ်ပင် မထိချင်သေးသော ဆံပင်ကို စမ်းမိသည်။ ။ ပန်းနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့် လိုက်ဖက်နိုင်ပါမည်နည်း။

တွေကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ။

ထိုအခါ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကရင်အဘိုးကြီးက သူ့အား ပြုံးပြသည် ဟု ထင်မှတ်ကာ ကွမ်းတံတွေများ ပေကျံနေသော သွားများကိုဖြုကာ တဟဲဟဲရယ်ပြနေသည်။ ။

နိုင်နိုင် ချော်လဲရောထိုင် သဘောဖြင့်-

“အဟဲ ... နေကောင်းတယ်နော် ဖထီး”

“အဟီ ... ကောင်းတယ်ဝေ့ ဖိုးခွါ၊ ကောင်းတယ်”

နိုင်နိုင် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်သည်။ ။ စိတ်ကို မနည်းချုပ်တီးထားလိုက်ရသည်။ ။

အဘိုးကြီးက ကရင်လို သားဟု ခေါ်သွားသည်။ ။ ချာလီဘောင်းဘီ၊ ကင်ဖိုအင်္ကျီပွ၊ ပန့်ကေဆံပင်နှင့် နိုင်နိုင်ကို မျက်စိမှားကာ မိုးခွါးဟု ခေါ်သွားသည်။ ။

ရယ်ချင်စိတ်ကို မြိုသိပ်ထားရသဖြင့် မျက်နှာက ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

ရှေ့မှ ပလိုင်းကိုယ်စီလွယ်ကာ လက်ဖက်ခူးပြန်လာသော ကရင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်စုက နိုင်နိုင်အပြုံးကို သူတို့ အား ကြည့်သော အပြုံးထင်မှတ်ကာ မျက်စောင်းထိုးသွားပြီး ကရင်လို ပြောသွားကြသဖြင့် နိုင်နိုင်မှာ မျက်လုံးအောက်စိုက်ကာ ကတ္တရာလမ်းကိုသာကြည့်ပြီး လျှောက်လာရသည်။ ။ ရယ်ချင်စိတ်တို့ က ရင်ကို ကလိ၍ ယားကျိကျိဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ တင်နေသာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကန်ထုတ်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲ၌ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ။

“အဟဲ ဒီလိုဆိုတော့လည်း လောကကြီးက ရယ်စရာကြီးပါလား အ

ဟာ:"

*

o

အခန်း (၂)

နွမ်းနယ်မွန်းသိပ်

စိတ်အားမရ

များစွာဝန်တာ

မလှုပ်သာမို့

ssl

အလွမ်းလေးတွေ မေ့နေပြီ။

ဒိုင်ယာရီရေးပြီး စာအုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ကာ အိတ်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ပသီ
ချောင်းထဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

အေးစိမ့်သောရေ၏ ထိတွေ့မှုကြောင့် ဆေးခန်းနှင့် လူနာများကြား
ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ နွမ်းလျလျတို့ သည် ပြေပျောက်ကုန်သည်။ ။

ကျောက်တုံးအကြီးအသေးများ ပါးပြီး ရေသားများက ကျယ်ဝန်းသ
ည့် နေရာတွင် နိုင်နိုင်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးခတ်နေမိသည်။ ။

မောဟိုက်လာသောအခါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ကို
ယ်ကို ရေစီးထဲ မျှောကာ ဖော့ထားပြီး ခေတ္တငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။
တဒဂ်အတွင်း အမေ့အိမ်ကို သတိရမိလိုက်သည်။ ။
ရေချိုးနည်းနည်းကြာသွားခဲ့လျှင်ပင် ဟစ်အော်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွ

က်ခိုင်းတတ်သော အမေအသံကို ကြားယောင်လာမိသည် ။
လွမ်းစိတ်ကြောင့် နွမ်းသွားပြန်သည် ။ မလွမ်းချင်း။ နိုင်နိုင် မလွမ်းချင်
တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်သက်မနေတော့ဘဲ ရေထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကူး
ခတ်လိုက်ပြန်သည် ။

ထိုစဉ်-

“အား”

နိုင်နိုင်ညာခြေထောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ထုံကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေ
ဒနာ ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ ခြေထောက်ကို နှိပ်နိုင်ရန် ရေတိမ်ရာသို့ ကူး
လာသော်လည်း ခြေထောက်က မပါချင်။ နီးစပ်ရာ ကျောက်တုံးကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။ ရေညှိကြောင့် ချောခနဲဖြစ်သွားကာ ရေထဲသို့
လျှောကျသွားသည် ။

“အား ... အား ... ကယ်”

မဟန်နိုင်တော့ပါ။ ရေထဲနစ်သွားပြီး မွန်းကြပ်သောဝေဒနာ၊ ထိတ်
လန့်သော ဝေဒနာတို့ စုစည်းကာ မျက်လုံးတို့ သည် ပြာဝေလာသည် ။
အသက်ရှူမရတော့ဘဲ အမှောင်ထုထဲရောက်သွားသည် ။

*

အခန်း (၃)

အသက်ရှူမဝ၊ မွန်းကြပ်နေရာမှ အသက်ရှူလာနိုင်သည် ။ အသိတရားတို့ ဝင်လာတော့ ကြွက်တက် လာပြီး ရေနစ်ခဲ့သော မိမိသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးပါလားဟု သိလိုက်ရသည် ။

မျက်စိကို အားယူဖွင့်လိုက်သည် ။ စူးရှသော အလင်းရောင်ကိုမခံနိုင်သဖြင့် မျက်စိပြန်မှိတ်လိုက်ရသည် ။ ခဏကြာမှ မျက်စိကို တဖြည်းဖြည်းပြန်ဖွင့်သည် ။ အမြင်အာရုံတို့ သည် မှန်ဝါးနေရာမှ ကြည်လင် လာလေသည် ။

လူတစ်ဦး၏ ကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ နိုင်နိုင်မြေပြင်ပေါ်မှ အားယူထနေဆဲ။ ထိုကျောပြင်သည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေပြီ။

နိုင်နိုင်က အသည်းယားစွာဖြင့် ကုန်းအော်လိုက်သည် ။

“ဟေ့ ... ဟေ့လူ၊ နေဦးလေ၊ နေဦးဗျ”

သို့သော် ထိုကျောပြင်ကြီးသည် လှည့်မလာပါ။ နိုင်နိုင် မကျေနပ်။ မိမိအသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို မြင်ဖူးအောင် ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည် ။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်သေးသည် ။

နိုင်နိုင် ကောင်းစွာ ထလိုက်နိုင်စဉ်မှာ ပင် ကျေးဇူးရှင်ကျောပြင်၏ အရိပ်အရောင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ နေဦးလေ၊ ခင်ဗျားဟာတွေ ကျန်ခဲ့ပြီ”

နိုင်နိုင်ကျောပိုးအိတ်နှင့် ဂျူတီကုတ်ကို မြှောက်ပြကာ မိမိဆီလျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

နိုင်နိုင် ကြက်သေ-သေသွားသည်။ ။ ဤလူငယ်၏ သားနားချောမောသော ရုပ်ရည်မျိုးကို သူတစ်သက် မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဒေးဗစ်ကက်ဆက်ဒီ၏ ဆံပင်ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဒေးဗစ်ကက်ဆက်ဒီထက်ပင် လှနေသေးသည်။ ။ ရှားပါးသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်သော ခိုင်မာသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ က တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ။ ဒါ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လို့ လား။”

ဒီတော့မှ နိုင်နိုင် အသက်ဝင်လာသည်။ ။ ကမ်းပေးနေသော ပစ္စည်းများကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေပါ။ သေရွာပြန်ဆိုတော့ နည်းနည်းကြောင်သွားလို့ ပါ။ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ”

“ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ရေလဲနစ်ကော ကယ်တင်ရှင်ကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ခင်ဗျားကို ကယ်သွားလိုက်တာဗျာ၊ သူ့ကျတော့ လွယ်လွယ်ကူကူလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ သာ .. အဟဲ”

နိုင်နိုင် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့်-

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြုံးလိုက်မှ ညီညာဖြူဖွေးသော သွားစွယ်တန်းလေးများ နှင့် သွားတက်ကလေးများ ဝင်လက်စွာ ပေါ်လာလေသည်။ ။ မေးစေ့အလယ်တည့်တည့်မှ အကွဲကြောင်းလေးရှိနေသည် ကပင် ကျက်သရေတစ်မျိုးတိုးစေသည်။ ။

ကောင်ချောလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မှ င်တက်စွာ ငေးနေမိသည်။ ။

“အဟဲ ကြည့်လှချည်လား၊ ဒီလောက်တောင်မကြည့်နဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှက်တတ်တယ်ဗျ”

ရွတ်တွတ်တွတ်ပြောပုံက ကလေးဆန်သွားသည်။ ။ ရှိရှိသမျှအလှအပတွေကို သူတစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ့ယူထားသလားဟု ပင် နိုင်နိုင်တွေးလိုက်မိသည်။ ။

“ခင်ဗျားရေနစ်တော့ ကျွန်တော်က သစ်ပင်ပေါ်မှာ ”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ ၊ ခင်ဗျားကို ချောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငှက်ပစ်မလို့ ချောင်းနေတာ”

“ဒီက ဘာပြောနေလို့ လဲကွ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ခင်ဗျားရေနစ်တာမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းတာ လိမ့်ကျပါလေရော”

“ဘယ်နားထိသွားသေးသလဲ ချာတိတ်”

ဆရာဝန်စိတ်ကလေး ခေါင်းပြုထလာသည်။ ။

“မထိပါဘူးဗျာ၊ ဇောနဲ့ ခင်ဗျားရှိရာကို ပြေးဆင်းလာတော့ ပြဿနာတက်ပြန်ရော”

နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ ‘လုပ်လိုက်ဟ’ ဟု ကြုံးဝါးမိလေသည်။ ။

“အင်မတန်ညစ်ပတ်တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဗျာ၊ ချေးမတွန်းထားကြတော့”

နိုင်နိုင်မနေသာဘဲ-

“အလို သူလက်ထက်ကျမှ ပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးများကို သူပဲ တင်စားတတ်သည်။ ။

“အဲ သူတို့ နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး ရေထဲကို ယိုးဒယားကနဲ့ ကျသွားတယ်၊ ရေနဲ့ နပန်းလုံးပြီး ခင်ဗျားကို ဆယ်ဖို့ လည်း ကူးလာရော ခင်ဗျား မရှိတော့ဘူး၊ သိန်းငှက်သုတ်သွားပြီလေ”

“အို ကြံကြံဖန်ဖန် ချာတိတ်ရယ်”

ssl

စကားတို့ ကို တစ်ဖက်သားစိတ်ဝင်စားအောင် ကြံဖန်ရွေး၍ ပြောတတ်သော လူငယ်အပေါ် နိုင်နိုင် သဘောကျသွားမိသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကယ်သွားတဲ့ လူကြီးက သိန်းငှက်ရဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားကို ရေထဲက ဆယ်၊ ကမ်းပေါ်တက်၊ ရေအန်ထွက်အောင် မှောက်ခုန်ထမ်းပြီး ခုန်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြွက်တက်နေတဲ့ ခြေထောက်ကို နှိပ်နဲ့ ၊ ဟာဗျာ၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့လှုပ်ရှားပုံက မြန်တယ်၊ နောက်ဆုံးနည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို အသက်ရှူမှန်လာအောင် လုပ်ပေးပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားတော့ပဲ သိန်းငှက်ရဲ့ မြန်ဆန်ခြင်းမျိုးနဲ့ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သိန်းငှက်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရသလို၊ တို့ ကို မကယ်တင်နိုင်ပေမယ့်လည်း ကယ်ဖို့ အားထုတ်တဲ့ ကိုလှတောသားကိုလည်း ကျေးဇူးစကြဝဠာမက တင်ပါတယ်”

စကားကြွယ်သော လူငယ်ကို နိုင်နိုင်အသောဖောက်လိုက်မိသည်။ ။

“ကျွန်တော် လှတောသား မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားမကုန်တဲ့ ရန်ကုန်သားစစ်စစ်ပါခင်ဗျာ၊ ရေမရောပါဘူး”

အပြုံးကလေးများ ဝေဆာကုန်သည်။ ။

“ကဲ ရေလည်း မရော၊ လေပဲဖောနေတဲ့ မြို့ရန်ကုန်သားရေ၊ ရေစိုစိုနဲ့ အအေးပို လာပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောလျက် ပသီချောင်းဘေးမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ။

“ရန်ကုန်သားနာမည်က ထက်အာကာဇော် ခင်ဗျ”

“အလဲ့ လူကလည်း ချော၊ နာမည်ကလည်း ချစ်စရာပါလား ချာတိတ်”

“ကျွန်တော့် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ ပဲ
မဲတောင်ပေးခွင့်ရှိနေပြီ၊ မဲပေးနိုင်ခွင့်ရှိခြင်းဟာ လူရာဝင်ပြီး လူကြီးဖြစ်
နေလို့ ကြေညာခြင်းတစ်မျိုးပဲ”

နိုင်နိုင် သူ့ဆိုလိုရင်းကို သဘောမပေါက်သေး။ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်
နေစဉ်-

“ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ချာတိတ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ ”

နိုင်နိုင်ပြုံးမိလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလူကြီးရှင့်၊ မသိလို့ မလေးမစားခေါ်မိခြင်းကို အပြစ်မ
ယူ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“လူကြီးပီပီ သဘောထားကြီးစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါထက် စ
ကားမစပ် ခင်ဗျားနာမည်ကကော လူကြီးလို လှရဲ့ လား”

“အံ့မယ် တည့်တည့် မေးလည်း ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်”

“ခင်နိုင်ဇံတဲ့ ”

“ဟိုက်ရှားလဘား၊ လူဆန်းသလို နာမည်ကလည်း ဆန်းပါလား မမ ဒေါက်တာ”

“ဟာ ဒီမမဆိုတာကြီးတော့ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ၊ အောက်လိုက်တာ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲ၊ မမဒေါက်တာကြိုက်ကြိုက်-မကြိုက်ကြိုက် ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း မင်းကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ချာတိတ်ပဲလို့ ခေါ်မယ်”

“လေစိမ်းတွေ တိုက်တယ်ဗျာ”

“မင်းလိုပေါ့”

မျက်နှာကို ပုပ်သိုးသိုးလုပ်ပြီး နိုင်နိုင်ကို စွေကြည့်လိုက်ပုံမှာ ကလေးဆိုးသဖွယ် ဖြစ်နေသည် မို့ နိုင်နိုင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ”

“နိုင်နိုင်ပေါ့၊ အားလုံးက နိုင်နိုင်ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ရိုသေသမှုနဲ့ အစ်မအရွယ်မို့လို့ မမဒေါက်တာလို့ ခေါ်တာကို အခေါ်မခံထိုက်ရအောင် မမဒေါက်တာက ဘာ .. ဘာ ..”

“ကဲပါ လူကြီးမင်းရဲ့ ခေါ်ပါ၊ မင်းကြိုက်သလိုသာခေါ်ပါ၊ ဦးထက်အာကာဇော်၊ ထပ်ပြီး အထွန့်မတက်လိုက်ပါနဲ့ ”

ရယ်သံလေးများ ပြိုင်တူလွင့်လိုက်ကြသည် ။

“ဪ ခြံတောင် ရောက် လာပြီပဲ”

နိုင်နိုင်က ခြေလှမ်းကို တုန်ခဲရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဒါ မမဒေါက်တာ အိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နေ-နေတဲ့ အိမ်ဆိုပါတော့၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အိမ်က
ကော”

“ဟိုက်- ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ဟိုဘက်အပိုင်းမှာ ဗျ”

မိမိတို့ လာခဲ့ရာအရပ်ကို လှည့်ကာ ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သူကြောင့်
နိုင်နိုင် ပြုံးပြန်သည်။ ။ ထက်အာကာဇော်က အပြစ်မရှိဟန်ဖြင့် -

“စကားပြောရင်း မေ့ပြီး မမဒေါက်တာနောက်လိုက်လာမိတယ်၊ ဟဲ
... ဟဲ”

“မေ့ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

“တမင်တကာနဲ့ တကယ်မေ့တာပါ၊ အဟဲ”

“ကိုင်း ကိုယ်တော်၊ ရေစိုကြီးနဲ့ အိမ်အမြန်ပြန်ပြီးတော့ အဝတ်လဲ၊
ဆေးသောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်လို့ အခုလို ရေမစိုရင် အိမ်ထဲ အလည်ခေါ်မှာ
ပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ လှတောသား၊ နောက်ဆို ကြိုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊
တမင်တကာပဲဖြစ်ဖြစ် လာလည်နိုင်ပါတယ်၊ အခုတော့ ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရိုက်ရှူးဟန်ဖြင့် ခါးကို ညွတ်ကိုင်းပြီး ဆတ်ခဲနဲ့ ပြန်မတ်ကာ ဆလံ
ပေးပြီး ချာခဲနဲ့လှည့်ပြန်သွားလေသည်။ ။

ချစ်ခင်စရာကောင်းသော ထက်အာကာဇော် ထွက်သွားသည် နှင့် နိ

ငနိုင့်ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်မှု ကြီးစိုးသွားလေသည်။ ။

နိုင့်နိုင့်စိတ်ထဲ မိခင်ကိုပြေး၍ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ ။

“နိုင့်နိုင့်ကို ထက်အာကာဇော်လို ချစ်စရာကောင်းသော မောင်လေး
တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မမွေးပေးခဲ့တာလဲ မေမေ”

★

အခန်း (၄)

“ဟ အယ်စတာရ၊ ခဏနေဦး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါက်တာ”

“လှလိုက်တာ၊ ပန်းတွေအများကြီးပဲ။ အားပါး ... အိပ်မက်ထဲ ဥယျာ
ဉ်နန်းကြီး ကျနေတာပဲနော်”

ssl

နိုင်နိုင်က ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကို သ
ဘောကျစွာ ရယ်ငေးနေမိသည်။ ။

တောင်ပေါ်ဘက်၌ လေဖြတ်ထားသော ကရင်အဘွားကြီး တစ်ဦးကို
ဆေးသွားကုပေးအပြီး ပြန်အလာ လမ်း၌ ဥယျာဉ်ကြီးကို
အံ့မခန်းတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်သည် ပန်းမပန်တတ်သော်လည်း ပန်းများ ၏ အလှတော့ နှစ်
သက်သဘောကျတတ်ပါသည်။ ။

“အထဲ-ထဲ ဝင်ကြည့်ချင်လိုက်တာ အယ်စတာရယ်”

“အမယ်လေး ... လေး၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

“လာပါ ...၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

နိုင်နိုင်ခြေလှမ်းက ဥယျာဉ်အဝင်ဝရှိရာသို့ လှမ်းနေရာ အယ်စတာ
က နိုင်နိုင်လက်ကို ဆွဲကာထားရင်း-

“အဲဒီခြံထဲဝင်မယ့်အစား ကျားမြီးသာ သွားဆွဲတော့ ဒေါက်တာ”

“အို ကျားမြီးက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ အထိတ်တလန့်ရှိလိုက်တာ အယ်စတာရယ်”

“ဒေါက်တာ ခြံဝရောက်တော့ သိမှာ ပါ”

အယ်စတာပြောမှ သိချင်စိတ် ပြင်းလာကာ နိုင်နိုင် ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလိုက်သည်။ ။ အယ်စတာက အပြေးတပိုင်း လိုက်လာရသည်။ ။

ခြံဝရောက်မှ အယ်စတာဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ။

“ပန်းဟောဝန်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ နောက်ထပ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ။

“မိန်းမ မဝင်ရ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်နိုင် မအောင့်အီးနိုင်ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။ ။

“ဟတ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟာ လုပ်ပြီ၊ ဒေါက်တာကတော့ ကြားသွားပါဦးမယ်”

အယ်စတာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ညည်းညူတားဆီးလိုက်သည်။ ။

“ကြားကြားပေါ့၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ မိန်းမ မဝင်ရတဲ့ ၊ ဟား .. ဟား ..”

“လိုက်ရိုက်လို့ ပြေးပေါက်မှားတော့မှာ ပဲ”

“ဘာလို့ ရိုက်ရမှာ လဲ၊ ဒါလမ်းပေါ်ပဲ၊ သူပိုင်မြေမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါထက် ဒီခြံပိုင်ရှင်ကို အယ်စတာ သိသလား”

“ဦးမုန်းဦးတဲ့ ဒေါက်တာ၊ မိန်းမတွေကို စိတ်နာပြီး မိန်းမရှိတဲ့ အရပ်ကို ရှောင်တယ်။ အဆက်အဆံ လုပ်လေ့မရှိဘူး။ သူ့ဆီကိုလည်း ဘယ်မိန်းမမှ မလာရအောင် အဲဒီလိုရေးထားတာပဲ”

“အံ့မယ်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မိန်းမတွေကို စိတ်နာရအောင် မိန်းမဆိုတဲ့ အမေက မမွေးဘဲ သင်းကို ဘယ်သူက မွေးလိုက်လို့ လဲ။ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ခြံထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟာ မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ မလိုက်ရဲဘူး”

အယ်စတာက မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ။ နိုင်နိုင်ကလည်း အလျှော့မပေး ဇွတ်တိုးမည်။

“ဒါဖြင့် အယ်စတာ ပြန်နှင့်တော့၊ လူလူချင်းပဲ၊ သတ်တော့မသတ်ပါဘူး၊ မသကာ မောင်းထုတ်ရုံပေါ့၊ မောင်းထုတ်တော့လည်း ပြန်လာရုံပဲ။ အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ပန်းခင်းထဲ လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

နိုင်နိုင်က ခြံတံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ။

“တားမရလည်း သွားတော့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ရှေ့တစ်ခြံကျော်က စောင့်နေမယ်”

“မစောင့်နဲ့၊ ပြန်သာပြန်နှင့်၊ အမိုးစိတ်ပူနေမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြန်မယ်”

တော်တော် သတ္တိနည်းတဲ့ ကောင်မလေးဟု အယ်စတာကို စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး လူရိပ်လူစ မမြင်သဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။ ။ သော့ခလောက်တန်းလန်း ရှိနေသည်။ ။ ခတ်မထားချေ။

ထို့ကြောင့် တံခါးနှစ်ဖက်စလုံးကို အဆုံးအထိ တွန်းဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြေးစရာရှိလျှင် အလွယ်တကူပင် ပြေးနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ။

စံပယ်၊ နှင်းဆီ၊ ခတ္တာ၊ မြတ်လေး၊ ဂန္ဓမာ၊ ဒေစီ၊ နေကြာစသော ပန်းပေါင်းစုံအပြင် ရောင်စုံသစ်ခွများကလည်း သစ်ပင်ကြီးများကို တွဲလဲခိုလျက် လူးလွင့်နေသည်။ ။

ပန်းတို့ ၏ အလှတရားကြောင့် လှပနေသော ဥယျာဉ်ကြီးကို ပန်းတို့နှင့် ထိုက်တန်သော မိန်းမသားများ မဝင်ရဆိုခြင်းမှာ အတော်အဓိပ္ပာယ်မဲ့လေသည်။ ။

“အလာ ... သိပ်လှပါလား”

အနက်ရောင်ပြေးနေသော နှင်းဆီတစ်မျိုးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် နိုင်နိုင်ဆတ်ဆတ်ခနဲ ခူးဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

“ဟိတ် မခူးနဲ့ ”

အသံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်။ ထိုလူသည် ဦးခွစာဟု နိုင်နိုင် ကင်ပွန်းတပ်ထားသောသူ ဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နိုင်နိုင် ပန်းကို တမင်ပင် ခူးလိုက်သည်။ ။

“ဟာကွာ၊ မင်း နားပင်းနေသလား၊ ဘာလို့ ခူးရတာလဲ၊ မခူးနဲ့ ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

ဦးခွစာသည် နိုင်နိုင်အပါးသို့ ဒေါသတကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။ ။

နိုင်နိုင်က မသကျိုးကျံပြုကာ ပန်းသို့ ငုံ့မွှေးရင်း လမ်းကိုဆက်လျှောက်လိုက်သည်။ ။

“မင်း .. မင်း .. ဒါ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

ဒေါသထန်နေသော မျက်နှာနှင့် နိုင်နိုင်ဘေးမှ လိုက်လျှောက်ရင်း ဦး
ခွစာက မေး၏။ နိုင်နိုင်က မဖြေ။ တစ်ယောက်ထဲ ပြောသလိုလို ဦးခွစာ
ကိုပဲ ပြောသလိုလိုနှင့်-

“ပန်းတွေက အရမ်း အရမ်းကို လှတာပဲ”

“ဟေ့ .. ဟေ့၊ မင်းလွန် လာပြီနော်၊ ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့ ကျုပ်ခြံထဲ
ဝင်လာရတာလဲ”

နိုင်နိုင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီး နီရဲကာ ရှူး
ရှူးရှားရှားဖြစ်နေသော လူကြီးအား မော့ကြည့်ရင်း
ခပ်အေးအေးပင်ပြောလိုက်သည်။ ။

“နိုင်နိုင် ခွင့်ပြုတယ်၊ နိုင်နိုင်စိတ်က ဝင်ချင်တာကို နိုင်နိုင်ဦးနှောက်
က ခွင့်ပြုလို့ နိုင်နိုင် ဝင်လာတယ်”

“မင်းရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်မယ် ထင်နေတာ
ကျုပ်မှားတာပဲ၊ ကျွတ် .. ကျွတ် .. သနားစရာနော်၊ စာမတတ်ဘူးထင်တ
ယ်၊ ခြံဝက ဆိုင်းဘုတ်ကို မင်းမမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာမတတ်လို့ ပါ၊ ဒီတစ်ခါ အသုံးလုံးကြေလာရင် သင်မ
ယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ဟာကွာ၊ မင်း ... မင်း”

နိုင်နိုင် ရယ်ချင်လာသည်။ ။ ဦးခွစာကြီး ဒေါသထွက်နေသည် ကိုပင်
နိုင်နိုင် သဘောကျလာသည်။ ။ နောက်ပြောင်ချင်လာသည်။ ။ အစ်ကိုရင်း
ငါးယောက်နှင့် နေခဲ့ရသော နိုင်နိုင်သည် အစ်ကိုများကို မခံချင်အောင် စ
နေကျ ဖြစ်သည်။ ။

“ဘာလဲ စာမတတ်ဘူးဆိုလို့ သနားသွားပြီလား၊ သနားရင်

ခင်ဗျားကြီး သင်ပေးလေ”

“မင်းထွက်သွား၊ ကျုပ်ခြံထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွား”

“နေပါဦး ဦးစိတ်တိုကလည်း ၊ နိုင်နိုင်က မျောက်ညို မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းခြံ မမြင်ဘူးလို့ ပါ၊ ကြည့်ပါ ရစေဦး”

နှင်းဆီနက်ကလေးကို အိတ်ထဲ ထိုးစိုက်ရင်း နိုင်နိုင်က ဦးခွစာကို မခံချင်အောင်ပြောလိုက်သည် ။ ဦးခွစာကြီး မခံချည့်မခံသာဖြစ်နေသည် ကိုပင် နိုင်နိုင် သဘောကျနေမိသည် ။

“ပြန်တော့၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်။ မင်းပြန်ပါတော့၊ ကျုပ်ခြံထဲ ဘယ်မိန်းမမှ မဝင်ရဘူး”

“ဪ .. ဟုတ်လား၊ မသိလို့ ပါ၊ ဝင်လက်စနဲ့ တော့ နိုင်နိုင်ကို ပန်းရောင်းလိုက်ပါလား”

ssi

ဦးခွစာ၏ လေသံလျော့ပါးလာသဖြင့် နိုင်နိုင်ကလည်း ခပ်ပျော့ပျော့ကလေး ပြောလိုက်သည် ။

“ကျုပ်က ပန်းရောင်းစားတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဖြင့် ပန်းတွေ ဘာလုပ်ဖို့ အများကြီးစိုက်ထားရတာလဲ”

နိုင်နိုင် အမေးအမြန်းထူနေသည် ကိုပင် လူကြီး စိတ်တိုတိုနှင့်ရှင်းပြလေသည် ။

“အလှကြည့်ဖို့ စိုက်တာ၊ ခူးလည်း မခူးရ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ပန်းကိုမှ မခူးဘူး၊ စောစောက မင်းခူးထားတဲ့ ပန်းကိုလည်း ပြန်ပေးသွား စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ရူးပြီး ကျုပ်ပန်းကို ပသီချောင်းထဲမှာ မျောပစ်

မှာ ကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ပန်းကိုပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ မိန်းကလေး”

နိုင်နိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်-

“ဒေါသကြီးပဲ၊ နိုင်နိုင်ဘုရားစင်မှာ ပန်းတွေညှိုးနေလို့ ပါ၊ နိုင်နိုင်က နှင်းဆီသိပ်ကြိုက်တာ၊ အဖြူရောင်နှင်းဆီလေးတွေကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ သိပ်ရှားတာပဲ၊ ဒီမှာ အများကြီးပဲနော်၊ နိုင်နိုင်လိုချင်လိုက်တာ၊ ခင်ဗျားခြံထဲမှာ ပန်းတွေ အလဟဿဖြစ်မယ့်အတူတူ နိုင်နိုင်ကို ရောင်းလိုက်ရင်သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်”

ဦးခွစာသည် မျက်မှောင်ချိုကာ နိုင်နိုင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။
“ နိုင်နိုင်က သူ့အကြည့်ကို မသိဟန်ပြု၍ -

“ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ဆံထုံးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်သလို ဘုရားစင်မှာ လည်း လန်းဆန်းတဲ့ ပန်းကလေးတွေ ရှိနေခြင်းဟာ အင်မတန်ကိုကျက်သရေရှိတာ ခင်ဗျားသိရဲ့ လား၊ ခင်ဗျားအိမ်က ဘုရားကို ကော ဘုရားပန်းတင်ရဲ့ လား”

“ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအလုပ်က မင်းစကားစတွေဖြတ်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားဖို့ ပဲ”

ဦးခွစာက နိုင်နိုင်ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးဝဘက်သို့ ညွှန်ပြရင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

နိုင်နိုင်က ...

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ခနဲ ပြုံးနှင့် မထိတထိပြောရင်း ဆိုးခနဲဆတ်ခနဲ လက်လှမ်းမီရာပန်းလေးပွင့်ကို ခူးလိုက်သည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့”

ဦးခွစာသည် နိုင်နိုင်အား လှမ်းဆွဲရန် လက်ပြင်သော်လည်း နိုင်နိုင်ကို မထိရဲသဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ။

“ကဲ ကဲ ခင်ဗျားကြီးကြည့်ထား၊ ခင်ဗျားခြံထဲကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဝင်လာတာ၊ သိလား”

အိတ်ကပ်ထဲမှ ပန်းကိုပါ ထုတ်ပြီး နှင်းဆီပွင့် ငါးပွင့်စလုံးအား ရောနှောခြေမွှပစ်လိုက်သည်။ ။

“မင်း .. မင်း”

ဦးခွစာ၏ အံ့ဩပြီး ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးလျက်-

“သစ်ခွငါးပွင့်၊ နှင်းဆီကလည်း ငါးပွင့်၊ တန်ဖိုးညီမညီတော့မသိဘူး၊ အရေအတွက်ချင်းတော့ ညီပါတယ်နော်”

မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြေမွကျသွားသော ပွင့်ဖက်များကို ဖိနပ်ဦးနှင့် နှင်းချေလိုက်သည်။ ။

ဦးခွစာသည် ကြောင်စီနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးရိပ်သန်း လာပြီး-

“တော်တယ်၊ မင်း သိပ်တော်တယ်၊ ကလဲ့စာကို လှလှပပလေးချေတတ်တယ်၊ အေးကွ၊ လောကမှာ ကိုယ့်ကို အနိုင်ယူသွားတဲ့ သူအပေါ်ကို ယ်က ပြန်အနိုင်ယူရမယ်၊ ဒါသိပ်ကောင်းတဲ့ နိယာမလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ မင်းက မင်းအပေါ် အနိုင်ယူသွားတယ်လို့ ထင်တဲ့ ကျုပ်အပေါ်ကို အနိုင်ပြန်ယူရဲတယ်၊ ကလဲ့စားချေတယ်၊ မင်းကို ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ် မိန်းကလေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကျုပ်လန့်လာပြီ၊ ဒီတော့ မင်းပြန်ပါတော့၊ ခြံဝက မိန်းမ-မဝင်ရဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်

ပျောက်သွားမှ မင်းလာချင်လာလို့ ရမယ်၊ ခုတော့ သွားပါတော့ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပါ ဖြုတ်သွားမယ်၊ ဒါမှ နိုင်နိုင်လာလို့ ရမှာ ”

နိုင်နိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲလှည့်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဤသည်ကို ဦးခွစာကြီး မနေသာတော့ဘဲ နိုင်နိုင်နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်လာရင်း-

“ဟေ့ .. ဟေ့၊ မလုပ်နဲ့ နော်၊ မင်း .. မင်း”

နိုင်နိုင်ကို လန့်နေဟန်တူသည်။ ။ နိုင်နိုင်က ရယ်မောရင်း..

“အဟင်း .. ဟင်း၊ သိပ်မကြောက်ပါနဲ့၊ လွယ်ရင်၊ လစ်ရင် ဖြုတ်မယ်၊ ခင်ဗျား မလစ်ရင်တော့ မဖြုတ်ပါဘူးလေ”

“မင်းကွာ”

“ကျီးမနီးပွဲကျရင်တော့ သတိသာထားနေတော့ ဦးခွစာ၊ ဒီကြားထဲ လစ်ရင်လည်း ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး”

“ရမလားကွ”

“ရအောင်လုပ်မှာ ပေါ့၊ မလုပ်စေချင်ရင် ခင်ဗျားကြီး အဲဒီဆိုင်းဘုတ်အောက်က တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ ဥစ္စာခြောက်နေပေါ့၊ ကိုင်း နိုင်နိုင်တော့ သွားပြီ ဦးခွစာခေါ် ဦးမုန်းဦးရေ၊ နောက်တော့ ဆုံကြသေးတာပေါ့”

နိုင်နိုင်က လက်တစ်ချက်ငှေ့ရမ်းပြီး ပန်းဟောဝန်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

နိုင်နိုင်က ဦးခွစာဟု တင်စားခေါ်ခဲ့သော ဦးမုန်းဦးသည် ပန်းဟောဝန်

၏ ခြံတံခါးဝယ် ကျောက်ရုပ်အလား ထွေထွေကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲမှာ တော့ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်လိုက်ရသဖြင့် ပီတိဖြာဝေ
လျက်ရှိသည်။ ။

လူသူကင်းရှင်းရာ တောလမ်းလေးဖြစ်၍ လေချွန်ပြီး ပြန်ခဲ့လေသ
ည်။ ။

*

အခန်း (၅)

"ကဲ နောက်တစ်ယောက် ဝင်နိုင်ပါပြီ"

အယ်စတာ၏ ကရင်သံဝဲဝဲလေး အဆုံး၌ ခန်းဆီးကို ဖယ်ရှားပြီး လူတစ်ဦးဝင်လာသည်။ ။ ထက်အာကာဇော်-

နိုင်နိုင်က ပြုံးလိုက်ရင်းမှ ထက်အာကာဇော်၏ လက်၌ ထူထဲစွာစည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးစပွေးပွေးကြီးကြောင့် စိုးထိတ်သွားကာ-

"အို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ချာတိတ်ရယ်"

ssl

ထက်အာကာဇော်က နိုင်နိုင်ရှေ့တည့်တည့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့်-

"ကျားကြီးကုတ်တာ မမဒေါက်တာ"

"ကျွတ် မင်းက သူများ အသက်ကို တယ် သတ်ချင် ဖြတ်ချင်စိတ်ရှိတာကိုး၊ မှန်းစမ်း မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း"

နိုင်နိုင်က စိတ်လောပြုံး ထက်အာကာဇော်၏ လက်မှ ပတ်တီးစကို ကိုယ်တိုင်ဖြေပေးရန် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ။

အယ်စတာက-

"နေ-နေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလုပ်ပေးပါ့မယ်"

“ဪ-အင်း အင်း”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဤအလုပ်သည် အယ်စတာလုပ်ပေးနေကျအလုပ် တွေပေပဲ။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အလောတကြီး ဖြစ်သွားသော မိမိအဖြစ်ကို သူတို့ များ ရိပ်မိသွားပြီလားဟူသော အတွေးဖြင့် မလုံမလဲ တစ်ဦးစီကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

ထက်အာကာဇော်က ပြုံးနေသည်။ ။ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြှုသိပ်ထားသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးဖြဖြဖြစ်နေသည်။ ။ လူနာကလည်း ဟု နိုင်နိုင်က ကြည့်ရင်း အမြင်ကတ်လာသည်။ ။

အယ်စတာကတော့ ပတ်တီးကို သေသပ်စွာ ဖြေရင်း ဒဏ်ရာကို စိတ်စောစွာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ။

“အဲတော့”

ပတ်တီးအဆုံး၌ အယ်စတာထံမှ အာမေဇိုတ်သံကြောင့် နိုင်နိုင်က ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ကြည့်စမ်း”

သွေးစို့နေသော လက်သည်းခြစ်ရာ သေးသေးလေးသုံးကြောင်းမှ အပ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိပေ။

“ဟင် ဒါလား ကျားကုတ်ရာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်က ကျားကြီးကုတ်တာ”

“ကျားကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ အကျားကျားလေးတွေနဲ့ မို့လို့ ကျားကြီးလို့ ခေါ်တာ၊ အိမ်က ကြောင်ထီးကြီး ကုတ်တာ မမဒေါက်တာ”

“ခွီ..ခွီ..ခွီ...”

အယ်စတာ၏ ကျိတ်ရယ်သံ ထွက်လာသည် ။ နိုင်နိုင်က ရယ်ချင်သော်လည်း လူတစ်ဖက်သားကို အရူးလုပ်သော ဤသူငယ် ကမ်းတက်သွားမည်စိုးသဖြင့် မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့်-

“မင်းက တာဝန်ချိန်ကို နှောင့်ယှက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ လူနာတွေကြားမှာ ငြီးငွေ့နေမှာ စိုးတာနဲ့ ပျော်တော်ဆက်တာပါ”

“တင်ချာပွတ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာမ”

နော်အယ်စတာသည် ဝှမ်းစနှင့် တင်ချာပွတ်ပေးလိုက်သည် ။ ထက်အာကာဇော်က သဲသဲလှုပ်ကာ-

“အား..လား...လား၊ ကြောင်ကုတ်တာထက်တောင်စပ်တယ် ခင်ဗျ”

“နေပါဦး မင်းကို ကြောင်ကုတ်ရအောင် မင်းက ဘာသွားလုပ်လို့ လဲ”

“ကြောင်သန်းရှာပေးတာလေ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကြောင်သန်းရှာပေးရတယ်လို့ ”

“ကြောင်သန်းရှာပေးတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ခါတိုင်းလည်း ရှာပေးနေကြပါ၊ ငြိမ်ပြီး ဇိမ်ယူနေကြ၊ ဒီတစ်ခါမှာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကုတ်ပြေးလည်း မသိဘူး”

“ကဲ နောက်မှ ကြောင်သန်း ဋီကာချဲ့ကိုယ်တော်။ အခုတော့ကြွ နောက်မှာ လူတွေရှိတယ်”

“မရှိဘူး ဒေါက်တာ၊ လူနာလာမှ ကျွန်မပြောမယ်၊ အခု ခဏအပြင်

ထွက်လိုက်ဦးမယ်နော်"

အယ်စတာက ပြောပြောဆိုဆို စမ်းသပ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ နိုင်နိုင်က ...

"ကိစ္စ မရှိရင် လည်း ပြန်တော့ချာတိတ်၊ တာဝန်ချိန်မှာ လုပ်ငန်းက လွဲပြီး ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် မမကို မနက်ဖြန် ညနေစာ ထမင်းစားကြွပါလို့ လာဖိတ်တာပါ"

နိုင်နိုင်က မျက်မှောင်ချိကာ...

"ဘာအတွက်လဲ"

"ဘာအတွက်ရယ်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ မမဒေါက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ခင်မင်မှု အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပါ၊ ပါပါတို့ ကလည်း မမကို တွေ့ချင်ကြတယ်၊ သူတို့ ပဲ ဖိတ်ခိုင်းတာ"

"မင်း ပါပါက ဘယ်သူလဲ"

"မမသိမှာ ပါ၊ မြို့နယ်မှူး ဦးဘဇော်ပါ"

"ဪ...မင်းက အန်ကယ်ဦးမော်ရဲ့ သားကိုး၊ ထင်တောင်မထင်ရဘူး"

နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ အသားမည်းမည်း၊ ပုပြတ်ပြတ်၊ ဂင်တိုတိုနှင့် ဦးဘဇော်နှင့် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ထက်အာကာဇော်တို့ ကို သားအဖအဖြစ် ယှဉ်တွဲ၍ မမြင်မိခဲ့ပါ။

"ပါပါကလည်း မမနဲ့ သိပါတယ်၊ မာမာတို့ ဘွားဘွားတို့ နဲ့ သိကျွမ်းရအောင် ဖိတ်ခဲ့ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်ပြီး ပြေးလာ

ခဲ့ရတာ၊ လာခဲ့ပါနော်၊ လာမယ်မဟုတ်လားဟင် မမဒေါက်တာ”

“အေး”

နိုင်နိုင်၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ထက်အာကာဇော်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ခုံပေါ်မှာ စွေခနဲ ခုန်ထရင်း

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုယ်က အစားသမားကွ၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းဆိုရင် သိပ်ငြင်းရိုး ထုံးစံမရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်ညနေဆက်ဆက် လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အန်ကယ်ဦးဘဇော်ကို ပြောလိုက်ပါ”

“မနက်ဖြန် ပါပါကိုယ်တိုင် မမကို လာကြိုမှာ ပါ”

“ဟ မလိုပါဘူး၊ လူကြီးကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ၊ မြို့နယ်မှူးအိမ်ကို ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒီခရီးတွေဟာ လျှောက်နေကြပါ”

“လေးစားသမှုနှင့်ပါ မမဒေါက်တာရာ”

“အလို၊ ကျုပ်က လေးစားထိုက်လောက်တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ပုံစံနဲ့ ကိုး၊ ကဲ ကြွ..ကြွ ကိုယ်တော်”

“ကြွဆို ကြွပါပြီ၊ မနက်ဖြန် လာခေါ်မှာ နော်”

ထက်အာကာဇော်သည် ဆလံပေးပြီး ထွက်သွားသည် ။ နိုင်နိုင်တစ် ယောက်တည်း နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။

အယ်စတာဝင်လာတော့...

“အဲဒါကြည့်တော့ အယ်စတာ၊ ရှုပ်စရာမရှိ ကြံဖန်လာရှုပ်သွားတယ် ”

“သူက အရှုပ်ကောင်းပဲ။ ပတ်တီးတစ်လိပ်ရလိုက်တာပေါ့ ဒေါက်

တာ"

"အယ်စတာ သူ့ကိုသိသလား၊ ဦးဘဇော်သားလေ"

"သိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဝိုင်အိုင်တီကျောင်းသားပဲ၊ သွက်လည်း သွက်၊ ချောလည်း ချောဆိုတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ"

"ဟုတ်လား၊ အဲဒီပျိုတိုင်းထဲမှာ အယ်စတာပါရင် နိုင်နိုင်ကိုအားကိုး၊ သူနဲ့ နိုင်နိုင်က မောင်နှမတော်လိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ယောင်းမတော်ချင်ရင် စာရင်းသာပေးထား၊ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းရမှာ ပဲ"

"ဝေ့ ဒေါက်တာက လုပ်ပြီ၊ အပြောချို့ချို့နဲ့ ရုပ်လှလှ ကိုဗမာကိုနော် ကြောက်ပါတယ်"

ssi

"အယ်စတာမှာ လည်း ဟိုပန်းဟောဝန်ကလူလည်း ကြောက်ရ၊ အခုလည်း ကြောက်ရနဲ့ အပျိုကြီးတော့ ဖြစ်တော့မှာ ပဲ"

အားလပ်ချိန်ရတိုင်း ကရင်သံ ဝဲဝဲ၊ မျက်နှာကလေးရဲရဲနှင့် ရှက်တတ်သော အယ်စတာကို နိုင်နိုင် စနေကျ၊ နောက်နေကျဖြစ်သည်။ ။

အယ်စတာ့နာမည်အပြည့်အစုံမှာ နော်အယ်စတာထွန်း ဖြစ်သည်။ ။
ကရင်အမျိုးသမီးပီပီ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်သော်လည်း ဝင်းမွတ်ဖြူစင်သော အသားအရည်၊

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တောင့်တင်းထွားကျိုင်းမှုကြောင့် သံတောင်မြို့နယ်၏ အချောအလှစာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ နေရာယူထားသူဖြစ်သည်။ ။ အယ်စတာ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားသူ၊ ကမ်းလှမ်းသူများ ရှိသော်လည်း အယ်စတာက စိတ်မဝင်စားချေ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည် က ဝါသနာနှင့်အခြေခံသော သူနာပြုလုပ်ငန်းပင်။ လုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်သော အယ်စတာနှင့် ရဲရင့်သော နိုင်နိုင်တို့ သည် အတွဲညီသည်။ ။ အပေးအယူ တည့်

သည်။

“အယ်စတာကိုသာပြောနေ၊ ဒေါက်တာကကော မိန်းမယူမှာ လား၊
ယောက်ျားယူမှာ လား”

“ဟ...ယောက်ျားယူမှာ ပေါ့၊ နိုင်နိုင်က မိန်းမပဲ”

“နိုင်နိုင်အဝတ်အစားကိုကြည့်ပြီး အယ်စတာပါ တလွဲတွေးပြီနဲ့ တူ
တယ်၊ နိုင်နိုင်စိတ်ဟာ မိန်းမစိတ်ပါပဲ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အစ်
ကိုငါးယောက်ကြားမှာ ကြီးလာရတော့ နိုင်နိုင်ဒီလိုပဲဝတ်စားခဲ့တယ်။ နို
င်နိုင်ပုံစံအပြောအဆိုတွေက ယောက်ျားဆန်ကောင်းဆန်နေမယ်။ ဒါပေ
မဲ့ နိုင်နိုင်ကိုယ်နိုင်နိုင် သိပါတယ်။ နိုင်နိုင်ဟာ မိန်းမပါ”

ပြောရင်းနိုင်နိုင်ရင်ထဲ စူးစူးရှရှနာကျင်လာသည်။ ။ အတိတ်၏ ဝေဒ
နာဆိုးက အံ့ကြွလာသည်။ ။

“ဒေါက်တာ မင်္ဂလာဆောင်ရင်ကော ဒီလိုပဲဝတ်မှာ လား”

“ဟတ်...ဟား...ဟား”

နိုင်နိုင်က ခြောက်ကပ်စွာရယ်မောမိလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်
ပါ့မလားဖြစ်နေပြီ အယ်စတာရယ်”

“လာနေသားပဲ၊ ရွှေစွန်ညိုတွေ၊ ညနေတိုင်း အိမ်ရှေ့မှာ ဝဲလဲနေတာ”

“ထပ်တရီး...အဲဒါက ဟောဒီအပျိုချော အယ်စတာဆိုတဲ့ မထွေး
လေးကို ဝဲတာဗျ၊ နိုင်နိုင်သာ ယောက်ျားလေးဆိုရင် ခင်ဗျားကိုကြိုက်လို
က်ပြီ”

“အမယ်လေး...မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျောချမ်းလွန်းတ

ယ်ဝေ၊ ကဲ အချိန်တွေလဲကုန်ပြီ၊ ပြန်မယ်နော် ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီ ပြန်ကြတာပေါ့၊ အမိုးက ဒီညနေ တာလဘောဟင်းချက် ထားမယ်တဲ့ ၊ ပြန်မှုပြန်မှ ”

နိုင်နိုင်က သူ့ပစ္စည်းများကို ကောက်သိမ်းလိုက်သည် ။ အယ်စတာ ကလည်း သိမ်းရင်း...

“ထမင်းစားကောင်းအောင် ရေဝင်ကူးသွားဦးမှ ထင်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

အယ်စတာတို့ က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းနေရာ နိုင်နိုင်ရောက် လာသည် နှင့် အယ်စတာတို့ အိမ်၌ပင် ထမင်းလခပေးစားနေလိုက် သည် ။

အမိုးက...

“ငါမွေးတုန်းက တစ်ယောက်တည်းဝေ၊ အခုနှစ်ယောက်ပွား လာပြီ၊ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ပါလားဝေ” ဟု အားရပါးရပြောတတ်သည် ။

ထမင်းဟင်းလည်း မချက်တတ်သော နိုင်နိုင်အတွက် သဘောကောင်းသောသားအမိက အစစအရာရာလိုလေသေးမရှိ ချက်ကျွေးနေသည် ။ အဆင်ပြေကာ ပျော်ရွှင်နေမိသည် ။

ဆေးခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းရောက်မှ နိုင်နိုင်ဗွေဖောက်လာသည် ။

“ရေမကူးတော့ဘူး အယ်စတာ၊ နည်းနည်းချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့ ”

“ဒါဖြင့် အယ်စတာလည်း မကူးတော့ဘူး၊ ပြန်ကြတာပေါ့”

“နေဦး အယ်စတာ၊ တောင်ပေါ်လမ်းကသွားရအောင်၊ ချွေးထွက် အောင်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးမုန်းဦးကြီးကိုစပြီး ထွက်ပြေးရအောင်

နော်”

“ရော်လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဟောဒီဒေါက်တာနဲ့ တော့ ခက်ပြီဝေ့၊ အယ်စတာမ လိုက်ရဲဘူး”

“ယုံပါတယ်၊ သတ္တိကောင်းမှန်း၊ အဲဒါသင်ခန်းစာပဲ အယ်စတာ၊ ကြောက်တတ်သူဆိုရင် ပိုခြောက်တတ်တယ်။ မကြောက်တတ်တဲ့ သူဆို ရင် ခြောက်တတ်သူပဲ ဝပ်သွားရတယ်”

“ဒေါက်တာ တကယ်သွားမှာ လား”

“သွားမှာ ပေါ့၊ အယ်စတာသာပြန်နှင့်တော့၊ အိမ်မှာ သာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတော့ စောင့်နေပေတော့၊ ထွက်ပြေးလာရရင် မောမောနဲ့ အမိုးတာ လဘောဟင်းတွေ အိုးပြောင်အောင်တီးပစ်မှာ ”

“ဟောဒီဒေါက်တာကတော့လေ စံပဲ”

အယ်စတာက ကျေနပ်ပြီးနှင့်လမ်းခွဲသွားလေသည် ။ နိုင်နိုင်က တောင်ပေါ်လမ်းကလေးသို့တက်ကာ ဦးမုန်းဦး၏ ပန်းဟေဝန်သို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။

လမ်း၌ တွေ့သောသူများကိုနှုတ်ဆက်ရသဖြင့် နိုင်နိုင်မှာ ပါးစပ်ပင် မစေ့ရ။ ဤဒေသကိုရောက်သည် မှာ နှစ်လကျော်သာရှိသေးသည် ။ နိုင်နိုင်ကို မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်နေချေပြီ။

“ပန်းဟေဝန်” နားသို့ကပ် လာလေပြီ။

နိုင်နိုင်ရင်ခုန်နှုန်းနည်းနည်းတော့ မြန်လာသည် ။

ဦးမုန်းဦးကြီးနှင့် တည့်တည့်တိုးလျှင် ဂျင်းကဲဟတ်ကိုချွတ်ကာ မြှောက်ပြီး “မင်္ဂလာပါ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်မည်ဟု တွေးရင်း “ပန်းဟေဝန်”

နားသို့ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ။

*

အခန်း (၆)

လူရိပ်လူရောင်မမြင်ရသဖြင့် ခြံစည်းတံခါးကို အသာအယာတွန်းလိုက်သည်။ မရ၊ အတွင်းဘက်မှ သော့ခတ်ထားသည်။ အတွင်းဘက်မှ ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကြီးကြီးက နိုင်နိုင်ကိုလှောင်ပြောင်ပြနေသည်။

“ဟူး”

ssi

တံခါးဘောင်၌ “မိန်းမ မဝင်ရ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုသံများ ဖြင့် အသေရိုက်ကပ်ထားသည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် နိုင်နိုင်ပြုံးမိသည်။ သူ့ကို တော့ ဦးခွစာကြီး အတော်လန့်နေပုံရသည်။

“ဝေ့...ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲဝေ့”

အသားညိုညိုတုတ်တုတ်နှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ကရင်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး “ပန်းဟေဝန်” ထဲမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ဦးခွစာမဟုတ်သဖြင့် နိုင်နိုင်အားတက်သွားသည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိကေကိုထုတ်ကာဝါးရင်း အသံခပ်သြောသြော လုပ်လိုက်သည်။

“ဟာ...ဖထီး၊ ကျွန်တော့်ကို ဦးမုန်းဦးလွတ်လိုက်လို့ ”

“ဝေ့...ဘာတဲ့ လဲဟ”

“တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေးပြောတာပေါ့”

“ဟ...ကောင်ရ၊ ငါမဖွင့်ရဲဘူးဝေ့၊ ဘယ်သူလာလာ မဖွင့်နဲ့ လို့ မှာ

သွားတယ်”

ဖထီး၏ မျက်နှာမှာ အားနာဟန်အသွင်ပေါက်သည် ။ ရိုးသားပုံရ သောဒီဖထီးကြီးကို နိုင်နိုင်အလွယ်တကူလိုမ့်၍ ရမည်မှန်း သိလိုက်သ ည့် ။

“ခက်ပြီ...ဦးမုန်းဦးကြီးဘယ်လိုလူလဲ၊ သူပဲမှာ ထားပြီး သူပဲမေ့နေ တယ်။ ကူလည်း ကူညီရသေးတယ်၊ သူ့ကိုသာစောင့်နေရင် မိုးချုပ်မှာ ပဲ ”

“ဝေ့...ဖိုခွားကို ဘာမှာ သွားလို့ လဲ”

နိုင်နိုင်က ခက်တည်တည်နှင့်ပင် “မိန်းမ မဝင်ရ” ဆိုင်းဘုတ်ကို လ က်ညှိုးထိုးလျက်...

“ဒီဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဆေးမှိုန်နေလို့ ပြင်ရေးချင်လို့ တဲ့ ဗျ။ ကျွန် တော်က ပန်းချီဆရာလေ၊ ဒါကြောင့် ပြင်ရေးခိုင်းတာ၊ မြင်သာအောင် ထင်ထင်ရှားရှားပေးပါတဲ့ ဗျာ၊ သိပ်ချေးများ တဲ့ လူ၊ ပြင်လည်း ပြင် ခိုင်းသေး၊ သံတွေကလည်း ရိုက်ထားလိုက်တာ မနည်းပါလား”

နိုင်နိုင်က မှ င်သေသေနှင့် ဖြီးဖြန်းနေသည် ။

“ရိုက်ဆို...ဟိုနေ့က သူ့ခြံထဲမိန်းမလေးဝင်လာလို့ တဲ့ လေ၊ ဆိုင်းဘု တ်ကို ဟိုရွှေသည် ရွှေ သံတွေရိုက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ၊ အခုပြင်ချ င်ပြန်ပြီတဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန် တောင်ငူဆင်းတော့မှာ ၊ အဲဒါ အလောသုံးဆယ်လုပ်ပြီး အိမ်သွားလိုက်ပါ၊ ဖထီးကိုပြောပြီး ပြင်ရေး ပေးပါတဲ့ ဗျာ။ ပြောတာတခြား လုပ်သွားတာတခြားဆိုတော့ ကျွန်တော် ကူညီချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်ရတော့မှာ ပဲ”

"နေဦးဝေ...သူမှာ တာဆိုတော့လည်း ဖြုတ်သာရေးတော့ဝေ"

စဉ်းစားဉာဏ်သိပ်ရှိဟန်မတူ၊ ပကတိရိုးသားလွန်းသော ဤဖထိးကြီးကို လှည့်ဖြားရသည် ကိုပင် နိုင်နိုင်သနားမိတော့သည်။ မတတ်နိုင်။ နိုင်နိုင်လုပ်ချင်တာကိုတော့ ရအောင်လုပ်မည်။

ဖထိးကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး တူပြေးယူကာ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်ပေးလေသည်။

"အားပါး...ဖထိးကတယ်အားကောင်းပါလား၊ ဒီလောက်သံချက်တွေများ တာတောင် တစ်ချက်တည်းကော်ထုတ်နိုင်တယ်"

"ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ"

"ဒါထက် အနက်ပေါ်မှာ အဖြူကောင်းမလား၊ အညိုပေါ်မှာ အစိမ်းနုဆိုရင်ကောင်းမလား၊ ဖထိးဘယ်အရောင်နဲ့ ရေးစေချင်သလဲ"

"ဝေ...ငါဘာသိမှာ လဲ၊ ဖိုးခွားကြိုက်သလိုသာ လုပ်စမ်းပါ၊ အိမ်ထဲဝင်ရေးလေ"

"ဆေးတွေကအိမ်မှာ ဖထိးရဲ့ ၊ အိမ်ကိုယူပြီးရေးမယ်။ မမှောင်ခင်လာပို့မယ်။ ဆိုင်းဘုတ်မလာခင် မိန်းမတွေမဝင်နိုင်အောင် ဖထိးက ဒီနားမှာ ပဲထိုင်စောင့်နေပေါ့ဗျ"

"ကောင်းတယ်ဝေ...ကောင်းတယ်"

"ဖထိး...ကွမ်းကြီးမဝါးနဲ့ ၊ ရော့ဗျ၊ ချောကလက်ဝါးစား"

နိုင်နိုင်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ချောကလက်ပြားကို ထုတ်ယူကာပေးလိုက်သည်။

"ဘာလဲဝေ"

“ချောကလက်လေ၊ စားကြည့်သိပ်ကောင်းတာ”

“နင့်ဟာက ကွမ်းလောက်ကောင်းရဲ့ လားဧဝ”

“ကောင်းပါတယ်ဧဝ၊ ဒါပေမဲ့ ကွမ်းလိုတော့ မထွေးရဘူး ဖထီးဧဝ၊ ထန်းလျက်လိုဝါးပြီး မျိုချဧဝ၊ သွားပြီဧဝ ဖထီးရေ”

နိုင်နိုင်အူမြူးနေပြီ၊ နိုင်နိုင်လက်ထဲ ဆိုင်းဘုတ်ရလာသဖြင့် နိုင်နိုင် သိပ်ကိုပီတိဖြာနေကာ ဖထီးကိုပင် ကရင်လေသံနှင့် လိုက်ပြောလိုက်သည်။

ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်နိုင်၊ ဦးမုန်းဦးမလာခင် လစ်ရပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဖထီးရေ”

ချောကလက်ပြားကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ရင်း ခွါရန်ကြိုးစားနေသော ဖထီးကမော့မကြည့်ဘဲ “ဧဝ”ဟု သာထူးလေသည်။

ရိုးသားသော ဖထီးကြီးကိုနိုင်နိုင်ချစ်ခင်သွားပြီ။

“ဦးမုန်းဦးလာရင်ပြောလိုက်နော် ဖထီး၊ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း နိုင်နိုင် ဆိုင်းဘုတ်လာဖြုတ်ယူသွားတယ်လို့”

“အေး...အေး”

ဆိုင်းဘုတ်ကိုပိုက်ကာ မြောက်ဆွမြောက်ဆွနှင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ချောကလက်ပြားကိုကိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးကျန်ခဲ့သူ ဖထီးကို ကန်တော့၍ တောင်းပန်ရဦးမည်။

“မုသားမပါ၊ လင်္ကာမချော” သဖြင့် နိုင်နိုင်လိမ်ညာ၍ ဖထီးဆီမှ ဆိုင်းဘုတ်ရအောင် ယူသွားခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပေတော့ ဖထီးရေ။

ဆိုင်းဘုတ်ကို ဂျူတီကုတ်နှင့်ပတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်က
လေးလှမ်းခဲ့သည် ။ ရင်ထဲမှာ က အပျော်နတ်သားလေးတို့
ခုန်ပေါက်နေကြသည် ။

ခြံဝတွင် ဗျိုင်းမလေးဖြစ်နေရှာသော အယ်စတာ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရ
သည် နှင့် နိုင်နိုင်က သွားအဖြဲသားနှင့် ပြုံးပြလိုက်သည် ။

အယ်စတာက နိုင်နိုင်စိတ်ဓာတ်ကိုသိသူပီပီ နိုင်နိုင်အပြုံး၏ နောက်
ကွယ်၌ ပြဿနာတစ်ရပ်ပါလာမည်ကို သိရှိကာ...

“တစ်ခုခုတော့ ရှုပ်လာပြန်ပြီထင်တယ် အမိုးရေ၊ အမိုးရဲ့ ဖိုးမူက
တော့စံပါပဲဝေ့”

အယ်စတာ၏ ကရင်သံ ဝဲဝဲလေးကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် နိုင်နိုင်မနေ
သာပဲ...

“တစ်ခုခုလာရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဝေ့၊ တစ်ခုခု ရှင်းလာတာဝေ့၊ ရှင်း
လာတာ”

ကရင်သံဝဲဝဲလုပ်ကာ အသံပြကြီးနှင့် ကျုံးအော်လိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုသတိရကာ ဇာတ်ကလေးပုလျက် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်ခဲ့ရလေ
သည် ။

*

အခန်း (၇)

ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖိုသိဖတ်သိဖြစ်နေသော ထက်အာကာဇော်သည် ဧည့်ခန်းသို့ပြေးထွက်လာကာ နိုင်နိုင်ကိုကြိုဆိုသည်။ ။

နိုင်နိုင်အံ့သြရသည်။ ။ မိမိအားညစာချက်ကျွေးရန်အတွက် သူ့ကိုယ် တိုင်ချက်ပြုတ်နေသည် တဲ့။ **SSI**

“ထိုင်ပါဦး မမဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တော့ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်ဖြစ် နေပြီ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဆာပြီလား၊ ခဏလေးပါ”

“မဆာပါဘူးကွာ၊ စားကောင်းအောင်တော့တစ်ခွန်းပြောရဦးမယ်၊ ရေမချိုးရသေးလည်း လှပြီးသားပဲ”

“တန်သွားပြီဗျာ၊ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်သွားပြီ၊ တကယ့်မင်္ဂလာ အရှိဆုံး စကားပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်မကျန်ချင်နေပါစေ၊ အကုန်သာစားမမရေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ခန်းဘက်ပြေးဝင်သွားလေသည်။ ။

“သားကတော့ စွယ်စုံပါပဲ ဒေါက်တာရေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အ စားကောင်းမက်သူပီပီ အမေကိုဝိုင်းကူပေးရင်းနဲ့ အရွယ်လည်း ရောက် လာရော သူကြိုက်ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ချက်တော့တာပဲ”

ဦးဘဇော်က သားဖြစ်သူကို အမွမ်းတင်လေသည်။ ။ ဒေါ်သင်းသင်း အေးကလည်း အားကျမခံ...

“အမေမျက်နှာလွှဲလို့ ရပြီ၊ သားတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ပါပဲ၊

အဖော်သိပ်ရတယ်”

နိုင်နိုင်က မချီသွားဖြဖြင့်သာ ရယ်သွမ်းသွေးနေရင်း ဦးဘဇော်တို့ လင်မယားကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ၌ တွေးနေမိသည်။ ။ ထက်အာကာဇော်ဆိုသောသူငယ်သည် ဖခင်နှင့်မတူသဖြင့် မိခင်နှင့်တူလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း မတူပါ။ ထက်အာကာဇော်မိခင် ဒေါ်သင်းသင်းအေးသည် ညိုညိုညက်ညက်သေးသေးကွေးကွေးဖြစ်သည်။ ။ ထက်အာကာဇော်၏ အဘွား ဒေါ်မြအေးသည် လည်း ဒေါ်သင်းသင်းအေးကဲ့သို့ပင် သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထက်အာကာဇော်သည် ကျီးအလယ် ဗိုင်းဖြူကလေး သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ။

“နိုင်နိုင်တော့ ချာတိတ်ကိုပဲ ဆရာပြန်တင်ရတော့မှာ ပဲ ဦးရေ”

“ဒေါက်တာက အိမ်တွင်းမှု ဝါသနာ မပါဘူးထင်တယ်”

အဘွားဒေါ်မြအေးက ဝင်မေးလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ နိုင်နိုင်က ဝါသနာမပါတော့ မတတ်ဘူး၊ မေမေတို့ ကလည်း သင်မပေးကြဘူး”

ရှေးအဘွားကြီး ဒေါ်မြအေးမျက်စိထဲတွင် တော့ နိုင်နိုင်၏ အချိုးမကျပုံစံကို စပါးမွှေးစူးလောက်သည်။ ။

“ကလေးကတော့ ယောက်ျားလေးပေမယ့် သင်မပေးလည်း ဇွတ်ဝင်ကူတာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ပဲတတ်သွားတာ၊ အိမ်ဖော်တွေကိုလည်း သူစိတ်တိုင်း မကျဘူး။ ဘယ်အရာမဆို တတ်ထားတာ မမှားပါဘူး၊ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား၊ နိုင်နိုင်လည်း ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မေမေကတော့လုပ်ပြီ၊ ဒေါက်တာ့ကိုအားနာစရာ”

"ရပါတယ်ဦး၊ နိုင်နိုင်အတွက် နာယူထိုက်တဲ့ စကားပါ၊ ဒါထက် အာ
ကာက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်တော့ အဆောင်နေသလား"

"အဆောင်မနေပါဘူး၊ ပါရမီမှာ အိမ်ရှိတယ်လေ၊ သူတို့ မြေးအဘွား
ကကျောင်းတက်ရင် အဲဒီမှာ သွားနေကြတယ်၊ ကားလည်း
အမေကသူ့မြေးကို ဝယ်ပေးထားတယ်လေ၊ မြေးရှိရာအရပ်မှာ
သူ့အဘွားက အမြဲရှိနေတော့တာပဲ ဒေါက်တာ၊ မြေးအဘွားက တတွဲတွဲ
ပဲ"

ဒေါ်သင်းသင်းအေးက အပြုံးလေးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"အိုတော်...ကလေးတစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားနိုင်ပါဘူး၊ ရှားရှား
ပါးပါး ဒီမြေးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ"

မြေးအပေါ် အနှစ်အဖြစ်အချစ်တွေစုနေသော ထက်အာကာဇော်အ
ဘွားကိုတွေ့တော့ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ အလွမ်းငွေ့တွေဝေသွားသည်။ ။ မိမိ၏
အဘွားသည် လည်း မိမိအပေါ်ဤသို့ပင် ချစ်ရှာသည် ပဲ။

"ဒေါက်တာ့မောင်လည်း ရေချိုးပြီးပြီ၊ ထမင်းပွဲလည်း အသင့်ဖြစ်နေ
ပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ထမင်းစားခန်းကိုကြွပါ၊ မေမေနဲ့ မောင်ကော တစ်ခါ
တည်းစားတော့မလား"

အိမ်ရှင်ဖက်အမေးကို ဦးဘဇော်က-

"စားတာပေါ့သင်းရာ"

"မေမေတော့မစားသေးဘူးဟေ့၊ ခြံထဲ စံပယ်ပန်းခူးလိုက်ဦးမယ်၊
ဒေါက်တာ...အားရပါးရသာ စားပြလိုက်ပါ၊ ဒါမှ ကလေးလည်း ဝမ်းသာ
မှာ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား"

ထမင်းစားခန်းသို့ ဒေါသင်းသင်းအေး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ။

ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ထမင်းပိုင်းတွင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစုံလင်လှသည်။ ။ ပန်းပွင့်ပုံဖော်ကာ သခွားသီးလှီးထားသည် ကအစ အတုယူစရာကောင်းလှသည်။ ။ ဘဲပေါင်းအကောင်လိုက်ကလေး နီရဲကာမွှေးပျံ့သော အနံ့ကြောင့် နိုင်နိုင်ထမင်းပိုဆာလာရသည်။ ။

“ကိုင်း ဒေါက်တာရေ၊ ကောင်းလည်း ဒေါက်တာ့မောင်၊ မကောင်းလည်း ဒေါက်တာ့မောင်ပဲ”

“မကောင်းမရှိစေရဘူး မမ၊ စိတ်ချလက်ချသာစား”

ထက်အာကာဇော်သည် မိခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ရေမိုးချိုးပြီး သန့်စင်နေသောမျက်နှာလေး ပို၍ နုနယ်ဝင်းလက်နေသည်။ ။

“အိုး...တစ်ခါတည်း မင်းက ဝင်စားတော့မလို့ လားကွ၊ စောစောကပြောတော့ ကျွန်တော့်အတွက်မကျန်ချင်နေဆို”

ဦးဘဇော်က သားကိုလှောင်သလိုလိုမေးလိုက်ရာ ထက်အာကာဇော်က သွားတက်ကလေးများ နှင့် မေးကွဲကလေးများ ပေါ်လာသည် အထိ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မပူပါနဲ့ ပါပါ၊ မမအတွက်ရည်စူးပြီး သုံးယောက်စာလောက်ပိုချက်ထားတာ”

“အလိုက်သိတဲ့ မောင်ပဲ”

နိုင်နိုင်ကလည်း အပြုံးမပျက်ဝင်နှောသည်။ ။

"ဒါထက် မမက ဘိုလိုအိမှာ လား"

ထက်အာကာဇော်က ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းထောင်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

"လက်နဲ့ ပဲ အိပါ့မယ်ကွာ၊ ဒါမှ အားပါးတရရှိတာ"

မဆလာနဲ့သင်းနေသော ဂျီသားဟင်းကို ထက်အာကာဇော်က နိုင်နိုင်
ငဲ့ပန်းကန်ထဲသို့ ခတ်ထည့်ပေးသည်။ ။

"ရပါတယ်ကွ၊ ကိုယ်အားမနာတတ်ပါဘူး၊ စားပြီဆိုရင်အဝပဲ"

"ဒါမှ ပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ က ဒေါက်တာ့ရဲ့ ပွင့်လင်းထက်
မြက်တဲ့ အကြောင်း သဘောကျနေကြတာ၊ သုံးဆောင်ပါ ဒေါက်တာ"

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကျေနပ်မှုတော့ဖြစ်သည်။ ။ ဤမြေဤဒေသကို နိုင်နိုင်
ခင်တွယ်နေမိသည်။ ။ နိုင်နိုင်ကိုလည်း ဤမြေမှ လူများက ကျေနပ်လက်
ခံနေကြပြီဆိုတော့ နိုင်နိုင်ရင်ထဲချမ်းမြေ့သည်။ ။

"ဒါက ကြက်သားလုံးကြော် ရွရွကလေး၊ စားကြည့်ပါဦး"

ကြက်သားလုံးကြော် ရွရွလေးသည် လည်းကောင်း၊ စိမ့်နေသောဘဲ
ပေါင်းနုနုလေးသည် လည်းကောင်း၊ အအိပြေစေသော ကြန့်မဆိုင်ဟင်း
ချိုသည် လည်းကောင်း စား၍ ခံတွင်းတွေ့သည်။ ။

နိုင်နိုင်အတော်စားနိုင်သည်။ ။ စားရင်းနှင့် ထက်အာကာဇော်ကို စိတ်
ထဲမှ ချီးကျူးနေမိသည်။ ။ ဂရုတစိုက်နှင့် လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံသော ဤ
မိသားစုကို နိုင်နိုင်ခင်သွားလေပြီ။ ။ အချို့ပွဲ၌ လည်း ...

"ဘောဂလီကြီး ဒူးရင်းသီးလေးသုံးဆောင်ပါဦး ဒေါက်တာ"

ဘောဂလီကြီး ဒူးရင်းသီးသည် မော်လမြိုင်ဒူးရင်းသီးနှင့်မတူ။ ပို၍
ဆိမ့်သည် ဟု နိုင်နိုင်ထင်သည်။ ။ ဒူးရင်းသီးကြိုက်သော နိုင်နိုင်အတော်

စားလိုက်သည်။ ။

လက်ဖက်အစ်ထဲမှ လက်ဖက်သားနှုန်းနှုန်းအိအိလေးမှာ အတော်ကိုခံ
တွင်းရှင်းစေသည်။ ။ လက်ဖက်ကို တမြို့မြို့စားရင်းမှ ဧည့်ခန်းတစ်နေ
ရာမှ ထောင်ထားသောဂီတာကိုမြင်လိုက်ရာ...

“မင်းတီးတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ssl

“ဒါကြောင့် မင်းကို မျက်စိပစ်ပြီးခေါ်နေတာ၊ လာတီးလှည့်တော့တဲ့
”

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ ၊ တီးမှ တီးခိုင်းပါ့မလားလို့ ၊ ကျွန်တော်က ဖိုး
ဆိုချင်ဖြစ်နေတာ”

ရယ်သံလေးတွေက ဧည့်ခန်း၌ လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ။ ခိုင်ထူး၏ ‘ဆို’
ကိုတီးပြသည်။ ။

တီရှပ်အပြာနုကလေးနှင့် ကချင်ဒူးဝါး အစိမ်းကွက်လုံချည်ဝတ်ထား
သော ထက်အာကာဇော်၏ အသွင်မှာ အထက်တန်းကျောင်းသားကဲ့သို့ပ
င် နုနယ်နေသည်။ ။

ရွမ်းလက်ကြည်စင်သောမျက်လုံး၊ လှုပ်ရှားနေသော
သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးများ ဖြင့် ကြည့်၍ မရိုးနိုင်အော
င် အကြည့်ခံသော ထက်အာကာဇော်ကို နိုင်နိုင်အားမနာတမ်း ငေးကြ
ည့်မိသည်။ ။

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်လေး၊ နိုင်နိုင်မောင်လေးသာဖြစ်
လိုက်ပါတော့” ဟူ၍ လည်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။ ။

*

အခန်း (၈)

အနည်းငယ်ဖွင့်ထားသော ပန်းဟေဝန်တံခါးကို ရင်ခုန်မှုနှင့်အတူ နိုင်နိုင်ဝင်ခဲ့မိလေသည်။ ။

နိုင်နိုင်ဖြုတ်ယူသွားနိုင်ခဲ့သော ဆိုင်းဘုတ်နေရာ၌ အသစ်မတင်ရသေး၊ ကွက်လပ်ကလေးဖြစ်နေသည်။ ။

နိုင်နိုင်လုပ်ဆောင်ခဲ့မှုအပေါ် ဦးမုန်းဦး မည်မျှအခံရခက်နေမည်ကို နိုင်နိုင်သိချင်လာသဖြင့် 'ပန်းဟေဝန်' သို့တတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာခဲ့ရပြန်ပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးဦး၊ နက္ကတစ်လိုချင်ရင် အခုပဲ ကျွန်တော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူးကလေး၊ မင်းအနေနဲ့ ဦးခြံထဲကပန်းတွေပုံကို နောက်ထပ်ဓာတ်ပုံမရိုက်တော့ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်လာမှာ ကိုဦးမကြိုက်လို့ ပါ၊ ဒါကြောင့် ဦးကိုကတိတစ်ခုတော့ပေးကွာ”

ဒေလီယာပန်းရုံ၏ အခြားတစ်ဖက်မှ အသံများကြောင့် နိုင်နိုင်ထိတ်ဆိတ်စွာနားစွင့်နေမိသည်။ ။ ထက်အာကာဇော်နှင့် ဦးမုန်းဦးတို့ ပင်။ အခုတော့လည်း ဦးမုန်းဦး၏ လေသံမှာ ပျော့ပျောင်း၍ နေသည်။ ။ ထက်အာကာဇော်ဆိုသည့် ကောင်ချောလေးက လူကြမ်းကြီးကို နုလာအောင် အရည်ဖျော်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ။

"ဘာကတိလဲဦးဦး"

"ဓာတ်ပုံကို ဘယ်ပြိုင်ပွဲ၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ မှ အသုံးမပြုဘူးဆိုတဲ့ ကတိပါ"

"အာ...စိတ်သာချဦးဦး၊ ကျွန်တော့် အယ်လ်ဘမ်ထဲ ထားရုံလောက်ပါပဲ၊ ကူးပြီးရင် ဦးကိုနက္ကတစ်ရော ဓာတ်ပုံတွေပါပေးဦးမယ်"

"မလိုပါဘူး ကလေးရယ်၊ တကယ့်သဘာဝပန်းအစစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်နေရမှ တော့ ဓာတ်ပုံဆိုတဲ့ မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ဖန်တီးမှု ရုပ်သွင်တွေဟာ ဦးအတွက်အလကားပေါ့၊ သက်မဲ့ ရုပ်သွင်အပေါ်မှာ ဦးမခံစားတတ်ဘူး ကလေး"

"အလဲ" ဟု စိတ်တွင် မြည်တမ်းရင်း ကဗျာဆန်နေသော ဦးမုန်းဦးကြီးကို နိုင်နိုင်လှောင်ချင်လာသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူတစ်ပါးခြံထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် စကားခိုးနားထောင်နေမိသည် ကိုပင် လိပ်ပြာမလုံချင်။ ထို့ကြောင့် ဒေလီယာရုံကိုကွေ့ဝိုက်ကာ သူတို့ နှစ်ဦးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။ ။

"ဟာ...မမဒေါက်တာပါလား"

"ဪ...မင်းကိုး၊ ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ"

"ချာတိတ်အသံကြားလို့ ဝင်လာတာ၊ ခင်ဗျားကြီးဆီလာတာ မဟုတ်ဘူး"

နိုင်နိုင်က ခပ်တင်းတင်းပင် စကားဆိုလိုက်သည်။ ။

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာမှာ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်လျက်ရှိ လာပြီး-

“မင်းသူခိုးကျင့်သူခိုးကြံနဲ့ လုပ်သွားပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်လာရဲ တာအံ့ပါရဲ့ ”

“နိုင်နိုင် သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ လုပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားကြီး ကို ကြိုတင်စိန်ခေါ်ပြီးမှ လုပ်တာပဲ၊ ဦးမုန်းဦးရဲ့ လူဆိုတာပြောနဲ့ အဟောနဲ့ ညီမှ လူပီသတယ်၊ ခင်ဗျားကို နိုင်နိုင်ကလူပီသကြောင်းပြလိုက် တာပဲ”

“တော်ပါတယ်၊ မင်း သိပ်ကိုတော်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ ကြောက် လာပြီ၊ ခြံထဲက အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်သွားပါ”

သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှ ဘုမသိဘမသိနှင့် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့်ဖြစ်နေသူက ထက်အာကာဇော်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

နိုင်နိုင်က ထက်အာကာဇော်ကို “နေဦး” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့်လက် ကာပြပြီး ဦးမုန်းဦးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်ပစ်ကာ...

“နိုင်နိုင်ကတောင်းပန်ဖို့ လာတာပါ၊ ရန်သူတောင် လက်နက်ချရင် ကျေအေးရသေးတာပဲ၊ နိုင်နိုင်နဲ့ ဦးမုန်းဦးမှာ ရန်ညှိုးရန်စ မရှိသင့်တော့ ပါဘူး”

ထိုစဉ် နိုင်နိုင် ညာ၍ ဆိုင်းဘုတ်ဖြုတ်ခိုးခြင်း ခံခဲ့ရသောဖထီးကြီးမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက် လာပြီး...

“လူလေးရေ၊ အဲဒီသူငယ်ဝေ့...ဆိုင်းဘုတ်ယူသွားတာ၊ ဟေ့သူငယ်၊ မင်းညာဖြုတ်သွားတာဆို”

“ကန်တော့နော် ဖထီး...ကန်တော့၊ နိုင်နိုင်ညာခဲမိတာကိုခွင့်လွှတ်ပါ ”

“ဝေ...ရတယ်ဟ၊ ငါက အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဝေ၊ လူလေးသာ”

ပြုမယောင်မိုးပမာ မျက်နှာညိုနေသော ဦးမုန်းဦးဘက်လှည့်ကာ နိုင်
နိုင်ပြေရာပြေကြောင်း တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

“ဦးမုန်းဦးလည်း ခွင့်လွှတ်နော်၊ နိုင်နိုင်ကပျင်းလို့ ပါ၊ ဒီဒေသထဲမှာ
နိုင်နိုင်တစ်ယောက်တည်း လာနေရတာမဟုတ်လား။ ပျင်းတာနဲ့ ”

“တော်စမ်း၊ မင်းအပျင်းပြေဖို့ အတွက် ကျုပ်ကိုစော်ကားတာ ကျုပ်
ကကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား...ဟတ်...ဟား...ဟား...ဟား...၊
ရယ်ဖို့ သိပ်ကောင်းနေပြီ၊ မင်းကွာ...သွားပါတော့၊ မင်းအမြန်ဆုံးထွက်
သွားပါတော့ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်...ကျုပ်”

ဦးမုန်းဦးသည် ခြောက်ကပ်စွာရယ်မောပြောဆိုရင်းမှ သူ့အသံသည်
ကြေကွဲဖွယ်ရာအသွင်သို့ လျော့ပါးပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် စကားမ
ဆုံးခင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

ထက်အာကာဇော်က ဦးမုန်းဦးနောက် အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ရင်း...

“ဦးဦး...ဦးဦး၊ မမဒေါက်တာအစား ကျွန်တော်ကပဲ ကြားကနေ
တောင်းပန်ပါတယ်”

“သွားပါလူလေး၊ မင်းပါပြန်ပါတော့ကွယ်။ နောက်ဆိုရင် မင်းဟာမ
လေးမပါစေဘဲ လာနိုင်ပါတယ်၊ ခုတော့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြန်တော့ကွယ်။
ဦးက ပြန်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ထက်အာကာဇော်သည် နိုင်နိုင်တို့ ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ။ ဦးမု
န်းဦးကတော့ သေသပ်ပြီးလှပသော သစ်သားအိမ်လေးထဲ
ဝင်သွားလေပြီ။ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဖထိး”

“ဝေ”

ssl

“နိုင်နိုင် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖထိး၊ နောက်ကိုနိုင်နိုင်မလာ တော့ပါဘူး၊ နိုင်နိုင်ကစေတနာနဲ့ ပါ၊ လောကကြီးမှာ အထိးကျန်နေတဲ့ သူတိုင်းကို နိုင်နိုင်စာနာတယ်၊ ပျော်ရွှင်လာအောင်ကူညီချင်တယ်။ လောကကြီးမှာ နေတတ်ရင် ပျော်စရာတွေအများကြီးပါဆိုတာကို နား လည်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပါ ဖထိးရာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ဖိုးမူရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတိတ်က ဘယ်လောက်များ နာ ကြည်းချက်တွေရှိနေခဲ့သလဲမှ မသိတာ၊ ကိုင်း...ပြန်ကြတော့၊ ငါလည်း နင်တို့ ကိုခင်ပေမယ့် လက်ခံထားရဲဘူး၊ ပြန်ကြတော့”

“ဟုတ်တယ်မမ၊ ခုနေတော့ ပြန်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ပြန်မှာ ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင်ကြောင့် သူတစ်ဦးစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲ သွားရတဲ့ အဖြစ်ဟာ နိုင်နိုင်အတွက် မေ့မရတဲ့ အဖြစ်ပဲ”

နိုင်နိုင်သည် ဖထိးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပန်းဟောဝန်ထဲမှ လေးလံသောခြေလှမ်းများ ဖြင့် အနိုင်နိုင်လှမ်းထွက်ခဲ့လေသည် ။

“ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ မမ”

အပါးမှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာသော ထက်အာကာဇော်၏ အမေး ကို...

“ကျောင်းတော်ကရန်စပေါ့” ဟု အစချီပြီး ဦးမုန်းဦးနှင့် ပသီချောင်း ဌှိ စတွေ့ကြပုံ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကို လှည့်ဖြားဖြုတ်ယူသည် အဆုံးပြောပြလို က်သည် ။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ မမဒေါက်တာကတော့ စံကျပ်ကျပ်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ”

“ကျောက်ရုပ်ကိုတောင် အသက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်ပေါ့”

“အေးကွ...အဲဒီကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို ခွဲစိတ်ပြီး မိန်းမမုန်းတဲ့ နှလုံးသားကိုထုတ်၊ မိန်းမတွေကြောင့်လောကကြီးဟာ လှပစိုပြည်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ မိန်းမတွေအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ အသည်းနှလုံးသစ်နဲ့ အစားထိုးကုသပေးလိုက်ချင်တယ်ကွ”

သောကကို ရင်ဝယ်ကြာရှည်စွာမထားတတ်သော နိုင်နိုင်သည် ချက်ချင်းပင်ရွှင်ပျလာသည်။ ။

“ဒါကြောင့် ဒီမနက် ကျွန်တော်မျက်ခုံးလှုပ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကိုကော ဘယ်လိုများ ပြုပြင်ဖန်တီးဦးမှာ လဲ မမဒေါက်တာ”

ထက်အာကာဇော်သည် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး ပြူးပြူးပြာပြာ အမူအရာနှင့် မေးလိုက်သဖြင့် နိုင်နိုင်ကမျက်စောင်းထိုးကာ...

“မှတ်ထားကွ၊ မင်းအသည်းနှလုံးကို ဦးမုန်းဦးအသည်းနှလုံးနဲ့ ရောကြိုပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ပြန်ထည့်ပေးမယ်လေ၊ ဒါမှ မျှမျှတတဖြစ်သွားမယ်”

“နို့ဘယ်လ်ဆုတွေဘာတွေ ရကုန်ပါဦးမယ်၊ မမဒေါက်တာရယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ညကျရင် ရင်ခွဲမခံရအောင် မှောက်အိပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“မှောက်အိပ်ရင် ရင်နာမှာ ပေါ့ချာတိတ်ရဲ့ ”

“ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းယူခံရမှာ ထက်စာရင်၊ ရင်နာတာကမှ တော်ပါသေးတယ် မမရယ်”

လှတောသားကို စကားအနိုင်မယူရဲသဖြင့် နိုင်နိုင်ငြိမ်နေလိုက်သည်။
“သို့သော် သူကမငြိမ်...”

“ဒါထက် ကျွန်တော်သံသယတစ်ခုကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများ ပါလိမ့်”

“မမရေနှစ်တုန်းက ဆယ်တဲ့ လူက ဦးမုန်းဦးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျောပြင်ဘက်ပဲတွေ့ရတာ၊ အရပ်အမောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်သွားပုံကအစ တူနေတယ်၊ ဒီလိုအရပ်အမောင်းမျိုးက ရှားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တောင် သူ့ကိုမိတယ်ဆိုရုံမိတာ”

“အေး...ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်အစက မတွေးမိဘူး”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကြေကွဲမှုလေးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ လူရိုင်းကြီး၏ ဥပေက္ခာပြုမှုကို ဘာအတွက်များ ဝမ်းနည်းရတာလဲဟု မိမိကိုယ်မိမိ မကျေနပ်ချင်။

“ဦးရဲ့ ဘဝဟာ ကန္တာရကြီးထဲက သစ်ခြောက်ပင်တစ်ပင်နဲ့ တူနေသလိုပဲနော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နေပွင့်လာသလိုပဲခံစားရတယ်”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ စာရေးဆရာများ လုပ်တော့မလား၊ စက်မှုကျောင်းသားပေမို့လို့ ပဲ၊ ဂန္ထဝင်စာအုပ်ကြီးများ ရေးဦးတော့မှာ လား ချာတိတ်ရယ်”

ဤသူငယ်နှင့် စကားပြောနေရခြင်းသည် နိုင်နိုင်ရင်ကို ချမ်းမြေ့စေသည်။ ။ အပြုံးကလေးနှင့် စကားပြောတတ်သော ချာတိတ်နှင့် သောကကို ရင်ထဲ ကြာရှည်စွာမထားတတ်သူ နိုင်နိုင်တို့ တွေ့တတ်ကြပေသည်။ ။

“ဂန္ထဝင်စာအုပ်ကြီးတော့ မရေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြန်သွားပြီး ရင် မမဒေါက်တာဆီကို ဂန္ထဝင်စာတော့ရေးရလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ်ကစာဖတ်သိပ်ပျင်းတာပဲ”

“ပျင်းတာမပျင်းတာက မမအလုပ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မာကြောင်း၊ သာကြောင်း၊ လွမ်းနေကြောင်းကိုတော့ ရေးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်တော့ပြန်မှာ လဲ၊ လူကြီးမင်းက”

“နောက်လလေ”

“အချိန်တွေက ကုန်လွယ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အချိန်ဆိုတာ နောက်ပြန်ဆွဲထားလို့ ရရင် ဆွဲထားလိုက်ချင်တယ်”

သို့နှင့် ခြံဝရောက်တော့ နိုင်နိုင်က ခြံထဲတွင် စံပယ်ပန်းများ သိနေသော အယ်စတာကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“မင်း အိမ်ထဲဝင်ဦးဟ၊ အမိုးတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

တံတောက်ကွေးကျော်သော ဆံပင်ကြီးကို ခေါင်းလျှော်ထားဟန်တူသည်။ ။ အိထွေးနက်မှောင် ဖားလျားကျလျက်ရှိသည်။ ။ အင်္ကျီနက်ပြာရောင် ရင်စေ့ကလေးနှင့် မိုးပြာရောင်ထမီကလေးဝတ်ဆင်ထားသော

အယ်စတာ့အလှမှာ ဝင်းလက်ဖြူစင်နေသည်။ နိုင်နိုင်က အမှတ်မထင်
ငေးလိုက်မိသကဲ့သို့ ထက်အာကာဇော်ကလည်း ငေးကြည့်သည် ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟော...ဒေါက်တာ၊ အယ်စတာက စိတ်ပူနေတာ”

“ပူမနေပါနဲ့ လို့ ပြောသွားတာပဲ၊ နိုင်နိုင်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊
ကဲ...နည်းသည် ကို အိမ်ပေါ်မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဟို..ဟို..ကိုနည်းသည် ၊ အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ရှက်တတ်သော အယ်စတာနှင့် သွက်လက်သောထက်အာကာဇော်
ကို နိုင်နိုင်က စချင်သောအပြုံးနှင့် ပြောင်ချော်ချော်ပြုံးရင်း အိမ်ပေါ်သို့
ဦးဆောင်ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ရှင်အယ်စတာကတော့ နောက်ဆုံးမှ ပင် မျက်နှာရဲရဲနှင့်တက်
လာသည်။

“အမိုးကော အယ်စတာ”

“သူ့အမျိုးတွေဘက် သွားတယ် ဒေါက်တာ၊ ထိုင်ကြနော်၊ အယ်စတာ
နည်းသည် စားဖို့ တစ်ခုခုသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ နော်အယ်စတာ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မစားပါဘူး”

“ထိုင်ပါဦး၊ အယ်စတာကလည်း မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

“အယ်စတာသိပါတယ်၊ ဟိုနေ့က ဆေးခန်းလာတာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မမဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နော်အယ်စတာထွ
န်းကို ကြားဖူးနေပါတယ်။ ဟိုနေ့က တွေ့ဖူးလိုက်တာပဲ၊ အယ်စတာက

ဒီမြို့ရဲ့ ကွင်းပဲဟာ”

“အာ...မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ကိုထက်အာကာဇော်”

အယ်စတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မျက်နှာရဲရဲပြန်လေပြီ။

“အမယ်လေး အယ်စတာရယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် အပြည့်အစုံသာခေါ်နေရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီကြားထဲ ကိုပါတပ် ခေါ်တော့ တစ်ညအိမ်ခေါ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး အာကာပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထက်အာကာဇော်ကတော့ သူဟန်အတိုင်း ချက်ချင်းပင် ရင်းနှီးပစ် လိုက်သည်။ ။

ssl

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“အယ်စတာက(နာစုံထရီမ်နင်)ဆင်းပြီးပြီလား၊ ခု ပိုစတင်မကျခင် ဒီ မှာ ခဏဝင်လုပ်နေတာ”

“ပိုစတင်ကို ဒီသံတောင်ဆေးရုံမှာ ပဲ ကျပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရ တာ”

“ဪ...ဒါကြောင့် အယ်စတာက ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်ဆယ်တော့ရှိပါပြီ ကိုအာကာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုလူကြီးမင်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ မဲပေးလို့ ရပြီ၊ တရားဝင် လက်ထပ်လို့ ရပြီပေါ့...အဟဲ”

နိုင်နိုင်က လူကြီးသဖွယ်ပြောလိုက်သော ထက်အာကာဇော်ကို အမြဲ ငင်ကပ်ကပ်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်ရာ၊ ချာတိတ်ကရှက်ရမ်းရမ်းလေသည်။ ။

“မမဒေါက်တာနော်၊ လုပ်တော့မယ်၊ ဧည့်သည် ရှက်သွားပါဦးမယ်၊

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်ကအကြောင်းလားလို့ "

ရိုးရိုးမပြောဘဲ အထွန့်တက်မိသည် ကို နိုင်နိုင်က လက်လွတ်မခံ။

"အလို...မင်းကအိမ်ရှင်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ အိမ်ရှင်အဖြစ် အပိုင်စီးလိုက်တာလဲ၊ အယ်စတာနဲ့ ခုမှ သိပြီးတော့"

စကားအပြောမှားသွားသော လှတောသားသည် သည် တစ်ချက်တော့ ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ တစ်ချိုးတည်းထလစ်လေတော့သည်။

နိုင်နိုင်က ကျယ်လောင်စွာဟားတိုက်ရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ အယ်စတာကတော့ ထက်အာကာဇော်ကို ရှက်အားနာမှုဖြင့်...

"ဒေါက်တာ မကောင်းဘူး၊ ဟိုကရှက်သွားပြီ"

"ရှက်လိမ့်မယ်၊ အလကား၊ အရှက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီလိုပြောပေးမှ အယ်စတာရဲ့ ၊ ယူကသနားသွားသလား၊ မသနားနဲ့ နော်၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သနားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး "

"အယ်စတာ ပြောပြီးပါပကော ဒေါက်တာရယ်၊ အယ်စတာငယ်ပါ သေးတယ်လို့ ၊ အယ်စတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူနာပြုဆရာမလေးအဖြစ် ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဦးမှာ ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားသေးပါဘူး"

"မစဉ်းစားသေးရင် မစဉ်းစားနဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ အာကာကိုတော့ ခင်လိုက်ပါ၊ သူက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းသမား မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကိုယ် လေ့လာမိသလောက်တော့ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိသလောက်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အယ်စတာခင်တတ်ပါတယ်၊ ထမင်းစားတော့မလား"

“အမိုးလာမှ စားမယ်၊ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

နိုင်နိုင်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ခန်းလေးထဲဝင်ခဲ့သည်။ အိတ်ထဲမှ ဒိုင်းယာရီကိုထုတ်ကာ စာကြည့်စားပွဲ၌ ထိုင်သည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ ကား ဦးမုန်းဦး၏ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ကျောခိုင်းသွားသော ဦးမုန်းဦး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်တရားပေါ်လာသည်။

ဤလူကြီးဘာကြောင့် မိန်းမတွေကိုမုန်းကာ အပြစ်မြင်နေရတာပါလိမ့်။ တွေးရင်းဖြင့်...

ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဖြင့်

ကျောက်ဆင်ရုပ်မှာ

ဝေဒနာကလေး ရသွားသည်။

*

အခန်း (၉)

“ဒေါက်တာ...ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာရှိပါသလား”

မိမိအားခေါ်သံကြောင့် နိုင်နိုင်သည် သမဝါယမ ဆေးခန်းမှ ပြန်ရောက်ပြီးကာစမှ ကမန်းကတန်းပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ အန်ကယ်လ်ဦးဘဇော်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

“အို...ဦးပါလား၊ ကိစ္စအထူးရှိလို့ ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာရေ၊ ဒေါက်တာ့မောင်ပေါ့လေ၊ တောပစ်ရင်းကျားနဲ့ တွေ့လာကြတာ၊ ခုတော့ ဆေးရုံရောက်နေကြပြီ။ အဲဒါ သူက ဒေါက်တာ့ကိုခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ လာခေါ်တာ”

“ဘုရား...ဘုရား၊ စိုးရိမ်ရသလားဦး”

“သူကတော့ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရလိုက်ပါဘူး၊ သူ့အသက်ကို ကယ်တဲ့ လူကတော့ တော်တော်စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်”

“ဦးမုန်းဦးပါ၊ ဒေါက်တာသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်...ဦးမုန်းဦး”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားလေသည် ။ စိုးရိမ်မှုက ခေါင်း

ကိုပူထူသွားစေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဒေါက်တာ ဦးမုန်းဦးပါပဲ၊ ဒီလူက လူတော်ခင်ဗျ၊ အများ အမြင်မှာ တော့ သူဟာလူ့ခွစာ၊ လူ့ကန့်လန့်ပေါ့၊ မိန်းမတွေကိုမုန်းတီး နေတဲ့ တစ်ယူသန်သမားပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

ဦးဘဇော်က ကျော်တက်လိုက်သောကားတစ်စီးက အသိ၏ နှုတ်ဆက်မှုကို ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ နိုင်နိုင် ငုံ့ရင်ထဲ အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။ ဦးဘဇော်ကားမောင်းနေသည် မှာ နှေးကွေးလှသည် ဟု ထင်နေသည်။ ကိုယ်တိုင်တောင်ယူ၍ မောင်းလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မကောင်းတတ်၍ သာ ငြိမ်နေရသည်။

ဦးဘဇော်ကတော့ နိုင်နိုင်ခံစားနေရမှုကို ဘာမှ မသိ၊ စကားတပြောပြောနှင့် ကားကိုမှန်မှန်မောင်းလာသည်။

“လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုဒေါက်တာလုပ် နေတဲ့ သမဝါယမဆေးခန်းကိုတော့ သူတစ်ဦးတည်းလှူထားတာဗျ၊ အလှူရှင်အမည် ကမ္မည်းမထိုးရဘူးတဲ့ လေ”

“ဪ...”

ဦးမုန်းဦးအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားရင်း ဝင်စားနေလေပြီ။

“သူက ဒီဇာတိလားဦး”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ဒီမြို့နယ်ကို ပြောင်းလာတာ နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူဇာတိတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အများ တွေပြောကြတာက သူ ဒီရောက်တာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့ ၊ လက်ဖက်ခြံတွေမှာ အခုရှယ်ယာလိုက်ဝင်တယ်။ ဘောဂလီကြီးတို့ သံတောင်တို့ ဘက်မှာ လည်း ဒူးရင်းခြံ၊ တညင်းခြံ၊ ကွမ်းသီးခြံတို့ ရှိသေး”

တယ်။ နောက်အဝေးပြေးကားသုံးစီးလောက်လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထောင်လာခဲ့တာပဲ။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်တတ်တဲ့ လူချမ်းသာတစ်ဦးပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူနေတာထိုင်တာကတော့ ဒေါက်တာသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပလွှားမော်ကြွားမှုမရှိဘူး။ သုံးတယ်။ လှူတယ်။ တပည့်အလုပ်သမားတွေအပေါ် ညှာတာတယ်။ ယောက်ျားအချင်းချင်း ဆိုရင်တော့ သိပ်ပြေလည်တာပဲ။ မိန်းမတွေကိုတော့ နာနာကြည်းကြည်း မုန်းတီးနေတာ”

“ဒါကတော့ အစစ်ပဲဦး။ နိုင်နိုင်နဲ့ တောင် မကြာခဏပြဿနာတက်တယ်”

ssi

ဦးဘဇော် နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်ရင်း...

“သားတော်မောင်က ပြောပြပါခင်ဗျာ။ မိန်းမ-မဝင်ရဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တောင် ဖြုတ်ယူနိုင်တဲ့ အထိ ဒေါက်တာ့အစွမ်းကို ချီးကျူးလို့ ကိုမဆုံးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှာ သားပြောပြတော့ ရယ်လိုက်ရတာဗျာ။ သူလည်း အတော်ရုက်သွားပုံပဲ။ နောက်ထပ် ဆိုင်းဘုတ်ပြန်တင်လို့ မရဲတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“နိုင်နိုင် အကျိုးစားလွန်သွားမိတာပါ။ သူဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်မယ်မှန်းမသိလို့ ပါ”

ထိုစဉ်ကားသည် ပြည်သူ့ဆေးရုံဝင်းအတွင်း ရောက်ရှိလာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားသည်။ ။

ထက်အာကာဇော်က ကားရှိရာသို့ပြေးဝင်လာသည် ။ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသော ထက်အာကာဇော်တွင် ပလာစတာကပ်ဒဏ်ရာလေး၊ ဟိုသည် မှ အပ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဒဏ်ရာမရှိပေ။

“မမပါ လာပြီလား ပါပါ။ သွေးလိုတယ်တဲ့ ၊ သားတော့ တစ်ပုလင်း လှူပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လိုနေတယ်၊ အဲဒါ ပါပါ့တပည့်တွေဆီမှာ ...”

“ဘာအမျိုးအစားလဲ”

“အိုသွေး”

“အိုကေ၊ ကိုယ်လည်း အိုပဲ၊ ကိုယ်လှူမယ်၊ အခြားသူတွေဆီတောင်း မနေနဲ့ တော့”

နိုင်နိုင်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလှမ်းဝင်ခဲ့သည် ။ ဦးဘဇော်လိုက်ပါမလာမှ နှုတ်ဆက်ရန်သတိရလိုက်သော်လည်း ကားကပြန်ထွက်သွားလေပြီ။

“ကျွန်တော်လိုသမျှကို တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပေးမလို့ ပါပဲ၊ ဒေါက်တာက လက်မခံဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ခင်နိုင်ဇံ၊ သူက ကျောင်းမှာ ပဲ လှူခဲ့တာမကြာသေးဘူး၊ ခုတောင် ကျန်းမာရေးကောင်းလွန်းတဲ့ အခြေအနေကြောင့်ရယ်၊ အရေးတကြီးလိုအပ်နေတာကြောင့်ရယ်မို့ ယူလိုက်ရတာ”

“နိုင်နိုင်ဆီကတော့ ထုတ်ယူနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာထိ လာယူပေတော့”

လူနာထားရာအခန်းထဲရောက်တော့ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ မျက်နှာမှာ ပတ်တီးအပြည့်နှင့်။ ညာဘက်လက်ကိုရော ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးပါ ပတ်တီးများ နှင့် ပြည့်နေသည် ။

လှိုက်ဖိုခြင်း၊ မချမ်းမြေ့ခြင်းများ နှင့်အတူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။ ယုက်လျက်ခုတင်၌ လဲလျောင်းကာသွေးလှူရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည် ။

နိုင်နိုင်ကိုယ်ထဲမှ သွေးတို့ သည် ဦးမှန်းဦးကိုယ်ထဲသို့ တိုက်ရိုက်စီးဝင်လေပြီ။

ထက်အာကာဇော်က နိုင်နိုင်ခုတင်ဘေးသို့ ခွေးခြေတစ်လုံးဆွဲကာတိုင်းရင်း...

“ဦးဦးဟာ ကျွန်တော့်အသက်သခင်ပါ။ သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ဖြေဆည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ဦးနဲ့ ကျွန်တော်ချိန်းပြီး အမဲပစ်ထွက်ကြတာ”

သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာကို နိုင်နိုင်မမှာလိုဖြစ်သွားသည်။

“တောထဲရောက်တော့ လူချင်းကွဲပြီးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စမ်းချောင်းနဲ့ တောင်ကျရေမြင်တော့ ပျင်းတာနဲ့ ရေဆင်းချိုးတာ။ အဲဒီမှာ ကျားက ကျွန်တော့်ကိုချောင်းနေတာလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး အဝတ်လည်း လဲရော ဘာသားချောက ကျွန်တော့်အပေါ်ခုန်အုပ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော် အရှိန်နဲ့ လွင့်ပြီးချောင်းထဲကျသွားတာ။ လက်စသတ်တော့ ဦးကတွန်းထုတ်လိုက်တာလေ”

“ဪ...”

“ကျားနဲ့ ဦးနဲ့ လုံးထွေးနေတယ်။ ကျွန်တော်သေနတ်ကောက်ပြီး ပစ်ကွင်းချိန်နေတုန်း...”

“ဓား မပါဘူးလား၊ ဓားနဲ့ ဝင်ထိုးပါလား”

နိုင်နိုင်က အားမလိုအားမရ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာကိုမှ သတိမရလိုက်ဘူး၊ ပစ်ကွင်းရွေးနေ တုန်းမှာ ပဲ ဦးရောကျားရော ငြိမ်သွားတယ်၊ ကျားရဲ့ ရင်အုံထဲမှာ တော့ ဦးရဲ့ ဓား တဆုံးစိုက်ဝင်နေတယ်၊ ဦးမှာ တော့ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးတွေ အလူးလူးနဲ့ ပေါ့”

နိုင်နိုင် မျက်စိကိုယောင်ရမ်းကာ မှီတိထားမိသည် ။ စိတ်ကူးဖြင့်ပင် မမြင်ရက်အောင်ပါပဲ၊

“ကျွန်တော်လည်း သွေးထွက်အများ ဆုံးရင်အုံကို အင်္ကျီသုတ်ပြီး ဆေးရုံကိုထမ်းပြေးခဲ့တာပဲ၊ တော်ပြီမမရာ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီ လောက်ခြောက်ခြားစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေး တယ်”

“မှတ်ထားချာတိတ်၊ အဲဒါသင်ခန်းစာပဲ၊ သူတစ်ပါးအသက်ကို သေန တ်တစ်လက်နဲ့ ဖက်ရွက်ကလေးခြွေသလို လွယ်လွယ်ကူကူ ခြွေခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ဘယ်လောက်ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်ရသလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်ခံစားရပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူမှာ လည်း အသက်ရှိသလို တိရစ္ဆာန်မှာ လည်း အသက်နဲ့ ပဲ၊ ကို ယ်ပျော်ဖို့ အတွက် သူတစ်ပါးအသက်ကို ဖက်ရွက်ကလေးလို သဘော ထားပြီးခြွေတာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဝဋ်ဆိုတာ တမလွန်ဘဝအ ထိတောင် စောင့်ချင်မှ စောင့်တတ်တာမျိုးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ၊ အစကတော့ လူငယ်ပီပီ လူအသက်ထက် အဖိုးမ တန်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို ဘာသနားစရာလိုသလဲ၊ သတ္တဝါဆိုတာ လူကချွတ် မှ ကျွတ်တာဆိုတဲ့ အစွဲလေးနဲ့ ကျွန်တော်ပျော်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကိုယ်က သားကောင်အဖြစ်ရောက်တော့မှ ခံစားတတ်လာတယ်၊ ဦးဦးသာမကယ်

ရင် ကျွန်တော် အမဲပျက်ခံနေရပြီပေါ့ဗျာ...”

“ဦးမုန်းဦးလည်း သူပြုခဲ့တဲ့ ကံတရားအတွက် သူခံလိုက်ရတယ်လို့ သာ မှတ်ယူရမှာပဲ”

“တော်ပါပြီ...၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ကစပြီး အမဲပစ်တဲ့ အလုပ် ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ...”

“တကယ်လားကွ”

“တကယ်ပါ”

“အဲဒါဆိုရင် အဆိုးထဲက အကောင်းတစ်ခုအနေနဲ့ ကိုယ်တော့ဝမ်း သာမိတယ်၊ ဦးမုန်းဦးလည်း မင်းလိုစိတ်ထားပြောင်းသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ပြောင်းမယ်မထင်ပါဘူးဧတေ၊ လူလေးကမကြာမကြာ ဒဏ်ရာရနေ ကျပဲ၊ ခုလိုတော့ သေလောက်အောင်တော့ မဖြစ်ဖူးဘူးဧတေ...”

“ဪ...ဖြစ်နေကျလား”

ဦးမုန်းဦးနှင့် အတူနေသော ဖထီးစောအဲဒီက တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေရာမှ ဝင်ပြော လိုက်လေသည်။ ။

“ဖြစ်နေကျမှ၊ အမှတ်သည်းခြေ မရှိဘူးဧတေ၊ သူ ဘာပြောသလဲဆို ကိုယ်ကမလျှင်လို့ သားကောင်ဖြစ်ရတာ ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ ကိုယ်က မုဆိုးဖြစ်နိုင်ဖို့ အတွက် အလေ့အကျင့် လိုသေးတယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်သလိုပဲတဲ့ လေကွာ”

“အတော်ခေါင်းမာတဲ့ လူကြီးပဲ၊ လူသားတွေရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အသိဉာဏ်တရားနဲ့ ဖျတ်လတ်မှုကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ အပြိုင် အနိုင်ကျဲရတာ

ယ်လို့ ကွယ်"

"ဒါကတော့ ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်မှုသာ အဓိကပါ။ တိရစ္ဆာန်ပေမယ့် အတုယူသင်တဲ့ ပညာကို..."

"ဟော...ဟော...အမဲပစ်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ လူက မုဆိုးကျော်အတွက် ရှေ့နေလိုက်တယ်ပေါ့"

"ဆောရီးမမရာ...ဆောရီး၊ မပြောတော့ဘူး"

"မင်းအချစ်တော်အဘွားက မင်းအမဲလိုက်တာကို ကြည့်နေခဲ့သလား"

ssi

"မကြည့်နေလို့ ရမလား၊ မြေးတွေကို အဘွားတွေက ဘယ်တုန်းကနိုင်းဖူးလို့ လဲ၊ အဘွားဆိုတာ မြေးတွေရဲ့ နွဲ့ဆိုးဆိုးစရာ ရင်ခွင်တစ်ခုပဲဟာ"

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည် ။ အဝေးမှ အဘွားကို သတိရမိလိုက်သည် စိတ်ဖြင့် လွမ်းစိတ်ဝေသွားရသည် ။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထိုအလွမ်းကို နှင်ထုတ်ပစ်ကာ...

"ကိုင်း...စကားပြောပြီးရင်လည်း ပြန်တော့ချာတိတ်၊ အင်္ကျီချွတ်နဲ့ အအေးပတ်နေဦးမယ်"

"ဦးသတိရမှ ပြန်မယ်"

"ကိုယ်ရှိတုန်းမင်းပြန် လိုက်လေ၊ မင်းလာတော့မှ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ ဖထီးရှိနေသားပဲ"

"ဟုတ်တယ်ကောင်လေး၊ နင်ပြန်တော့ဝေ၊ ငါလည်း ရှိနေသားပဲ"

ဖထီးကပါဝင်ပြောသည် ကိုလည်း ထက်အာကာက အရေးမလုပ်။

“တချို့လူတွေလည်း အင်္ကျီချွတ်နဲ့ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း နေနေတာပဲ”

နိုင်နိုင်သည် လျှာရှည်သော ဤမိကျောင်းသားကို စိတ်မရှည်ချင်တော့၊ မျက်မှောင်ချိုကာကြည့်လိုက်တော့ အမှတ်အထင်အထက်ဗလာပိုင်းနှင့် ကိုယ်နေဟန်ထား ကြုံခိုင်းမှုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ ရင်ညွန့်၌ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ရှိသော အသည်းပုံသဏ္ဍာန် အညိုအမှတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“ဟ...ကောင်လေးရ၊ အင်္ကျီချွတ်နဲ့ တစ်နေလုံးနေတဲ့ လူက အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတွေကွ၊ လှုပ်ရှားပြီး သွေးပူနေတဲ့ လူတွေက ဘယ်ဖျားမလဲ၊ နင့်လို ဖြူဖြူနုနုကောင်လေးက အင်္ကျီချွတ်နဲ့ တစ်နေကုန်နေရင် သေမှာပေါ့၊ သွား...ပြန်ချေ”

ဖထီးစကားကို နိုင်နိုင်တို့ ရယ်မောမိကြသည်။ ။ ထိုစဉ် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက အင်္ကျီတစ်ထည်ယူလာသည်။ ။

“ကိုထက်အာကာဇော်ရဲ့ ဖခင်ကပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကားလည်း အဆင်သင့်ရောက်နေပါတယ်၊ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ပြန်နိုင်ပါတယ်လို့ ဒရိုင်းဘာကမှ လိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးကမ္ဘာ...ကျေးဇူး”

သူနာပြုဆရာမလက်မှ အင်္ကျီကို တရိုတသေလှမ်းယူရင်း နိုင်နိုင်အားအောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလေသဖြင့် နိုင်နိုင်က အမြင်ကတ်သောမျက်စောင်းဖြင့် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

ထက်အာကာဇော်က သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ကိုင်း...ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ မနာလိုမရှိနဲ့ ၊ ထက်အာကာဇော်တို့ က ဖြစ်

ချင်ရာအကုန်ဖြစ်လာတာပဲ”

“ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်ပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့မှတ်ထားချာတိတ်၊ အမြဲတမ်း ကုသိုလ်ကံကောင်းနေတဲ့ သူဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့ အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်တဲ့ ကွ”

“ဟင့်အင်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အဆိုးဆုံးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး မမဒေါက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းဆုံးကို ရှာဖွေယူပစ်လိုက်မှာ ပဲ”

နိုင်နိုင်သူစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ အဆိုးဆုံးထဲက အကောင်းဆုံးကို ဘယ်လိုများ ရှာဖွေယူလိုက်သလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး လူကြီးမင်းရဲ့ ”

“ဒီလိုပါ မမဒေါက်တာ၊ အလွယ်ဆုံးပြောရရင် အခုအဖြစ်အပျက်ကို ပဲ ဥပမာပေးရမှာ ပဲ”

“အင်း...ဆက်ပါဦး”

“ဦးဦးနဲ့ ကျွန်တော် အမဲလိုက်ထွက်တယ်၊ ကျွန်တော့်နေရာကကြည့်ရင် ကျွန်တော်ဟာ အဆိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သူ၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ လွတ်သွားတယ်။ ဦးဦးပဲခံလိုက်ရတယ်။ ဒါဘာကြောင့်လဲဆန်းစစ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဦးရဲ့ မေတ္တာဟာ အပေါ်ယံ မဟုတ်ဘူး ၊ လေးနက်ခိုင်မာတယ်။ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်တာပဲဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံးရလဒ်အပြင် ကျွန်တော် ခင်မင်လေးစားရတဲ့ လူဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား မဟုတ်ဘူး ၊ အပေါင်းအသင်းအပေါ်မှာ အသက်ပေးကာကွယ်လိုတဲ့ စိတ်ရှိတဲ့ လူလို့ သိလိုက်ရတာလည်း အ

ကောင်းဆုံးရလဒ်တွေပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဆိုးဆုံးကိုရင် ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့် ဦးဦးလိုလူမျိုးကို ဒုတိယဖခင်အဖြစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကမ္မည်းတင်ထားလိုက်နိုင်တာက အကောင်းဆုံးပေါ့၊ နောက်ပြီး...မော တယ်ဗျာ၊ ရေသောက်လိုက်ဦးမယ်”

ထက်အာကာဇော် ပြောပြောဆိုဆို ရေထသောက်သဖြင့် အခန်းထဲရှိ သူများမှာ ပြုံးမိကြသည်။ ။ နိုင်နိုင်ကတော့...

“အမယ်လေးဟဲ့ ဖိုးသောကြာရဲ့ ”

“တစ်ရက်မစောလိုက်ပါနဲ့ မမဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က စနေသားစစ်စစ်ပါဗျာ၊ ဆက်ရဦးမယ်...အဆိုးဆုံးက တစ်ခုပေမယ့် ရလာတဲ့ အကောင်းဆုံးထဲက ကျွန်တော်ခင်ရတဲ့ မမဒေါက်တာလည်း ပါတယ်”

“အလို”

“အရေးကြုံလာတာနဲ့ ကိုယ့်အပေါ်ဘုဘောက်ကျပြီး အမြဲတမ်းရန်လိုနေတဲ့ ဦးဦးအပေါ် စိတ်နာရမှန်းမသိဘဲ ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ်အပြည့် မွန်မြတ်လှတဲ့ စေတနာနဲ့ ...သွေး...”

“ဟိုး...ဟိုး...တော်ပြီ၊ ပေရှည်တယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် သဘောက်ပေါက်ပြီ၊ တော်ကြာခေါင်မိုးပေါက်သွားပြီး မိုးယိုလို့ လူနာတွေဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

ရယ်မောသံလေးများ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပျံလွင့်သွားကြသော်လည်း ဦးမုန်းဦးက သတိမေ့နေဆဲပင်၊ နိုင်နိုင်က ပတ်တီးများဖြင့် မာမိရုပ်ဖြစ်နေသော ဦးမုန်းဦးကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ရင်တွင်း၌ လှိုက်ဖိုသွားသည်။ ။

အကယ်၍ များ ဦးမုန်းဦးသတိရလာသည့်အခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ သူအင်မတန်မုန်းတီးနေသော “မိန်းမ” ၏ သွေးများ စိမ့်ဝင်နေသည်

ကို သိသွားလျှင် မည်သို့ ခံစားရလိမ့်မည်နည်း။

*

အခန်း (၁၀)

“အိပ်မပျော်သေးဘူးလား ဒေါက်တာ”

နိုင်နိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အယ်စတာကသိနေသည့် အတူတူမထူး
တော့သဖြင့် ခြင်ထောင်ကိုလှုပ်ကာ အပြင်သို့ ခေါင်းပြုထွက်လိုက်သည်

။

ssi

“ဟုတ်တယ် အယ်စတာ”

အယ်စတာကပါ သူကဲ့သို့ လိုက်ထွက်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါက်တာ”

“သိချင်စိတ်တွေများ နေတော့ တွေးကြည့်ရင်း အိပ်မပျော်လို့ ပါ အယ်စတာ”

“ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင်တွေးနေရတာလဲ”

“ဪ...ဦးခွစာကြီး သတိရတဲ့ အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုများ တမ်းတနေ
မလဲလို့ သိချင်လို့ ပါ”

“ဒါတော့ အယ်စတာလည်း မတွေးတတ်ဘူး”

“ဒီလူကြီးဟာ အတိတ်မှာ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းရှိနေ
တာသေချာတယ်၊ သူလိုပါပဲ အယ်စတာတို့ မြို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကော
င်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား...ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ လည်း တစ်ခါမှ မဆုံမိသေးဘူး၊
ဘယ်သူလဲ”

အယ်စတာထံမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာပြီး...

“ဒေါက်တာကတကယ်မတွေ့သေးဘူးလား၊ ဒါဖြင့်မှန်းဆကြည့်လေ
”

“ကြည့်...ကိုယ့်ကိုပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒေါက်တာ့လောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ
ရှိသေးလို့ လား၊ ယောက်ျားလိုဝတ်တယ်၊ ယောက်ျားလေးလို ထက်မြက်
သွက်လက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလျာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်က မိန်းမစိ
တ်နဲ့ အကြင်နာတရားရှိတယ်၊ စေတနာကပြည့်တယ်”

“တော်ပါပြီ၊ ခုလောက်ဆိုလုံလောက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ပုံစံက ဒီဒေသမို့လို့
သာ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေတာပါ၊ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုး ဆိုရင်တော့ အ
ဆန်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဒေါက်တာ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးလို မဝတ်တာလဲ၊ ဒေါက်တာ့အ
လှ သိပ်ပေါ်လွင်သွားမှာ စိုးလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အကျင့်ပါနေလို့ ပါ၊ နိုင်နိုင်
အယ်စတာကိုပြောပြီးပါပြီ၊ အစ်ကိုငါးယောက်ကြား ကြီးလာရသူဆို
တော့”

“ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ တော့ မလုံလောက်ဘူးထင်ပါတယ်
ဒေါက်တာ၊ အယ်စတာ့စိတ်ထင်တော့ ဒေါက်တာ့မှာ လည်း ဦးခွစာကြီး
လိုပဲ အယ်စတာတို့ မသိနိုင်တဲ့ အတိတ်ရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရလိမ့်မ
ယ်”

“ဒါကတော့ နိုင်နိုင်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘူး ၊ လူတစ်ဦးဟာ မွေးဖွား လာပြီးတဲ့ ကာလကနေ သေဆုံးသွားသည် အထိ လူ့ဘဝသက် တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ရှိကြတာ ပဲ။ ကိုလည်း လူသားတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြဿနာဆိုတာရှိတာပေါ့”

“ဘာပြဿနာတွေများ ပါလိမ့်”

“ရင်နာစေရတဲ့ ပြဿနာတွေပါ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အယ်စတာ့ကိုပြောပြမှာ ပါ၊ ခုတော့ ကိုယ် အဲဒီပြဿနာတွေကို ခေါင်း ထဲကမောင်းထုတ်နေဆဲပဲ၊ အယ်စတာ ဖတ်ဖူးမလားပဲ၊ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းက ဝါသနာပါသောအလုပ်တစ်ခုခုကို အမြဲလုပ်နေသူတို့ မှာ စိတ်နှလုံး အမြဲစင်ကြယ်နေမည်သာတဲ့ ၊ ခုကိုလည်း စိတ်ထဲစင်ကြယ်အောင် အလုပ်လုပ်ခြင်းနဲ့ အတိတ်ရဲ့ ဝေဒနာတွေကို မောင်းထုတ်နေဆဲပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“နေဆဲပဲဆိုတော့ ဒေါက်တာ့ဝေဒနာဟာ တော်တော်အမြစ်တွယ်ခဲ့ပုံ ရတယ်”

နိုင်နိုင်က တိုးတိတ်စွာရယ်မောလိုက်သည် ။

တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်နေသော အမိုးနိုးသွားမှာ လည်း စိုးရသေးသည် ။

“ဝေဒနာအမြစ်တွယ်ပေမယ့် နှလုံးသားကိုတော့ မဖောက်ထွင်းနိုင်ပါဘူး၊ လွမ်းလောက်စရာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကဲ..အိပ်တော့အယ်စတာ၊ တော်ကြာအိပ်ပျက်ပြီး အလှပါပျက်နေမှာ စိုးရတယ်”

“အိပ်မှာ ပါ၊ အယ်စတာတစ်ခုမေးပါရစေဦး”

“မေးလေ”

“ဦးမုန်းဦး မျက်နှာကဒဏ်ရာဟာ အမာရွတ်သာကျန်ခဲ့ရင် တော် တော်ရုပ်ဆိုးမှာ ပေါ့”

“အင်း ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတရားဆိုတာ ရုပ်ရည်နဲ့ မဆို င်ဘူးထင်တယ်။ စိတ်ထားလှခြင်းသာ အဓိကအလှတရားလို့ နိုင်နိုင် တော့ထင်တယ်။ အယ်စတာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူဟာ ထက်အာကာ ဇော်အပေါ် အသက်စွန့်ပြီး ကယ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူ့စိတ်ရင်းဟာ ဘယ် လောက်လှသလဲလို့ ”

“ထားပါ။ ဒေါက်တာက ရှေ့နေလည်း လိုက်တတ်တာကိုး”

“ဘဝတူချင်းမို့ စာနာစိတ်နဲ့ ကာကွယ်မိတာပါ ဆရာမရယ်။ မခနဲ့ လို က်ပါနဲ့ ”

“မလုံအိုးမပွင့်နဲ့ နော် ဒေါက်တာ၊ ဦးမုန်းဦးအကြောင်းတွေးနေတာနဲ့ အိပ်မပျက်စဖူးပျက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်သံယောဇဉ်များ နေ တာ ”

“ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း အယ်စတာမ၊ ကျုပ်ကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကိုအသက်သွင်းပြီး ချစ်ရမှာ ထက် ကျောက်ခဲကိုဆီညှစ်တာ ကမှ ရချင်ရဦးမယ်ထင်တယ် မယ်မင်းကြီးမရဲ့ ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ပဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကိုအသက်သွင်းဖို့ သွေးပေးခဲ့ပြီမ ဟုတ်လား။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးကလည်း ဒေါက်တာခင်နိုင်ဇံနဲ့ တော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသက်ဝင်လာတာ အားလုံးအသိပါနော်”

“တော်ပြီကွာ”

နိုင်နိုင်က အမှောင်ထုအတွင်းမှ ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်နေရသော အယ်စ တာ၏ လှောင်ပြုံးအကြည့်ကို မခံရဲသဖြင့် ခြင်ထောင်တွင်းသို့ ခေါင်းပြ

န်သွင်းလိုက်သည်။ ။

“ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးအသက်ဝင် လာပြီး ချစ်တတ်သောနှလုံးသား ဟာ ခင်နိုင်ခံအတွက် ဖြစ်လာမှာတော့ ကျိန်းသေနေပြီဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာကသာ...”

“ဆောရီးပါပဲ၊ နိုင်နိုင်နှလုံးသားထဲမှာ ချစ်တဲ့ စိတ်ကလေး ပျောက်ဆုံးနေတယ်”

“ဦးခွစာကြီးက ရှာဖွေပေးပါလိမ့်မယ်”

“အေးမလိုလိုနဲ့ တော်တော်စကားတတ်တဲ့ အယ်စတာပဲ၊ ချာတိတ်နဲ့ ပေးစားဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ဝွတ်နိုက်”

အသီးသီးအိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ။ တစ်ခဏအတွင်း အယ်စတာ အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ ။ အသက်ရှူသံမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာသံကို နိုင်နိုင်ကြားလိုက်ရသည်။ ။

နိုင်နိုင်ကတော့ သက်ပြင်းချကာ ဘယ်ညာလူးပြီး အိပ်ပျော်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ။ သို့သော် အတွေးဝင်္ကပါထဲ ချာချာလည်ရင်းဖြင့်သာ...

*

အခန်း (၁၁)

နေရောင်ခြည်၏ နွေးထွေးမှုက နိုင်နိုင်ကိုပုတ်နှိုးလိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ အိပ်ရာသိမ်းရင်း စာငှက်ကလေးများ အသံစီစီဖြင့် ပြတင်းပေါက်နား ပျံဝဲကာနှုတ်ဆက်မှုကြောင့် လန်းဆန်းသွားသည်။

ssi

ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော လက်ဆတ်သည့် နေနေထွေး၏ ဆီးကြိုပွေ့ပိုက်မှုကြောင့် အိပ်ပျက်ခဲ့မှုကြောင့် နွမ်းနယ်ခြင်းသည် လွင့်ပါးသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ကာ နံနက်ခင်းအလှကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် မမြင်။ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ဦးမုန်းဦးသည် သတိရလောက်ပြီ။ ဒဏ်ရာများကြောင့် နာကျင်မှုဒဏ်ကို အလူးအလွန်ခံနေရရှာပြီလေ။ ရင်ထဲသိချင်စိတ်တို့ များ ပြားလာသည်။

နံနက်စာစားပြီး ဆေးရုံသို့သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ထက်အာကာဇော် လာသွားသေးတယ်၊ ဆေးရုံသွားမလို့ ဒေါက်တာကိုလာခေါ်တာ အိပ်နေတယ်ဆိုတော့ မနှိုးရက်ကြတာနဲ့ သူသွားနှင့်ပြီတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ နှိုးရောပေါ့၊ ခုပဲကိုယ်လိုက်သွားမလို့”

“လိုက်သာလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ရေချိုးပြီးရင်တော့ ကောက်ညှင်းပေါင်း

စားသွားပါဦး ဖိုးမူ”

အမိုးကဝင်ပြောလိုက်သည်။ အယ်စတာကလည်း ...

“ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း စား၊ နို့နဲ့ ကြက်ဥလည်း သောက်ဦး၊
သွေးလှူထားတာရယ်၊ အိပ်ပျက်တာရယ်၊ ပြန်အားရှိသွားအောင်”

အယ်စတာ၏ အပြုံးကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ မျက်လုံးပြူးပြုရင်းဖြင့်
သာတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ရေကမန်းကတန်းချိုးပြီး အယ်စတာပြင်ကျွေးသမျှကို စားသောက်
နေစဉ် ကားစက်သံနှင့်အတူ မရှေးမနှောင်း အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာ
သော ထက်အာကာဇော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမလူကြီးတော့ လုပ်သွားပြန်ပြီ”

“ဘာ လုပ်သွားလို့ လဲ”

“မမလူကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဆေးရုံကဆင်းသွားပြီလေ”

“ဟင်...”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဤမျှသေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေ
သောလူနာသည် ဆေးရုံကဆင်းသွားသည် ဆိုတော့ စိုးရိမ်စိတ်က
ကြီးစိုးသွားသည်။

“အဲဒါ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးစာရွက်နဲ့ ဆေးတွေ မမကိုပေးလိုက်တ
ယ်၊ သူ့ကို နိုင်မှာ မမတစ်ယောက်ပဲရှိမှာ ကိုး”

နိုင်နိုင်က ဆေးစာရွက်နှင့်ဆေးများကို လှမ်းယူကာ လွယ်အိတ်က
လေးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ ချာတိတ်”

“အစုံပဲ၊ ပြီးခဲ့ပြီ၊ သွားကြရအောင်၊ အယ်စတာကော လိုက်ဦးမလား”

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး ကိုအာကာ၊ ဒေါက်တာ့ကို ဆေးခန်းကပဲ စောင့်တော့မယ်”

“အယ်စတာမလိုက်လည်း ကျွန်တော်ပဲ နာ့စ်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

အမိုးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။ လမ်းတွင် လည်း ကားမောင်းရင်း ထက်အာကာဇော်က ဦးမုန်းဦးအကြောင်းများကို ပြောဆိုနေလေသည်။ ။

ပန်းဟောဝန်ရောက်လာသောအခါ နိုင်နိုင်ရင်ခုန်သံနှုန်း မြင့်မားလာသည်။ ။ ခြံတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ရင်မောသွားရပြန်ပြီ။ ။

“တယ်ခက်တဲ့ လူကြီးပဲ”

“ဦးဦးကလည်း ဗျာ”

ထက်အာကာဇော်သည် မျက်နှာညှိလျက် ဟွန်းသံပေးလိုက်သည်။ ။ ဖထီးကပြေးထွက်လာသည်။ ။

“ဦးဦးရောက်နေပြီလား ဘာဘ”

“အေးလေကွယ်၊ ငါပဲခေါ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ခုလည်း ဖိုးခွားတစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးရဘူးလို့ မှာ ထားပြန်ပြီဧ၊ ငါတော့သေချင်စော်နံ့နေပြီဟ”

ဖထီးက သော့ဖွင့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ။

“နိုင်နိုင်ကတော့ ဇွတ်ဝင်မှာ ပဲ၊ ဖထီးကသာ သူ့ကိုမသေစေချင်ရင် နိုင်နိုင်ဝင်တာကို ခွင့်ပြုပေါ့”

“ဝင်ပါ ငါမတားဘူး၊ လူလေးဆူလည်း ငါခံမယ်၊ သူ့ဝေဒနာပျောက် ကင်းသက်သာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကဲ...ဝင်ကြ...ဝင်ကြ”

ခြံတံခါးကို ကားဝင်သာအောင်တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဖထီး၏ ဦး မုန်းဦးအပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာ စေတနာကို နိုင်နိုင်အသိအမှတ်ပြုလို က်သည်။

ကားကို စက်သံမကြားစေရန် ထက်အာကာဇော်က လိုမ့်ဝင်ပြီး အိမ် ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ ဦးမုန်းဦး၏ ခွေးနက်ကြီးက ထက်အာကာဇော် ကိုပါ ပါးလျက်နားလျက်လုပ်၍ ကြိုဆိုလေသည်။

“ရန်လုံ၊ အသာနေ...မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ထက်အာကာဇော်က ရန်လုံခေါင်းကိုပုတ်ကာ ဝရန်တာ၌ ထားခဲ့ပြီး နိုင်နိုင်အား ဦးမုန်းဦးရှိရာအခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ မှီခိုနေသော ဦးမုန်းဦးသည် ခြေသံများကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထက်အာကာဇော်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး ထက်အာကာဇော်နောက်ပါးမှ နိုင်နိုင်ကို မြင်လိုက်သည်။ မျက်နှာ၌ တိမ်မည်းရိပ်ဆင်းသွားလေသည်။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသော်လည်း ရယ်သွေးသွမ်းကာ

“ကိုယ်က ဆုတောင်းမကောင်းခဲ့ဘူးနဲ့ တူတယ် ချာတိတ်၊ မျက်နှာမြင် နှင်ထုတ်ချင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆု တောင်းခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဟင်း...ဟင်း”

“ဆောရီးဒေါက်တာ၊ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်၊ ဒေါက်တာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ၊ ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားရမယ်”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားရပြန်သည်။ ဒေါသ စိတ်ဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်စဉ်...

ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသဖြင့် အသားဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေ သော ဦးမုန်းဦးကြောင့် ဒေါသစိတ်များ ငုပ်လျှိုးသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ သွေးလှူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ခင် ဗျားကြီးမဟုတ်ဘဲ အခြားလူဆိုရင်လည်း လှူမှာ ပဲ၊ ကဲ...ချာတိတ်၊ ကို ယုံကို ရေနွေးလေ့တောင်းပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထက်အာကာဇော်က လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် လှစ်ခနဲထွက်သွား လေသည်။

နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့ပါလားဟူသော အသိဖြင့် နိုင်နိုင်ရင်၌ နွေး ထွေးသွားသည်။ ။ ဤလူနာနှင့်ကျမှ အဘယ်ကြောင့်များ ဆရာဝန် ရင် တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရသလဲ။

အပူချိန်တိုင်း ပြဒါးတိုင်ကိုတိုင်းရင်း လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းသပ် ကိုင်ထားမိသည်။ ။ အဖျားသွေးကတော့ ရှိနေသည်။

“ထမင်းမစားရသေးဘူးနော်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ်တို့ နွားနို့တို့ ပဲသောက် ရမယ်၊ ဆေးက လေးနာရီခြားတစ်ခါသောက်ရမှာ၊ ခင်ဗျားကြီးဆေးမှန် မှန်သောက်မှာ လား”

“သတိရရင်တော့ သောက်မှာ ပါ”

ဦးမုန်းဦး၏ တုံ့ပြန်စကားက ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်ရှိသဖြင့် နိုင်နိုင် ကျေနပ်သွားသည်။ ။ ထက်အာကာဇော်က ရေနွေးလေ့ဖြင့် ပြန်ရောက် လာကာ...

“သောက်ရမယ့်ဆေးတွေနဲ့ အချိန်ကို ကျွန်တော့်ကိုပြောထားမမ၊ ကျွန်တော်က ဦးရဲ့ စပယ်ရှယ်နာရီလုပ်မှာ ”

“ကောင်းပြီ၊ ခုဆေးထိုးပေးမယ်၊ ညနေတစ်လုံးထိုးရမယ်၊ ဆေးခန်းအပြန်မှာ ဝင် လာပြီးထိုးပေးမယ်”

ထက်အာကာဇော်၏ အကူအညီဖြင့် ဆေးထိုးလိုက်သည် ။ ဤဦးခွစာကြီးသည် အစွယ်ကျိုးသွားခြင်းလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝေဒနာကြောင့် မာန်စွယ်ငုံလျှိုးနေခြင်းလား၊ နိုင်နိုင်ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ပါ၊ ဦးမုန်းဦးမျက်နှာတွင် ခက်ထန်မှုလုံးဝမရှိသည် တော့ သေချာသည် ။

“ပတ်တီးလွတ်တဲ့ နေရာမှန်သမျှကို ရေပတ်တိုက်ပေးနိုင်တယ်၊ ချာတိတ် မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“အသေးစိတ်ကို လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ssi

ထက်အာကာဇော်ကိုသာ တိုက်ရမည့်ဆေးနှင့် အစားအစာတို့ ကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားနေစဉ် ဦးမုန်းဦး၏ မျက်လုံးအိမ်သည် ထက်အာကာဇော်၏ မျက်နှာချောချောလေးပေါ်၌ ခပ်စူးစူးလေး ကျရောက်နေသည် ။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ထက်အာကာဇော်အပေါ် မနာလိုဖြစ်သွားမိ၏။ မျက်နှာပြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြားသနားပါစေဟူသော ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လေသော ဤချာတိတ်ကို မလိုတမာဖြစ်မိရသည် ။

“ကိုင်း...ကိုယ်ပြန်မယ်၊ မင်းနေခဲ့တော့”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့”

“အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့ ၊ ဒီလမ်းက ကိုယ်သွားနေကျ၊ ခင်ဗျားလေး လူနာကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ”

ဦးမုန်းဦးက...

“လူလေးလိုက်ပို့လိုက်ပါ။ အိမ်ရှေ့ကမိရီအံ့ဆွဲထဲမှာ ငွေတွေရှိတယ်၊ ဒေါက်တာ့အတွက် ခြေကြွခနဲ့ ဆေးဖိုးပေး...”

“ဘာ”

နိုင်နိုင်အသံမှာ ကျားတစ်ကောင်နှယ်ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။ ဒေါသ၊ နာကျည်းမှုဖြင့် အသားများ ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ...

“ခင်ဗျားကြီးနော်၊ နိုင်နိုင်စေတနာကို ငွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်စော်ကားတယ်၊ တောက်...လူနာမို့လို့ သာပေါ့”

နိုင်နိုင်သည် ဆောက်တည်ရာမရပြောကြားပြီး ဝုန်းဒိုင်းပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

“မိန်းကလေး”

“မမ”

“ဖိုးမူ”

ခေါ်သံများက နားထဲသို့ပြေးလိုက်လာသည်။ ။ အသံတစ်သံကတော့ အနား၌ ကပ်ပါလာသည်။ ။

“မမ..မမဒေါက်တာ၊ ကားပေါ်တက်ပါဗျာ”

မိမိလက်မောင်းကို မိမိရရဆွဲကိုင်ခေါ်ငင်လိုက်သော ထက်အာကာဇော်ကြောင့် နိုင်နိုင်ရပ်လိုက်ရသည်။ ။

ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်ဝါးနေသောအမြင်ကြောင့် မိမိမျက်ရည်ကျနေပါလားဟု နိုင်နိုင်သိလိုက်ရသည်။

။

မျက်ရည်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် နိုင်နိုင်ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဦးဦးကိုယ်စား၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်မမ၊ ဦးဦးက မပြောတတ်လို့ ပါ၊ သူလည်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမရာ၊ သူက...သူက...ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“မသိရင်လည်း မပြောနဲ့ ပေါ့ကွ၊ နားငြီးတယ်”

ထာဝစဉ်ရွှင်လန်းနေတတ်သော ဤချာတိတ်၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်များ လွင့်ပါးနေခြင်းကို နိုင်နိုင်မလိုလားပါ။ ထို့အတူ သောကကို ရင်တွင်းကြာရှည်သိမ်းဆည်းထားတတ်သော မိမိက ချက်ချင်းပင် ပြေရာ ပြေကြောင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ။ ထိုအခါ ထက်အာကာဇော်၏ မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပသွားသည်။ ။

“ဒါဖြင့် မမ ဦးဦးကို ဆက်ကုပေးမှာ ပေါ့နော်၊ ကုပေးပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် ဦးဦးကို ဓမ္မမယူဘဲ ဆက်ကုပေးပါ”

“အင်း ငွေစကားတစ်လုံးမှ မပါရင်တော့ ကုပေးမယ်၊ ငါဟာ ငွေမက်မှ တော့ ဒီလိုဒေသမျိုးမှာ ဆရာဝန်လာမလုပ်ဘူးကွ၊ ဒါကို မင်းလူကြီး သိအောင် ပြောထားလိုက်”

“ကျွဲမြီးတိုတာ မပျောက်သေးဘူးလား မမရာ၊ မင်းတွေငါတွေနဲ့ မာထန်ထန်ကြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ မမလို နုနုရွရွလေးပါးစပ်က အဲဒီလို ထွက်တာ ကျွန်တော် မကြားရက်ဘူး”

“မကြားရက်ရင် သေလိုက်”

ကုလားမနိုင်ရခိုင်မဲမိခြင်းအဖြစ်ကို ဤသူငယ်နားလည်လိမ့်မည်မ

ဟုတ်ပါ။

“မသေပါရစေနဲ့ ဦးခင်ဗျ၊ ခုနေသေရင် ငှက်ပျောတုံးဖက်နေရဦးမယ် ...အဟဲ”

“ခွေးစုတ်”

“တယ်လီယာမျိုးပါခင်ဗျာ”

ဒေါသ၊ သောကများ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ၊ အရယ်ကလေးများက ကားပေါ်၌ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ ။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက အိမ်မပြန်တော့ဘူးလား”

“မပြန်တော့ဘူး၊ ဦးဦးဝေဒနာပျောက်ကင်းတဲ့ အထိ ဦးဦးဆီမှာ နေဖို့ ပါပါတို့ က ခွင့်ပြုတယ်လေ။ အသက်သခင်ကို ဒီလောက်တော့ကျေးဇူးဆပ်သင့်ပါတယ်”

“ချာတိတ်ဘွားဘွားကကော”

“သူပါလိုက်ပြုစုမယ်လုပ်လို့ ကျွန်တော်က ဦးဦးအကြောင်းပြောထားပြီး တားထားရတယ်။ တော်ကြာ အဘွားကြီးလည်း မိန်းမပဲဆိုပြီး နှင်ထုတ်လို့ ဘွားဘွား အိုကြီးအိုမနဲ့ ပြေးပေါက်မှားနေပါဦးမယ်လေ”

“အဆိုးထဲက အကောင်းအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ယူသန်စွဲ ဝါဒကြီးပါပြောင်းသွားရင် ကောင်းမယ်နော် ချာတိတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူလည်း တစ်ယူသန်စွဲပျောက်၊ မမလည်း အရေခွံပါပြောင်း ဆိုရင်တော့ လောကကြီး ဒို့ထက်လှလာဦးမှာ ကျိန်းသေတယ်”

“အေး မြွေဟာမြွေဖြစ်လို့ အရေခွံပြောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင်ဟာ နိ

င်နိုင်ဖြစ်လို့ အရေခွံမပြောင်းနိုင်ဘူး မှတ်ထား၊ ဒါမှ မျက်စိနောက်ကြရ
င် နောက်တဲ့ လူသာ မျက်စိမှိတ်ထား”

“ခုတော့ မမှိတ်ပါရစေနဲ့ ဦး၊ ပသီချောင်းထဲ ကားထိုးကျသွားမှာ စိုး
လို့ ”

“ကျပလေ့စေကွာ၊ ကားရောလူတွေရောပါ ရေချိုးရတာပေါ့”

ရယ်မိကြပြန်သည် ။ ဆေးခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ စောင့်မျှော်
နေသော အယ်စတာကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်-

“ဟောတွေ့လား ချာတိတ်၊ ငွေဗိုင်းဖြူမလေး အယ်စတာ ဘယ်
လောက်လှသလဲလို့ ”

“ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တော့ ကျားသစ်မလေး ဒေါက်တာသာအလှ
ဆုံးပဲ ထင်တယ်”

နိုင်နိုင် ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်မီ ကားကို နောက်ဆုတ်ကာ ထက်အာကာ
ဇော်က မောင်းပြေးသွားလေပြီ။ နိုင်နိုင်က မကျေမနပ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် ။

အယ်စတာက-

“အမုန်းမြေက အောင်မြင်စွာ တပ်ဆုတ်ခဲ့တာလား ဒေါက်တာ”

“အမုန်းမြေက ဒေါသတွေပေးပြီး ပြန်လာတာ အယ်စတာရေ”

အယ်စတာနှင့်အတူ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ။ လူနာများ ရောက်
နေသဖြင့် စကားမဆက်ကြတော့ဘဲ လုပ်ငန်းစလိုက်ကြသည် ။

အားလပ်ချိန်၌ အပန်းဖြေရင်း အမုန်းမြေအကြောင်းကို အယ်စတာ
မေးသမျှ ဖြေရပေဦးတော့မည်။

★

အခန်း (၁၂)

နှုတ်ဖျားကသာ အမုန်းမြေဟု တင်စားလိုက်သော်လည်း အချိန်တန်သည် နှင့် ပန်းဟောဝန်သို့ မနက်တစ်ခါ ညနေတစ်ခါ ရောက်သွားတတ်သည်။ ။

ssl

ဝေဒနာ လျော့ပါးသည် နှင့်အမျှ ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လာလေပြီ။ ထိုအခါ မျက်နှာ၌ သာ ကျားကုတ်ဒဏ်ရာ မရခဲ့ပါလျှင် အတော်ခန့်ချောသောလူကြီးဟု နိုင်နိုင် အသိအမှတ်ပြုရပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ သေရာပါနိုင်သော အနာရွတ်ကြောင့် မူလရုပ်သွင်ကို အကျည်းတန်စေသည်။ ။

“လာ မိန်းကလေး၊ လူလေးတော့ မီးဖိုထဲမှာ ထင်တယ်”

ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဆူညံစွာ အသံပေးရင်း ရောက်လာခြင်းမဟုတ်သော နိုင်နိုင်ကို ဦးမုန်းဦးက အံ့အားသင့်စွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

နိုင်နိုင်ခေါင်းထဲ ငြီးစိစိဖြစ်ရုံမက စိတ်ထိခိုက်မှုကပါ ရှိနေ၍ မျက်နှာ၌ ဟန်ဆောင်အပြုံးရိပ်ပင် မဆင်နိုင်ခဲ့။

“နေမကောင်းဘူးလား မိန်းကလေး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

ဦးမုန်းဦး၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို-

“ကောင်းပါတယ်၊ လူနာနည်းနည်းများ သွားလို့”

ဦးမုန်းဦးက

ထိုင်ရာက

ချက်ချင်းထကာ

အတွင်းခန်းနားသို့ထွက်သွားရင်း-

"သားရေ မိန်းကလေးအတွက် သံပရာရည်တစ်ခွက် အမြန်ဆုံးဖျော် ခဲ့ပေးပါဦးဟေ့"

"နေပါစေ ဦးမုန်းဦး၊ နိုင်နိုင် ဒီနေ့ စောစောပြန်ချင်တယ်၊ ဆေးထိုးရ အောင်"

"ခဏအနားယူလိုက်ပါဦး မိန်းကလေးရာ"

"ဒီဆေးဟာနောက်ဆုံးဆေးပဲ ဦးမုန်းဦး၊ နောက်ဆိုရင် နိုင်နိုင်လာဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးတော့ မျက်စိနောက်သက်သာသွားမှာ ပဲ"

"ထင်သလား မိန်းကလေး"

"ထင်တာပေါ့"

"ဒါကတော့ ထင်ချင်သလို ထင်လေ၊ မင်းစိတ်နဲ့ မင်းကိုယ်ပဲ"

"ဘာတွေထင်နေကြတာလဲ"

ထက်အာကာဇော်က သံပရာရည်တစ်ခွက်နှင့်ရောက် လာပြီး နားစွန်နားဖျားစကားကို ဝင်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရာ"

ဦးမုန်းဦးက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်သွားလေသည်။ ။

"အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သား ချက်ထားတယ်မမ။ စားပြီးမှ ပြန်၊ သောက်လိုက်ဦးလေ"

နိုင်နိုင်က သံပရာရည်ကို ရေကဲ့သို့ မော့သောက်လိုက်သည်။ ။

“မစားတော့ဘူး၊ ဆေးထိုးပြီးတာနဲ့ ပြန်မယ်”

“မမဒေါက်တာ နေမကောင်းဘူးလား”

နိုင်နိုင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မသိနိုင်ခင်မှာ သူတစ်ပါးတို့ က မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေခြင်းကို ရိပ်မိကုန်ကြပြီ။ နှလုံးသားမှာ လောင်မြိုက်နေသောသောကမီးသည် မျက်နှာပြင်သို့ ဟပ်နေပြီထင်သည် ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း-

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှ သာ မဖြစ်တယ်၊ မမမျက်နှာက တအားညှိုးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့သမျှကာလပတ်လုံးမှာ တော့ မမမျက်နှာ ဒီတစ်ခါပဲ မကြည့်မသာ ရှိဖူးတယ်”

“လူပဲကွ၊ ဘယ်ပုံသေမျက်နှာနဲ့ ရှိပါ့မလဲ၊ စိတ်ရဲ့ ခံစားချက်ပေါ်မူတည်ပြီး ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲသွားမှာ ပေါ့၊ လာကွာ၊ ဦးမုန်းဦးကို ဆေးထိုးရအောင်၊ နောက်ရက်တွေ ကိုယ်လာစရာ မလိုတော့ဘူး၊ သောက်ဆေးပဲ မှန်မှန်သောက်သွားဖို့ ဂရုစိုက်လိုက်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးမုန်းဦး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ ဦးမုန်းဦးသည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပန်းခြံထဲသို့ငေးကြည့်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ကာ-

“ဆေးထိုးတော့မလား၊ မိန်းကလေးကို တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေတယ်”

“ဘာလဲ ဦးမုန်းဦး”

“ပန်းတွေကို လိုချင်သလောက် ခူးခူးခြွေခြွေ မင်းကလေး စိတ်တိုင်း ကျ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောမလို့ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင် မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဘာမှ လဲ မလိုချင်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကျုပ်ကို စိတ်ကောက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုင်ရှင်က လိုလိုချင်ချင် ခွင့်ပြုတဲ့ ပန်းမို့လို့ မလိုချင်ဘူး၊ ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုမှ လိုချင်တယ်”

ဦးမုန်းဦး မျက်နှာက ပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။ ။

ထက်အာကာဇော်က စပ်ဖြဖြနှင့်-

“မမကို စောရနကွတ်နဲ့ ယှဉ်မွေးထားတာနဲ့ တူတယ်”

“သားကလည်း ကွယ်၊ ပြောရော့မယ်”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ ချာတိတ်၊ လူတွေဟာ မရနိုင်တာကိုမှ ခဲရာခဲဆစ်ရအောင်ယူချင်တာ သဘာဝပဲ၊ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါပေါများများ နဲ့ ရနေတာကိုကျတော့ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါ နိယာမတရားပဲ”

နိုင်နိုင်အပြောကို ဦးမုန်းဦးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သဘောကျကာစလိုက်ပြန်သည်။ ။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလေးကို မပေးချင်ပါဘူး၊ ဝတ္တရားအရသာပြောရတာ၊ ကျုပ်ကလည်း ပန်းကိုပန်းလိုမြင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမှ ပေးချင်တာ”

“ခင်ဗျားကြီးနော်၊ နိုင်နိုင်က ပန်းကို ပန်းလိုမမြင်လို့ ဘယ်လိုမြင်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားကြီး ထင်သလဲ”

“မင်းက ပန်းကို ကစားစရာလို မြင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“အံ့မယ် ဘုရားတင်စရာလို့ လည်း မြင်ပါသေးတယ်၊ ဒီထက်ပဲ အ

ထူးအမြတ်ထားရဦးမလား”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းကို ပန်စရာအဖြစ် မြတ်နိုးတတ်ဖို့ လည်း လိုတာပေါ့ကွာ”

နိုင်နိုင်တို့ နှစ်ဦးသား စကားအချေအတင် အနိုင်လုနေမှုကို ထက် အာကာဇော်က တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ပြုံး၍ သာ ကြည့်နေသည်။

နိုင်နိုင်က ဆေးထိုးအပ်ပြင်ရင်း

“ခင်ဗျားကြီးကို အမြင်ကတ် လာပြီ၊ အပ်တုံးတုံးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်မယ်”

“အမှတ်မပြေသေးလည်း လုပ်ချင်တာသာလုပ်ပေါ့ မိန်းကလေးရာ၊ လူနာဆိုတာ ဆရာဝန်ပြုသမျှ နုရတော့မှာပဲ”

စကားကြွယ်လာသော ဤလူကြီးကို နိုင်နိုင်က ဆေးထိုးပေးရင်း-

“ဆရာဝန်တွေရဲ့ စိတ်မှာ မိတ်ဆွေရယ်၊ ရန်သူရယ် မခွဲခြားဘူး၊ လူနာတိုင်းအပေါ်မှာ တစ်ပြေးညီပဲ စေတနာထားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေးကြောင့်လည်း ကျုပ်အမြင်မှန်ရလာတာပါ၊ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားခေါင်းပေါက်တာချင်း အတူတူပဲ၊ အသက်ရှူတာချင်လည်း တူပေမယ့် ရှူပုံတော့ ကွဲပြားကြတယ်၊ စိတ်ထားချင်းတူဖို့ ဆိုတာက တော့ ဝေးရောပေါ့၊ မိန်းကလေး တစ်ခါကပြောခဲ့သလိုပဲ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကျုံးမရိုက်နဲ့ ဆိုတာလေ၊ ကျုပ် နားလည်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီအတွက် မင်းနဲ့ လူလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်တန်းလေးတွေလိုပါပဲ”

“ဘယ်စာအုပ်က စကားတွေလဲ”

နိုင်နိုင်က မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာကာ လှောင်မိသည် ။
ဦးမုန်းဦး မျက်နှာမပျက်ဘဲ-

“အတွေ့အကြုံဆိုတဲ့ လောကစာအုပ်က စကားတွေပေါ့ မိန်းကလေး
ရာ၊ ကျုပ်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

နိုင်နိုင်မှာ တည်ကြည်နေသော ဦးမုန်းဦးကိုသာ ငေးနေလိုက်မိသည်
။ အပြောင်အပြက် မပြောဝံ့တော့ချေ။

“ကျုပ်ဘဝကို မင်းတို့ ရဲ့ မေတ္တာအလင်းရောင်လေးတွေက လင်းလ
က်မှု ပေးခဲ့တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ကြောင့်ပဲ ကျုပ် မျက်ကန်းတစ္ဆေ
လိုလို မဖြစ်ပါရစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေရတော့မှာ ပါပဲဗျာ”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် စကားကြောင့် နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည် ။ ထက်အာကာဇော်ကတော့ သွက်လက်စွာဖြင့် အာမဘန္တေခံလို
က်သည် ။

ssl

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ စိတ်ချပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဘဝ
မပျက်စေရဘူး၊ မျက်ရည်မကျစေရဘူး၊ ကိုယ်ကပဲ မျက်ရည်အကျခံပြီး
ရယ်ပြလိုက်ပါ့မယ်”

“နိုင်နိုင်ကတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင်လို ဘယ်သူမှ မခံစား
စေချင်ဘူး၊ သောကဟူသမျှကို အပျော်လေးတွေနဲ့ အစားထိုးပြီး လော
ကကြီးမှာ နေတတ်အောင် နေပစ်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်လိုပဲ သူများ တွေ
နေစေချင်တယ်၊ မျက်ရည်ကျစရာရှိရင် ကိုယ်တစ်ဦးတည်းပဲ တိတ်တိ
တ်ကျလိုက်မယ်၊ သွားတော့မယ်ဗျာ”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဆို့နင့်လာသဖြင့်စကားစကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ဦးမုန်းဦးအ
ခန်းထဲမှ သုတ်ခြေတင် ထွက်ခဲ့သည် ။

ဦးမုန်းဦးရော ထက်အာကာဇော်ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ

“နေဦးလေ မိန်းကလေး”

“ကျွန်တော်ပို့မှာ ပေါ့ မမ ခဏလေးပါ။ မမဒေါက်တာ ဒီမှာ ထမင်းမစားရင် အမိုးတို့ အတွက်ပါ သုံးယောက်စာ အုန်းထမင်းနဲ့ ဂျီသားဟင်းထည့်ပေးလိုက်မှာ ၊ အယ်စတာကို ဒီညနေ ထမင်းမချက်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောထားပြီးသားဖြစ်နေလို့ ၊ သွားထည့်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခဏလေး”

“အေးပါကွာ၊ ခြံထဲကပဲ စောင့်တော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး နိုင်နိုင် ခြံထဲ ဆင်းခဲ့သည် ။ ဦးမုန်းဦးက လိုက်ပါလာသည် ။

ခြံတွင်းတွင် ပန်းများ အပြိုင်းအရိုင်း ပွင့်အာင့်ဖူးနေကြသည် ။ ပျား၊ လိပ်ပြာ၊ ပိတုန်းနှင့် ငှက်ကလေးများက ပျော်ပွဲစား ထွက်နေကြသည် ။

သို့သော် နိုင်နိုင်ရင်ထဲမှ သောကအစိုင်အခဲကို ဤသဘာဝအလှတရားတို့ က ခြေဖျက်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

သတင်းစာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မဖတ်တတ်သော နိုင်နိုင်အတွက် အဘွား၏ နာရေးသတင်းကို ဒီနေ့မှ သိရသည် ။ ဒါတောင် လူနာရှင်တစ်ဦးက မြေပြန့်မှ အပြန် နိုင်နိုင်ကို ငါးရုံခြောက်လက်ဆောင်ပေးလာရာ၌ ထုပ်ပိုးထားသော သတင်းစာအပိုင်းအစမှ ဘွားဘွားနာရေးသတင်းကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သိရှိလိုက်ရသည် ။

ဘွားဘွားဆုံးတာ တစ်လပင်ပြည့်လုနေပြီ။ ချစ်သော ဘွားဘွားရင်ခွင်တွင်း တိုးဝှေ့ကာ အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဘွားဘွား၏ နောက်ဆုံးခရီးကို နိုင်နိုင် ဦးမခိုက်လိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် ရင်မှာ တနဲ့နဲ့ ခံစားနေရသ

ည် ။ ဖြေ၍ ပြေစရာ မတွေ့သေးပါ။

“မိန်းကလေး ရော့ လက်ကိုင်ပဝါ”

ကြင်နာစွာ ကမ်းပေးသော ပဝါဖြူကြောင့် အနားမှာ ဦးမုန်းဦးရိုနေ ပါသလားဟု သတိထားလိုက်မိကာ ရှက်ရမ်းရမ်းလိုက်မိသည် ။ ပဝါကို မယူခေါင်းခါရင်း-

“ဟင့်အင်း နိုင်နိုင်ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး၊ မငိုတတ်ဘူး၊ မျက်ရည်က သူ့ဘာသာသူကျတာ”

လက်ချောင်းများ နှင့် မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက် ရာ-

“ဟ ဘယ်လို ဆရာဝန်မလဲ၊ လက်က အညစ်အကြေးတွေဝင်ပြီး အ နာတရဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်”

“တော်ကြာ ဇာတိပွိုလ်သီး ပိုးထိုးတယ်လို့ ပြောနေကြဦးမယ်”

“ပြောပြော”

“ဘယ်သူ့အတွက်များ မျက်ရည်က ကျလာရတာလဲ၊ ဝတ်ထားပုံနဲ့ မျ က်ရည်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်၊ ကြည့်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“မကောင်းမကောင်းပေါ့၊ ခင်ဗျားကြီးနော် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လူမ မာက လူမမာလို နေပါလား၊ မျက်ရည်ကျတာတောင်အေးအေးဆေး ဆေးမကျရဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးကို အသက်သွင်းမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

ဦးမုန်းဦးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည် ။

နိုင်နိုင်သည် ရယ်နေသော ဤလူကြီးကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးမောနေ

မိသည် ။ ဤလူကြီးသည် ရယ်လိုက်သောအခါ ထက်အာကာဇော်ကဲ့သို့ ပင် ညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေးနှင့် မေးစေ့အကွဲလေးက ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်သွားသည် ။ မိမိခင်တွယ်နေသော ဤလူသားနှစ်ဦး၏ တူညီပုံမှာ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည် ။

လောကကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်းကြယ်မှုလေးများ ရှိနေတတ် သည် ။

“မိန်ကလေးရယ်၊ လောကကြီးမှာ အထီးကျန်နေတဲ့ လူတိုင်းကို နိုင် နိုင်စာနာတယ်။ ပျော်ရွှင်အောင် ကူညီချင်တယ်ဆို၊ လောကကြီးမှာ နေ တတ်ရင် ပျော်စရာတွေ အများကြီးပါပဲလို့ မင်းပြောခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါး ကိုလည်း ပျော်လာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့လို့ ပျော်တဲ့ လူတွေက ပျော်နေကြပြန်တော့လည်း မင်းကလေးက မျက်ရည်တွေနဲ့ ပါလား၊ ကျုပ် တော့ နားမလည်တတ်အောင်ပဲ ဖြစ်နေပြီ”

“နားမလည်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ပျော်နေပေမယ့် မငို ကြရတော့ဘူးလား၊ ရယ်စရာရှိ ရယ်ပစ်လိုက်၊ ငိုစရာရှိ ငိုပစ်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူများ တွေကို ပျော်အောင်ဖန်တီးပေးတတ်တဲ့ မင်းလေးမျက်ရည် ကျတာ ကျုပ်စိတ်မကောင်ပါဘူး၊ သောကဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာထက် သူတစ်ပါးကိုပါ မျှ ဝေပေးလိုက်ရင် ခံစားချက်တစ်ဝက် သက်သာသွားစေတယ်တဲ့ ၊ ကျုပ်မျှ ယူချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင်လေ...သွားတော့မယ် ဦးမုန်း ရာ၊ ဟိုမှာ ချာတိတ်အသင့်ဖြစ်နေပြီ”

ထမင်းချိုင့်နှင့် ပန်းစည်းကို ကားပေါ်တင်ကာ မိမိအား စောင့်ဆိုင်း

နေသော ထက်အာကာဇော်ရှိရာသို့ ပြေးခဲ့မိသည်။ ။

ကားပေါ်တက်မိသည် နှင့် ချာတိတ်က စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။ ဦးမုန်း ဦးက ကားနားသို့ ကပ်လာရင်း- .

“ဆေးထိုးဖို့ မလိုပေမယ့် မိန်းကလေးအတွက် ပန်းဟောဝန်က သက် ရှိသက်မဲ့ဟူသမျှတို့ က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုနေတယ်ဆိုတာတော့ မှတ်သွားပါ မိန်းကလေး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ကျောက်ရုပ်ကြီး စကားတတ်လာခြင်းအတွက် နိုင်နိုင် ကျေနပ်နေမိ သည်။ ။ ထက်အာကာဇော်သည် ကားကို လိုမ့်၍ ထွက်လာသည်။ ။

နိုင်နိုင်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ဦးမုန်းဦးသည် ကျောက်ရုပ်အလား ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည် ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။ ။

★

အခန်း (၁၃)

ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်သည် စီးဆင်းနေသော ရေပြင်ထက် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းလေသည်။ ။

နိုင်နိုင်က ထက်အာကာဇော်၏ မေတ္တာတရားသည် မိမိအပေါ်၌ ကြည်လင်နေသော ကန်ရေပြင်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ။

"မမဒေါက်တာ"

ssi

"ဘာလဲကွ"

"နောက်ငါးရက်နေရင် ကျွန်တော်ကျောင်းပြန်တက်ရတော့မယ်"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကျောင်းသားပဲ ကျောင်းတက်ရတာ ဆန်းသလား"

"အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျောင်းတက်ရတာ သိပ်ပျော်တာ၊ ခုတော့ ဆန်းသွားပြီ မပျော်နိုင်တော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သံယောဇဉ်နွယ်တွေ ကျွန်တော့်အပေါ် ရစ်ပတ်ထားနိုင်တဲ့ သမုဒယကြိုးရှင်မမရယ်၊ ကျေးဇူးရှင်နဲ့ တွယ်တာလေးစားမိတဲ့ ဦးဦးရယ်၊ ဒီနစ်ယောက်နဲ့ ခွဲသွားရမှာ ကို တွေးပြီး မပျော်နိုင်တော့ဘူး"

နိုင်နိုင် မျက်မှောင်ချိုလိုက်မိသည်။ ။ ကန်ရေပြင်၏ ကြောက်စရာကောင်းမှုကို ရိပ်မိ လိုက်လေပြီ။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ချလိုက်သည်။ ။

အဖြူရောင်သက်သက် မေတ္တာကို ဤချာတိတ်အရောင်ဆိုးချင်နေလေပြီ
။

“အပူမရှိ အပူရှာချင်တာပဲ”

“သံယောဇဉ်ကြိုးဆိုတာ အပူလားမမ”

“ဟုတ်တယ် အပူပဲ၊ သံယောဇဉ်ဆိုရင် ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိုးပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင့်ငါးရာကြိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အပူမီးတွေပဲ၊ မီးဆိုတာ သုံးတတ်
ရင် မိတ်ဆွေ၊ မသုံးတတ်ရင် ရန်သူတဲ့ ၊ သံယောဇဉ်မီးက ပိုဆိုးတယ်၊ မ
သုံးတတ်ရင် အသည်းနှလုံး ပြာပုံအတိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ချာတိတ်ရ”

“အဟတ် ဆက်ပါဦး”

“ကိုယ်ကတော့ သာမန်လူသားတိုင်းအပေါ် ထားသင့်တဲ့ မေတ္တာတ
ရားထက် ပိုလွန်ပြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ မနှောင်ဖွဲ့မိအောင် ကြိုးစားနေ
တာပဲလေ၊ အဲ ကိုယ်တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်”

“ဆယ်ခုပေး”

“မင်းဟာ ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာပဲ၊ ပညာသင်ချိန်မှာ အချစ်မီးဆို
တာကို တို့ ကစားဖို့ စိတ်မကူးလိုက်ပါနဲ့ ကွာ”

“အချစ်နဲ့ ချောင်းဆိုးခြင်းဟာ အောင့်ထားလို့ ရတဲ့ အရာတွေ မဟု
တ်ဘူး တဲ့ မမဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မျှိုသိပ်ထားနိုင်သ
မျှတော့ မျှိုသိပ်ထားရမှာ ပဲ”

“အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

ဖွင့်ဟ၍ အတိအလင်းစကားမဆိုပေမယ့် ထက်အာကာဇော်၏ ရင်
တွင်းစကားကို နိုင်နိုင်နားလည်သလိုလို ရှိနေသည် ။

"မမဒေါက်တာက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သာမန်လူသားအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားထက် မပိုဘူးနော်"

"ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်မှာ က အစ်ကိုတွေပဲရှိတာ။ မောင်မရှိဘူးလေ၊ မင်းကို ကိုယ့်မောင်လေးတစ်ယောက်လိုတော့ တွယ်တာတာပေါ့၊ ခုမြင်၊ ခုပျော် မြင်တွေ့နေရတဲ့ သာမန်လူတွေထက်တော့ သာတာပေါ့ကွာ"

ထက်အာကာဇော်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးလိုက်ရင်း-

"ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဗျာ၊ ဒီနံခဲစားချင်သူအတွက်တော့ ပျားရည်တစ်စက်နဲ့ ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ"

"ချာတိတ်ရာ မင်းကို ရေမြွေကလေး ထင်ခဲ့မိတာ မှားပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်သလား။ ခု ကျွန်တော်က ဘာမြွေဖြစ်နေလို့လဲ"

"မြွေဟောက်ပေါ့"

"ငန်းတော်ကျားပေါ့ဗျာ"

"ဒါမျိုးတော့တတ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မြွေချင်းအတူတူ မြွေဘုရင်အထင်ခံရတာကမှ မြတ်သေးတယ်"

နိုင်နိုင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ခင်တွယ်စရာကောင်းသော ဤချာတိတ်ကို အဆိပ်မရှိဘူးအမှတ်ဖြင့် ခင်တွယ်ခဲ့မိသည် ။ ယခုတော့ အဆိပ်လူးထားသော မြားဖြင့် မိမိနှလုံးသားကို ပစ်ခွင်းရန် ရွယ်နေပြီကော။

*

အခန်း (၁၄)

“လူလေး ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလား၊ ကျောင်းတွေတောင် ဖွင့်နေပြီပဲ”

နှင်းဆီပန်းပင်များ အကြား အရိုင်းကိုင်းများကို ဖြတ်တောက်နေသော ဦးမုန်းဦး၏ အသံကြောင့် နိုင်နိုင်အသံပေးရန် ရည်ရွယ်လိုက်သော်လည်း ...

“မပြန်ချင်သေးဘူးဗျာ”

ထက်အာကာဇော်၏ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်အသံကြောင့် သူတို့ ရိုရာသို့ မလှမ်းတော့ဘဲ အသာရပ်နေလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကျောင်းသားဆိုတာ ကျောင်းပျော်ရမှာပဲ”

“ဒီတစ်ခါ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ သံယောဇဉ်သစ်တွေရဲ့ နောင်ဖွဲ့မှုကြောင့် ဝေဒနာသစ်တိုးနေတယ် ဦးရာ”

“ဖြစ်ရလေ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဝေဒနာလား လူလေး”

“ဦးဦးက အရိပ်ပြတာနဲ့ အကောင်မြင်တတ်သားပဲ”

“ဒါကတော့ မုဆိုးဘဝနဲ့ ကျင်လည်ခဲ့တာကိုးကွ၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ မင်းနဲ့ မိန်းကလေးအခြေအနေက မခွဲနိုင်မခွာရက် အနေအထား ရောက်နေပြီလား”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ဒေါသလှိုင်းက ရင်ကို ပုတ်ခတ်၍ နေလေသည်။

“ဟတ်...ဟား၊ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပါ ဦးဦးရာ၊ ကျွန်တော့်အမည်ကို ဖိုးကံကောင်းလို့ ပါ ပြောင်းပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခု အခြေအနေက ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ်အချစ်နဲ့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ဖြစ်နေရတာ၊ သူကတော့ရေလာမှာ စိုးလို့ တောင် မြောင်းကိုကြိုတင်ဖို့ ပစ်တဲ့ အနေအထား”

ထက်အာကာဇော်၏ နှလုံးသားသည် စံပယ်မဟုတ်။ ဆူးနှင့်နှင်းဆီ ဖြစ်နေလေပြီ။ နိုင်နိုင်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။

“သားရယ်၊ ယောက်ျားရှာလိုလိုနဲ့ မင်းထက်လည်း အသက်ကြီးတဲ့ သူကိုများကွယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက်ပုံစံလေးနဲ့ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ထားလေးကိုပဲ စွဲလမ်းနေတာ၊ အချစ်ဆိုတာ အသက်ကြီးကြီးငယ်ငယ် မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ် ဦးဦးရာ၊ ဓာတုကလျာနဲ့ နတ်သျှင်နောင်လောက်တော့ ကွာခြားမယ် မထင်ပါဘူး ဦးဦးရယ်”

ထက်အာကာဇော်၏ အသံမှာ ကြေကွဲမှုလေးများ စွက်ဖက်နေသယောင်ယောင် ထင်မိသည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ဆက်လက်မကြားလိုတော့ဘဲ နိုင်နိုင် သူတို့ အနီးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ခြံထောင့်စိုက်ခင်းတစ်နေရာတွင် ပေါင်းသင်မြေဆွနေသော ဖထီးထံသို့ သွားရင်း-

“ဖထီး”

"ဝေ့"

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟ နင်မမြင်ဘူးလားဝေ့၊ မြေဆွနေတာပေါ့"

"မြင်သားပဲ၊ ဘာလို့ မြေဆွနေတာလဲလို့ မေးတာ"

"အပင်သန်ချင်လို့ ပေါ့"

"အပင်သန်ချင်ရင် မြေဩဇာထည့်ပေါ့" ssi

"ဟ ဖိုးမူရ၊ အဲဒီထည့်လိုက်တဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာတွေ ရေတွေက အပင်ရဲ့ အမြစ်ထဲ အလွယ်တကူ ဝင်သွားဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် အပင်ရဲ့ အရင်းမှာ မြေသားပွနေဖို့ လိုတယ်၊ မြေသားပွမှ ရေနဲ့မြေဩဇာဟာ အမြစ်ဆီရောက်မှာ ပေါ့၊ ဒါမှ အပင်သန်ပြီး အဖူးအပွင့်တွေ ဝေဆာမှာ ပေါ့ ဖိုးမူရ"

"အားပါး...ဖထီးကလည်း အလာကြီးပဲ၊ ပြောတတ်သားပဲ"

"ဟ ဖိုးမူ၊ အမြဲလုပ်ကိုင်နေတဲ့ အလုပ်အကြောင်းကိုမှ မပြောတတ်ရင် လူဖျင်းလူန ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ဟ"

နိုင်နိုင်ရယ်လိုက်မိသည် ။ ရယ်ရင်းက-

"မြေသားမာနေရင်ကော"

"အပင်မသန်ဘူး၊ အပွင့်မလှဘူးပေါ့"

"ဪ ဘာထက် ဖထီးရေ"

"ဝေ့ ဘာသိချင်ပြန်ပြီလဲဝေ့"

"ဖထီးနဲ့ ဦးမုန်းဦး ဘာတော်သလဲ"

“ဘာမှ မတော်ဘူးဝေ”

“ဖထီးမှာ သားမယားမရှိဘူးလား”

“ငါ့မိန်းမဆုံးတာ ကြာပြီပဲ၊ သားသမီးတွေတော့ရှိသားပဲဝေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လင်သားနဲ့ သူတို့ နေပေါ့၊ ငါလည်း ငါ့ခြေ-လက်ရှိနေတာပဲ၊ လူလေးရောက်လာကတည်းက လူလေးနဲ့ ငါ အမြဲနေဖြစ်ကြတယ်”

“ဦးမုန်းဦးကကောသားမယားမရှိဘူးလား”

“ဒါလည်း ငါမသိဘူးဝေ၊ ငါသိတာက သူတစ်ယောက်တည်းပဲနေတယ်၊ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်။ ကွမ်းမစားနဲ့ မိန်းမဆိုရင်ရှောင်နဲ့ ။ ပျင်းစရာကြီးဝေ။ ငါတို့ က ပျင်းရင် ကွမ်းဝါးနေလိုက်တာပဲ၊ သူကတော့ အမဲလိုက်ရင်လိုက်၊ မလိုက်ရင် ငေးနေတာပဲ”

“ခုကော အမဲလိုက်သေးလား”

“မလိုက်တော့ဘူးဝေ၊ သူဝမ်းမနာသားနဲ့ ကစားလိုက်၊ စကားပြောလိုက်နဲ့ ပျော်နေတာပဲ၊ နောက်ဘာသိချင်သေးလဲ ဖိုးမူ၊ သိချင်တာရှိရင် သူ့ကိုသာ သွားမေးတော့”

“မေးချင်ပါဘူး၊ အမြင်ကတ်စရာကြီး၊ ခု ဘယ်မှာ ရှိနေကြလဲ”

နိုင်နိုင်က မသိဟန်ပြု၍ မေးလိုက်သည် ။

“နှင်းဆီခင်းတွေဘက်မှာ ရှိမှာ ပေါ့၊ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“မတွေ့ခဲ့မိပါဘူး၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

နိုင်နိုင်အသံပေးရင်း နှင်းဆီခင်းဘက်လျှောက်ခဲ့သည် ။ သူတို့ မရှိကြတော့။ ။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှ စားပွဲဝိုင်းတွင် စစ်တုရင်ကစားနေကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဉာဏ်ရည်တူသဖြင့် ပွဲကို တစ်ရက်နှင့် မပြီးတတ်
ပဲ ရက်ဆက်ကစားလေ့ရှိကြသည်။ ။

နိုင်နိုင်က ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ကစားနေရခြင်းကို မနှစ်သက်တတ်
။ နိုင်နိုင်က ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားမှုမျိုးကိုသာ နှစ်သက်တတ်သည်။ ။
ထို့ကြောင့် သူတို့ နှင့် ဘယ်တော့မှ မကစားတတ်သလို သူတို့ ကစားလျှ
င်လည်း မကျေနပ်တတ်။

ယခုလည်း နိုင်နိုင်အနားရောက်လာသည် ကို မမြင်နိုင်အောင်ဖြစ်
နေကြသည်။ ။ သူတို့ အာရုံကို စစ်တုရင်နယ်မြေပေါ်၌ ပို့ထားကြသည်။ ။

“ဒီမှာ ဗျို့၊ ဘာလုပ်နေပြန်ပြီလဲ၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်လုံးလာနေ
တာ မမြင်ကြဘူးလား။”

အိပ်ပျော်ရာမှ လှုပ်နှိုးခံရသူပမာ ယောင်တိယောင်ချာနှင့် မော့ကြည့်
ပြီး-

“မမဒေါက်တာ”

“မိန်းကလေး ထိုင်လေ”

သံပြိုင်ထွက်လာသည်။ ။ ကျွဲမြီးတိုစွာဖြင့်

“ထိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မိန်းကလေး”

“ဒီမှာ ထိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ မျက်လုံးတွေက ကင်းတို့၊ ကွင်းတို့ ကာဆ
ယ်တို့ ဆီမှာ ပဲ ရောက်နေမှာ ”

“ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ပေါ်ကိုသာ ကြွပေတော့၊ မမဒေါက်တာ”

“အံ့မယ် မင်းက အိမ်ကြီးရှင်ကျနေတာပဲ၊ အိမ်ကြီးရှင် ခေါ်ချင်ရဲ့

လား မသိ..."

ဦးမုန်းဦးက ပြုံးလျက်-

“အသားလွတ်ကြီးပါလား၊ ဘာတွေများ အလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုင်း-အိမ်ပေါ်တက်ပါ မိန်းကလေး၊ မင်းရဲ့ မောင်က သူမမအတွက် ဘဲ ပေါင်း-ပေါင်းထားတယ်၊ ကဲ လာကြ လာလာ”

ဦးမုန်းဦး၏ ဦးဆောင်မှုနောက်ဝယ် နိုင်နိုင်တို့ လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ နိုင်နိုင်ရင်ထဲတွင် ကား “မင်းရဲ့ မောင်” ၊ “သူ့ရဲ့ မမ” ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းကို မကျေနပ်ချင်တော့။ သည် လူကြီး တမင်သုံးနေတာဟု ထင်နေသည်။

“မမ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းလို့ ဒီကိုရောက်လာတာပေါ့”

မိမိစိတ်ကို မိမိအံ့ဩရသည်။ သူများ တွေရိပ်မိအောင်အထိ မူပျက်ရသလား။ အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်ကတော့ ကြည်ကြည်သာသာပါပဲ။ ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို ဆုံးမလျက် မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ကာ-

“ဘဲပေါင်းက နောက်ထား၊ လောလောဆယ် နို့တစ်ခွက်ပဲသောက်ခဲ့တာ၊ ဗိုက်ထဲမှာ အဖတ်ကလပ်မရှိသေးဘူး၊ ဘာရှိလဲ အရင်ကျွေး”

ကြည်သာရွှင်ပျသော နိုင်နိုင်စကားကြောင့် ဦးမုန်းဦး မျက်နှာဝင်းပလာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ထလိုက်ပြီး...

“လူလေးနေ၊ ဦးသွားလုပ်လိုက်မယ်”

“ဦးနေပါ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်”

ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ စောစောက အထစ်အငေါ့ဖြစ်ခဲ့သောစိတ်

တို့ ပြေးလွင့်ကုန်ကာ နိုင်နိုင်သည် သူတို့ ရှေ့မှ ဦးအောင်ဖြတ်ကာ မီးဖို
ချောင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

“မဲချနေရင်ကြာမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာစားတော့မယ်”

ထက်အာကာက ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်ငှက်ကြော်ကို ချပေးသည်။ ။
ဦးမုန်းဦးက ရေနွေးကြမ်းပြင်ပေးသည်။ ။ နိုင်နိုင်က ငှက်ကြော်ကိုကြည့်
ကာ ဆရာမကြီးလေသံနှင့်...

“ငှက်က ဘယ်သူပစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးဒဏ်ရာတောင် အကင်းမ
သေသေးဘဲနဲ့ တော်တော်အကုသိုလ်ယူ”

“ဟောဗျာ၊ ကျုပ်ပစ်တယ်လို့ လည်း မပြောရပါလား၊ မိန်းကလေးရ
ယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကရသလဲ”

“ကျွန်တော့်ပါပုတပည့်တွေဆီကပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်ရောဦး
ပါ အမဲလိုက်အလုပ်ကို စွန့်လိုက်ပါပြီ”

နိုင်နိုင်က မျက်မှောင်ချိုကာ-

“နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဆိုပြီး ဝိုင်းညှာနေတာလား”

“လူလေးပြောတာ တကယ်ပါ မိန်းကလေး၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ တမ
လွန်အထိ စောင့်ချင်မှ စောင့်မယ်၊ လက်ရှိဘဝထဲမှာ ဝဋ်နာ ကံနာဆို
တာ ခံရတာပဲ၊ လက်တွေ့မို့ ကျုပ်တော့ စာနာတတ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်
သူတစ်ပါးအသက်ကို ကျုပ်ပျော်ဖို့ အတွက် ဘယ်တော့မှ မကစားပါဘူး၊
ဒါကို ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်၊ ယုံပါ မိန်းကလေး။ ကျုပ်မညာတတ်ပါ
ဘူး၊ ကဲ စားစား ဆာနေတယ်ဆို”

"နိုင်နိုင် သူတစ်ပါးကိစ္စထဲ ဝင်စွက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ကိုယ်ခင် နေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ နည်းနည်းဆရာလုပ်ကြည့်တာ၊ ဟင် ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေက အများကြီးပဲ။ နိုင်နိုင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းတယ်၊ ထပ်စားကြပါဦး"

နိုင်နိုင် နှစ်ခါမပြောလိုက်ရ၊ သူတို့ သည် နိုင်နိုင် ကျေနပ်စေရန် တို့ ကနန်းဆိတ်ကနန်း ဝင်ရောက်စားပေးကြသည်။

"သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော်ပြန်တော့မှာ ၊ တောင်ငူဘူတာကို မမလိုက် ပို့ပေးမှာ လား"

"အရင်တုန်းက ဘယ်သူပို့သလဲ"

ssl

"ပါပါတို့ ပို့တာပေါ့"

"ခုလည်း သူတို့ ပို့မှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"ပို့မှာ ပေါ့ ဦးဦးလည်း လိုက်မှာ "

"ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ပို့မယ်၊ အားလုံးလိုက်ခဲ့ ပါလား၊ တောင်ငူမှာ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေရှိရင်လည်း လိုက်ပို့ ပေးမယ်လေ"

"ကောင်းသားပဲ၊ တောင်ငူကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာပဲ ရောက်ဖူးတာ၊ အယ်စတာလိုက်ရင် ခေါ်ခဲ့မှာ နော်"

"ခေါ်ပါ၊ ခေါ်ပါ၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင်းဆီပါ လိုက်လိမ့်မယ်"

နိုင်နိုင် အံ့ဩသွားသည် ။ စိတ်ထဲ မထားတတ်သဖြင့်-

"အလဲ့ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ မိန်းမအသိတွေ တော်တော်တိုးနေပြီပဲ"

နိုင်နိုင်၏ လှောင်သလိုလို စကားကြောင့် ဦးမုန်းဦးမျက်နှာ ရဲသွားသ

ည် ။

“မလှောင်ပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒေါ်စောနှင်းဆီကလည်း လေးစားခင်မင်ထိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပဲ။ ခင်မင်ခြင်းနဲ့ တော့ အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ လက်တွဲသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ဦးဦး”

ထက်အာကာဇော်က စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် မေးလိုက်သည် ။ ဤချာတိတ်သည် မိမိကဲ့သို့ပင် ဦးမုန်းဦးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေသည် ကို နိုင်နိုင်သတိထားလိုက်မိသည် ။ အမာရွတ်ကြောင့် အကျည်းတန်သလို ရှိသော်လည်း ခန့်ညားမှုကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားချေ။

“မိတ်ဆွေအဖြစ်ကလွဲရင် အသည်းနှလုံး ပေးလောက်အောင်အထိ တော့ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်ပြီး ခင်တွယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကို မိန်းကလေးကော လူလေးပါ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

အပြုံးနှင့် မာန်ပါပါပြောလိုက်သော်လည်း အပြုံးက မတောက်ပချေ။ နိုင်နိုင်က...

“ဘယ်ပေးလို့ ရမလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးကို နိုင်နိုင်ကျိန်ထားလို့ အသည်းနှလုံးတွေ မွေ့ကြေနေတာကိုး”

“ဟား...ဟား...လုပ်ပြီ၊ မိန်းကလေးကတော့ စံပဲ၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့၊ ခင်ဗျားကြီးကျိန်ထားလို့ ကျွန်တော့်အသည်းတွေ မွေ့ကြေနေပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ကျေနပ်ပြီလား”

ပသီချောင်းဘေး၌ စတင်တွေ့ရှိခဲ့စဉ်က ဘုဘောက်ကျခဲ့သောစကားများကို အမှတ်တရဖြစ်ကာ ရယ်မောရှိန်က တော်တော်နှင့် မပြောကြ။ ထက်အာကာဇော်ကလည်း အကြောင်းသိဖြစ်၍ ရယ်မောနိုင်ခဲ့လေသည်။

။

သို့သော် ထက်အာကာဇော့အပြုးသည် ရင်တွင်းမပါသော အပြုးသာ ဖြစ်ချေသည် ။

နိုင်နိုင်က ထက်အာကာဇော်၏ အရိပ်တကြည့်ကြည့် မျက်လုံးများ ကို ဥပေက္ခာပြုရင်း စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည် ။

“အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲ အာကာရယ်”

*

အခန်း (၁၅)

“မမဒေါက်တာ”

“ပြောလေ ချာတိတ်”

“မမအတွက် လက်ဆောင်အိတ်ကို ပို့ထားခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်က ကျွန်တော့်ကိုယ်စား မမကို စကားပြောလိမ့်မယ်။ မမပေးတဲ့ လက်ဆောင်အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုးနဲ့ သိမ်းသွားမှာ ပါ”

“ဟ ဘာလို့ သိမ်းထားရမှာ လဲ၊ ဝတ်ဖို့ ပေးတာကို”

နိုင်နိုင်က ချာတိတ်အတွက် ကရင်အမျိုးသားဝတ် သင်တိုင်းတစ်ထည်နှင့်လုံချည်တစ်ထည်ကို ပေးခဲ့သည် ကို ရည်ရွယ်ပြောမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ် ရထားဝင် လာပြီ။

ခွဲခွာခြင်းအတွက် အားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။ သို့သော် ဟန်ဆောင်ကာ ပြုံးရိပ်ဆင်ထားကြသည်။ ။ ဦးဘဇော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း ချစ်မငြီးသောသားကို မှာ တမ်းခြွေ၍ မဆုံးချေ။

နှုတ်ဆိတ်နေသူတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ။ ဦးမုန်းဦး။

သူကတော့ ထက်အာကာဇော်၏ မျက်နှာလေးကို တမ်းမေ့မသွားအောင် အလွတ်ကျက်မှတ်နေပုံရသည်။ ။

ထက်အာကာဇော်တို့ မြေးအဘွားလိုက်ပါသွားသော ရထားကို မြင်
ကွင်းမှ မပျောက်ကွယ်မချင်း မည်သူမှ ခြေလှမ်းမရွေ့ကြသေးသဖြင့် နိုင်
နိုင်မှာ စိတ်မရှည်မှုကို မျှသိပ်ထားရသည်။ ။

ဒေါသင်းသင်းအေးက ထောင့်စွန်းမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ထွက်လာ
သော မျက်ရည်စတို့ ကို လက်ပိုင်ပဝါနှင့် အသာတို့ ရင်း-

“ဪ အိမ်ဆွဲလွဲလေးလေ၊ သွားနေကျမှန်းသိရက်နှင့်ပဲ မျက်ရည်
က ပျော်ချင်လာရတယ်”

အရှက်ပြေပြောလိုက်ရှာသည်။ ။ ဦးဘဇော်က ဇနီးသည် လက် အား
ပေးသည့်အလား ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်အားပေးပြီ...

“သင်းကလည်း ကွာ၊ ပြန်ရအောင်၊ ဪ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်တို့
ကားနဲ့ ပဲ လိုက်မှာ မဟုတ်လား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ဦးမုန်းဦးကားနဲ့ လိုက်သွားပါမယ်၊ ဦးမုန်းဦးကို
နိုင်နိုင်နည်းနည်းပါးပါး ညှဉ်းဦးမလို့ ”

ဒါဖြင့်လည်း ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ

ဦးဘဇော်တို့ လင်မယားက နှုတ်ဆက်ပြီး အရင်ထွက်သွားကြသည်

။

ဦးမုန်းဦးမှာ ငြိမ်သက်နေရာမှ -

“သွားရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်သွားရာ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ
ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ သူ့ခြေလှမ်းကို အမိလိုက်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ရည်းစားကြီး

ထွက်သွားမှာ စိုးလို့ လား”

ဦးမုန်းဦးကားနှင့် ခရီးကြိုပါလာသော ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင်းဆီကို ဆေးရုံ၌ ချထားပေးခဲ့ရသည်။ ။ ဤသည် ကို နိုင်နိုင်ရည်စူးကာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းမေးလိုက်မိသည်။ ။

“မိန်းကလေးကလည်း ကွာ”

“ဘာလဲ ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ”

ကားပေါ်၌ ယှဉ်လျက်ထိုင်မိကြသည်။ ။ ဦးမုန်းဦးက ကားကိုစက်နှိုးရင်း-

“ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို မင်းရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ဖိတ်ခေါ်နေတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိရဲ့ လား မိန်းကလေး”

“အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားကြီး နိုင်နိုင်ကို ထွင်တယ်လို့ များ ထင်နေသလား”

ssl

“မထင်တတ်အောင်ပါပဲ”

“ခင်ဗျားကြီး နိုင်နိုင်ကို အထင်သေးနေမှန်း နိုင်နိုင်သိပါတယ်”

နိုင်နိုင်က ပြောရင်းနှင့်ပင် မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာသည်။ ။

ဦးမုန်းဦးက ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း-

“ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေတာလား မိန်းကလေး၊ ကိုယ်လည်း လူကလေးနဲ့ ခွဲရလို့ ငိုချင်နေတာပါပဲ၊ ကိုင်း ငိုချင်တာကို ထိန်းမထားနဲ့ အားရပါးရသာ ငိုလိုက် မိန်းကလေး”

“ဘာ ခင်ဗျားကြီး စကားက ဘာစကားလဲ”

“တကယ်မကြားဘူးလား၊ ထပ်ပြောရဦးမလား”

“ကြားတယ်၊ ကြားတယ်၊ ဒီက ဘာဆိုင်လို့ ငိုရမှာ လဲ။ ခင်ဗျားအာ
ကာနဲ့ ဒီကနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဪ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်လား”

“မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရုံနဲ့ က ခွဲခွာရတဲ့ အခါ ငိုကြရမှာ လား။ လူတစ်ကို
ယ်လုံးမှာ တွေ့ကရာအတွက် ငိုဖို့ မျက်ရည်သိုလှောင်ထားစရာ နေရာ
တွေရှိပါဦးမလား၊ ခင်ဗျားကြီးနော်”

“မျက်ရည်ဆိုတာ သိုလှောင်ထားစရာ မလိုတဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ နှလုံးသား
ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကြားက စိမ့်ထွက်လာတဲ့ စမ်းရေလိုပဲပေါ့ မိန်း
ကလေးရယ်”

“တော်ပြီ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်တော့ဘူး”

ဦးမုန်းဦးက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်-

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ သူတော်ကောင်းကြီးပါ”

“ခင်ဗျားကြီးလား၊ သူတော်ကောင်း”

“ကျုပ်အသွင်အပြင်က တကယ်ပဲ သူယုတ်မာပုံ ပေါက်နေလို့ လား မိ
န်းကလေး”

နိုင်နိုင်စကားကြောင့် သူက ကြေကွဲသောလေသံနှင့် မေးလိုက်၍ နိုင်
နိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ။

“အလကားပါဗျာ၊ နိုင်နိုင်ပျင်းလို့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောနေ
တာပါ၊ အာကာကို ခင်စရာကောင်းလို့ ခင်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွဲခွာမှု
အတွက်တော့ လွမ်းလောက်အောင် မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးကသာ အာ
ကာကို မှန်လေးတစ်ချပ်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ”

“ရေစက်ကြောင့်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

“ရေစက်ကြောင့် ဆိုရင်တော့ နိုင်နိုင်တို့ ရန်ကုန်မှာ သူဌေးပဲ၊ ရေ
ရောင်းစားလို့ ရတယ် အဟဲ”

ရယ်သံလေးများ ဝေလွင်လာသည်။ ။ စိတ်ထဲဝင်ရောက်လာသော အ
ဖုအထစ်တို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာ သွားကြသည်။ ။

“ဒါထက် ဘယ်မောင်းနေတာလဲ၊ နိုင်နိုင်ကို ကန်တော်ကြီးအရင်ပို့
ပေးဦးလေ”

“ဈေးမှာ ဒေါ်စောနှင်းဆီ စောင့်နေတယ်၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီးမှ သွားကြ
တာပေါ့”

အလာတုန်းကလည်း ဦးမုန်းဦးကားပေါ်တွင် ဒေါ်စောနှင်းဆီက စွေ
ခနဲ ပါလာသဖြင့် အာကုဖခင်ကားနှင့်သာ တမင်လိုက်ခဲ့သည်။ ။ ယခုလ
ည်း -

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး၊ ကန်ကို အရင်ပို့ပြီးမှ ဈေးကိုသွားမယ်”

“ဟိုက စောင့်နေရှာမှာ ပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

“စောင့် စောင့်”

“တယ်ခက်ပါလား၊ ပြောမရလည်း ခင်ဗျားလေး သဘောဗျာ၊ သ
ဘော”

ဈေးဘက်သို့ ဦးတည်နေသော ကားကို ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ပြန်
လှည့်လိုက်သည်။ ။ နိုင်နိုင်က ကျေနပ်ပြုံးလေးနှင့်

“ကန်တော်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကျယ်ဝန်းပြီး ဘယ်လောက်သာ
ယာတယ်ဆိုတာရယ်ကို တစ်ပတ်လောက်မောင်းပြီးမှ ခင်ဗျားကြီးနော

က်ဆံင်နေရတဲ့ ဆီကို သွားတာပေါ့”

ဦးမုန်းဦးက နိုင်နိုင်၏ ခနဲ့ တဲ့ စကားကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ-

“ကန်တော်ကြီးက သိပ်သာယာတာ မိန်းကလေးရဲ့ ၊ တပင်ရွှေထီးအ
စ်မတော်သခင်ကြီးနှင့် ဘုရင့်နောင်တို့ ရေကစားခဲ့ကြတဲ့ ကန်တော်လေ
”

“နိုင်နိုင်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရောက်ဖူးချင်နေတာ”

“မေတ္တာပေါင်းကူး တံတားလေးလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီပေါင်းကူးတံ
တားလေးပေါ်မှာ သစ္စာနှံပြီး လျှောက်လှမ်းရတဲ့ ချစ်သူတွေဟာ တစ်သ
က်မကွဲဘူး၊ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းဖက်နိုင်တယ်လို့ တော့ ပါးစ
ပ်ရာဇဝင်တွေက ပြောကြတာပဲ”

“အို ဟုတ်လား၊ နိုင်နိုင်လျှောက်ချင်လိုက်တာ”

“မိန်းကလေးမှာ သစ္စာနှံရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ပြန်လာမှ ပဲ ခေါ်ပြီးလျှောက်တော့မယ်”

အမြင်ကတ်စွာဖြင့် နိုင်နိုင်ရွဲ့ပြောလိုက်သည် ။ ဦးမုန်းဦးက သဘော
ကျစွာရယ်မောရင်း-

“လူလေးဝမ်းသာရအောင် စောစောစီးစီးပြောလိုက်ပါလား မိန်းက
လေးရယ်”

“ခင်ဗျား လူလေးနဲ့ ထင်လို့ လား၊ ပြောချင်မှ ပြောမှာ ပေါ့၊ အယ်စ
တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ နိုင်နိုင်တို့ ကို တချို့က တစ်လွဲထင်နေကြ
တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မထင်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးမှာ အဲဒီလို နိမ့်ကျတဲ့ စိတ်

မရှိဘူး။

လူလေးကလည်း

မိန်းကလေးကိုမှ

လေးလေးစားစားချင်နေမိရှာတယ်”

“ခင်ဗျားကြီးကို ချာတိတ်က အချစ်ရှေ့နေခ ဘယ်လောက်ပေးသွားသလဲ”

“မေတ္တာရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ အကျဉ်းချထားတဲ့ နှလုံးသားကို အလင်းကိုပို့ဆောင်ခြင်းဆိုတဲ့ ရှေ့နေခ ပေးသွားပါတယ် မိန်းကလေး”

“အလဲ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ ခင်ဗျားကြီးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း စကားနုလေးတွေ ပြောတတ်သားပဲ”

“မင်းနဲ့ လူလေးရဲ့ လေလှိုင်းတွေက ကျုပ်ကို ရိုက်ခတ်သွားလို့ ပါက္ခာ၊ ပုံစံတူ၊ နုနယ်လှပပုံခြင်း ညီတဲ့ မင်းလေးတို့ ကို အဆင်ပြေစေချင်တာက ကျုပ်ရဲ့ စေတနာပါ”

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ မရယ်မပြုံးတည်တည်ကြည်ကြည်ရှိနေသော ဦးမုန်းဦး၏ အတွင်းစိတ်ကို နိုင်နိုင် ဖမ်းယူ၍ မရချေ။

“မေတ္တာဆိုတာ ပုံသွင်းယူလို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဦးမုန်းဦးရာ၊ နိုင်နိုင် စဉ်းစားပါဦးမယ်”

နှလုံးသား၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရှိခဲ့သူများ သည် သူတကာထက်ပို၍ စဉ်းစားတတ်သည်။

ဤသည် ကို နိုင်နိုင်ဖွင့်မပြောချင်ပါ။

“စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ တင် လူလေးကိုယ်စား မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ဒီကျေးဇူးမလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကျတော့ ကျေးဇူးအတင်မခံချင်
လို့ ရှောင်ပြေးပြီး သူများကျတော့ အလကားရတဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဇွတ်
တင်နေရသလား ဦးမုန်းဦး”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ မိန်းကလေး”

“ခင်ဗျား၊ လူလိမ်၊ လူညာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျုပ် မညာတတ်ဘူး”

“ဒါဆို နိုင်နိုင် ရေနစ်တုန်းက ဦးမုန်းဦးဆယ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့
ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

ဦးမုန်းဦးက ပြုံးရင်း နိုင်နိုင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ အလိုမ
ကျဟန်ဖြင့် စုတူတူ နိုင်နိုင်ကို-

“ဪ ဒါလား”

“ဘာ ဒါလားလဲ၊ ဘာ ဆင်ခြင်ပေးဦးမလို့ လဲ”

“ဆင်ခြေမပေးပါဘူး၊ ဆင်စွယ်ပဲ ပေးမှာ ပါ၊ ကျုပ်မညာပါဘူး၊ တ
ကယ်ပါ၊ ရေနစ်သူကိုဆယ်ပြီး ပြုစုရမှာ လူဆန်တဲ့ ဝတ္တရားပဲ။ ဆယ်ပြီး
တော့ မင်းကို ကြောက်...ကြောက်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲ
ဒီအချိန်တုန်းက တစ်ယူသန်အစွဲနဲ့ မိန်းမမုန်းဝါဒက ကျုပ်အသိကို ဖုံးအု
ပ်ထားတာကိုး၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရမှာ ကြောက်တဲ့ စိ
တ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ချရတဲ့ အနေအထားရောက်တာနဲ့
လစ်ပြေးရတာပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကြီးက နိုင်နိုင်အသက်သခင်ပဲ၊ နိုင်နိုင်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုပါ၊ ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့၊ ကျေးဇူးတောင် ခံချင်လို့ ကူညီတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင့်အင်း မရဘူး၊ နိုင်နိုင်ကတော့ တင်မှာ ပဲ၊ ဆပ်ခွင့်ကြိုတဲ့ တစ် နေ့ကျရင်တောင် ပြန်ဆပ်ဦးမှာ ”

“ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် နိုင်နိုင်သွေးဆက်ပေးမှုကြောင့် အသက် ရှင်လာခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ကလည်း မင်းကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဦးမှာ ပဲ”

“မလိုဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်အတွက်လည်း မလိုဘူး”

“ကျေပြီ”

“ဟတ်...ဟား...ဟား...ဟား...မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းလေးကတော့ စံပါပဲကွယ်”

မချင့်မရဲ ရယ်မောရင်းဖြင့် ညည်းတွားလိုက်သော ဦးမုန်းဦးကိုငေးကြည့်ရင်း ထက်အာကာဇော်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ အမာရွတ်များကြောင့်အလှပျောက်သွားသော ဦးမုန်းဦးသည် ရယ်သည့် အခါ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သွားစွယ်တန်းလေးများ နှင့် မေးစေ့အကွဲကြော င်းကလေး ထင်းခနဲဖြစ်သွားပုံမှာ ထက်အာကာဇော်နှင့် တူနေဆဲပင်။ ထက်အာကာဇော်တစ်ယောက် ခုလောက်ဆိုလျှင် မိန်းမလှလေးများကို ပဲ မျက်စိစားပွဲထိုင်နေမည်လား၊ အဘွားကိုပဲ နွဲ့နေမည်လား။ ပတ်ဝန်း ကျင်ရှုခင်းများကိုပဲ ငေးမောတွေးနေမည်လား...။ စသည် ဖြင့် အတွေး လေးများ ဖြင့် သံယောဇဉ်တွယ်ငင်မိသော ချာတိတ်ကို သတိရသွားသ ည်။

“ကိုင်း ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ မယ်မင်းကြီးမ ရောက်ဖူးချင်လှတဲ့ ကန်

တော်ကြီး၊ တစ်ဝကြီးသာကြည့်ပေတော့”

“သာယာတယ်နော်”

“တဖြည်းဖြည်း ကောနေပါပြီ။ ပြုပြင်နိုင်ရင်တော့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တာပေါ့၊ ဆင်းကြည့်ပါဦးလား”

“မဆင်းတော့ပါဘူး၊ ပတ်ပြီးတော့သာ မောင်းတော့၊ ဆရာမကြီးစောင့်နေရမှာ အားနာစရာ”

“အမျိုးမျိုးပဲ၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး”

“ခင်ဗျားကြီးလိုပေါ့”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တော်ကြာ မိန်းမမဝင်ရ၊ တော်ကြာ မိန်းမတွေကို ကားပေါ်တင်လိုတင်နဲ့၊ အမျိုးမျိုး မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ဟုတ်ပါခင်ဗျာ ဟုတ်ပါ၊ မင်းသာ အနိုင်ယူပေတော့၊ ကျုပ်အဖြစ်က လူပြောစရာ ဖြစ်နေပြီကိုး”

ကြည်သာရွှင်ပျစွာဖြင့် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သော ဦးမုန်းဦးကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကြည်နူးသွားသည်။ ။

သို့သော် ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ သည် ငိုခြင်းအတွက် နိဒါန်းတော့မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု နိုင်နိုင် တိတ်တခိုး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ ။

*

အခန်း (၁၆)

“ဒါရယ်စရာလား”

မိမိကိုကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်မောနေသော အယ်စတာကို ဒေါပွပွ နှင့် မာန်မဲလိုက်သည်။ ။

ထလိုက် ထိုင်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော နိုင်နိုင်ကို အယ်စတာ ကလည်း သဘောကျ၍ မဆုံး-

“ရယ်လို့ ငိုစရာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုအာကာ ဉာဏ်သွားပုံကို သဘော ကျလို့ ပါ”

“သဘောကျရင် အမိယူလိုက်ပါလား”

“အမိကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ အမိကိုပြောရင် အမိယူမှာ ပေါ့၊ ခုကြည့် ဟေ့ကောင် မမဒေါက်တာဆိုပါဦး၊ မမဒေါက်တာလို့ ”

နိုင်နိုင်က မျက်မှောင်ချိုပြီး လှောင်အိမ်ထဲမှာ သာလိကာကို ကြည့်လို က်သည်။ ။ အယ်စတာလှုံ့ဆော်မှုနောက်၌ ကိုရွှေသာလိကာသည် ခေါင်း ထောင်ကာ-

“မမဒေါက်တာ မမဒေါက်တာ”

“ချစ်တယ်ဗျာ၊ ချစ်တယ်ဗျာ”

“စာပြန်နော်၊ စာပြန်နော်”

သူအော်နေကျ စကားသုံးခွန်းကို ထအော်လေသည်။ ။

ထက်အာကာဇော် ပေးသွားသော လက်ဆောင်များ အနက် ဤလက်ဆောင်ကောင်း သာလိကာကိုတော့ ကျေနပ်ရမလား။ စိတ်ဆိုးရမလား မသိစွာဖြင့် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျန်သေးသော လက်ဆောင်များကိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဘူးပါတိတ် တစ်ဘူး၊ စာလေးတစ်ကြောင်းက ဘူးထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ။

“မမဒေါက်တာ ဆန္ဒရှိလာတဲ့ အခါ အလွယ်တကူ ဝတ်နိုင်အောင်လို့ပါ”

ဟု ရေးထားသည်။ ။

“လှတယ်နော်၊ ကိုအာကာက သူ့နှလုံးသားတောင်းဆိုချက်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ထိထိမိမိ တင်ပြထားတာပဲ။ ဒေါက်တာနှလုံးသား ယိုင်နဲ့ လာပြီလား”

“တော်စမ်းပါ အယ်စတာရယ်၊ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်အတွက်တော့ ခဲတွေကိုမြင်ရင်ပဲ ထိတ်နေပါပြီ။ ကဲ ဒီပစ္စည်းတော့ အယ်စတာပဲ ချုပ်ဝတ်လိုက်တော့”

“ဟင့်အင်း၊ အယ်စတာကို ပေးတဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ အယ်စတာ မယူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြားသူကိုလည်း ပေးမပစ်ရဘူး၊ ဒေါက်တာဆန္ဒရှိလာတဲ့ အခါဝတ်ဖို့ အယ်စတာပဲ ချုပ်ပြီး သိမ်းထားပေးမယ်”

“ဘယ်တော့မှ ဝတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချုပ်လည်း အပိုပဲ၊ အယ်စတာပဲ ချုပ်ဝတ်ပါဆို”

“အပြောမကြီးနဲ့ ဒေါက်တာ၊ အခုတစ်လော ဒေါက်တာကိုကြည့်ရ

တာ လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်လာတဲ့ ပန်းကလေးလို အစွမ်းကုန်လှ၊
အရမ်းလှ၊ သိပ်သိပ်လှလာတယ်”

အယ်စတာ၏ ကျီစယ်မှုကို ခေါင်းအုံးနှင့် ဆွဲယူပေါက်ပြီး-

“သွားစမ်းပါ အပိုတွေ”

“မပိုပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ မောင်မောင်ကြား ဗျာများ နေသလား ဒေါက်တာ

”

“ထင်သလား”

ssi

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အတတ်သိနေတာ”

“ကိုင်း-ဆိုစမ်း ဒေါ်အတတ်သိ၊ ဘာတွေကိုများ သိနေတာလဲ”

“အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူအိပ်နေတာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊
ဒေါက်တာကသာ မသိတာ၊ အယ်စတာနဲ့ အမိုးက ဒေါက်တာ့ကို မှန်တစ်
ချပ်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေကြတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ့ရင်ထဲ
ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အယ်စတာသိနေတယ်”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ရှင်ပျလာသည် ။

ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း မျိုသိပ်ထားရခြင်း
ထက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ဟလိုက်ခြင်းသည် ဝေဒနာကို တစ်ဝက်
မျှလျော့ပါးစေတတ်သည် ဟု နိုင်နိုင် ခံယူထားသည် ။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှောင်၊ လက်ဖြင့် မေးထောက်လိုက်ပြီး အယ်စ
တာ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

အယ်စတာက အပြုံးမပျက်-

“ခု ဒေါက်တာ မောင်မောင်အတွက် အလွမ်းလေးနဲ့ ကိုကိုအတွက် ရ

င်ခုန်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ မှားသွားပြီ၊ မောင်မောင်အတွက် အလွမ်းလေးဆိုတာက မသေချာဘူး အယ်စတာ”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုအတွက်ကကော”

“ရင်ခုန်သံနုနုလေးတွေ ထွက်ပေါ်လာရမယ့်အစား ဒေါသကြောင့် ရင်ခုန်သံကြမ်းကြမ်းထွက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟွန့် ဒေါသကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူက အောင်သွယ်တော်ကြီးလုပ်လို့ ၊ ဒင်းမှာ တကယ်ပဲ အသည်းနှလုံးမရှိတော့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နှလုံးသားမဲ့တဲ့ ကျောက်ဆစ်လူသားကျနေတာပဲ၊ အမြင်ကိုကတ်တယ်”

“ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်ကလည်း နှလုံးသားအကြောင်း ပြောလှချည်လား”

နိုင်နိုင်မျက်နှာရဲသွားသည် ။ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ဆစ်ရုပ်နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသော ဦးမုန်းဦးရုပ်သွင်ကိုပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ရှက်ပြုံးဖြင့် နှလုံးသားပုံရိပ်ကို ဖွင့်ဟလိုက်သည် ။

“နှလုံးသား စာမျက်နှာသစ် ဖွင့်လှစ်ချင်နေပြီ အယ်စတာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို အသက်သွင်းရုံနဲ့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော် ဒေါက်တာ၊ ချစ်တတ်လာတဲ့ နှလုံးသားကိုပါ အစားထိုးကုသရမှာ ၊ လွယ်ပါ့မလား”

“လောကကြီးမှာ မိန်းမဖြစ်ရတာ သိပ်နစ်နာတာပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကိုယ်သိစေချင်တဲ့ လူကို သိအောင် ဘယ်တော့မှ စ

မပြောရဲကြဘူးနော်”

“ဒေါက်တာ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

နိုင်နိုင်က ကျယ်လောင်စွာပင် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ။ ရယ်စရာရှိလျှင် နိုင်နိုင်ကူဖြေပျက်လောက်အောင်ပင် ရယ်သည်။ ။

အယ်စတာကတော့ နိုင်နိုင်အကြောင်းကို သိနေသူပီပီ နိုင်နိုင်အရယ်တိတ်ချိန်ကိုသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ။

“အယ်စတာ နားမလည်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ အယ်စတာ့ကို ညီမအရင်းလို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒေါက်တာ့ နှလုံးသား အတိတ်ပုံပြင်ကို သိပါရစေလား”

အပြောတတ်သော အယ်စတာ့ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ပခုံးကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ် ဖက်လိုက်သည်။ ။

“ရင်နာလွန်းလို့ တမင်မေ့ပျောက်ထားခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို အယ်စတာ့ကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပဲ ဖွင့်ပြောရမှာ ပေါ့”

“ဒေါက်တာ့ရင်အနာခံပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အယ်စတာနားမထောင်ရက်ဘူး၊ မပြောချင်လည်း နေပါ”

နိုင်နိုင်ပြုံးမိသည်။ ။

“နိုင်နိုင်ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြောလိုက်မှ လည်း ဝေဒနာသက်သာတော့မယ် ထင်တယ်၊ ခု နိုင်နိုင်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေတယ်၊ နိုင်နိုင်ယောက်ျားလေးလိုဝတ်စား၊ ဒေါင်းတိမောင်းတိ တမင်နေပေမယ့်လည်း နိုင်နိုင်ဟာ ဖယောင်းပါ၊ ထိခိုက်လွယ်၊ အရည်ပျော်လွယ်ပါတယ် အယ်စတာ့”

တာ"

နိုင်နိုင်သည် ပြောရင်း အသံလှိုင်းများ အတက်အကျ မမှန်ချင်တော့။ အားတင်းကာ အယ်စတာ့ကို ဖက်ထားသော လက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ။ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း တောတောင်အရိပ်များကို မမှီတ်မသုံကြည့်နေ၏။ သို့သော် မြင်မည်မထင်ပါ။

“ဒေါက်တာ သိပ်ခံစားနေရသလားဟင်”

အယ်စတာက နိုင်နိုင်ဘေး လိုက်လံ ယှဉ်ရပ်ရင်း မေးလိုက်ရှာသည်။ ။

နိုင်နိုင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။ အပြုံးက မကြည်လင်။ ။ အယ်စတာ၏ ကရုဏာမျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“နောက်ဆုံးခံစားခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အယ်စတာ၊ အခု နိုင်နိုင်ရင်ထဲ အံ့ပုန်းမိုးလေးကို ထွက်ပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်သောအခါမှ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ထင်သလဲ”

“အယ်စတာ မပြောတတ်ဘူး”

“နိုင်နိုင်စိတ်ကို နိုင်နိုင်ခုမှ နားလည်လာလို့ ပါ အယ်စတာ”

အယ်စတာကို နိုင်နိုင်က စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ချစ်စရာကောင်းသော အယ်စတာ့မျက်ဝန်းတွင် စိတ်အားထက်သန်စွာ သိလိုသောခံစားမှုမျိုးထင်ဟပ်နေသဖြင့် နိုင်နိုင် ကျေနပ်သွားသည်။ ။

“အမေကကွာ နိုင်နိုင်ကို တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် တွတ်ထိုးဖော် တွတ်ထိုးဖက် ညီမဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်မဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်တော့မွေးထားပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်” ဟု အစချီကာ မကျေနပ်မှုကို အစချီလိုက်မိသည်။ ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ ခံစားမှု ဝေဒနာအစုစုသည်
နှလုံးသားကြေးမုံကို အသစ်တစ်ဖန် ထင်ဟပ်စေလေသည်။ ။

*

ssl

အပိုင်း (၂)
အခန်း (၁၇)

နိုင်နိုင်က အငယ်ဆုံး၊ အကြီးတွေအားလုံးကလည်း အစ်ကိုတွေချည်းပဲ ငါးယောက်တိတိ။ ဝမ်းကိုကိုနိုင်၊ တူးကိုကိုနိုင်၊ သရီးကိုကိုနိုင်၊ ဖိုးကိုကိုနိုင်၊ ဖိုက်ကိုကိုနိုင်တို့ ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်က အစ်ကိုအားလုံးကို နိုင်တစ်လုံးစီဖြုတ်ခေါ်သည်။ ။ အစ်ကိုတွေက နိုင်နိုင်ကိုချစ်ကြသည်။ ။ ဘယ်သွားသွား ခေါ်သွားတတ်သည့်အစ်ကိုတွေကြား ကြီးပြင်းလာသော နိုင်နိုင်မှာ ထောင့်မကျိုးချင်တော့။ ။ အစ်ကိုများကဲ့သို့ 'ဗျာ' ထူးကာ 'ခင်ဗျား' ကျွန်တော်' ပြောတတ်လာခဲ့သည်။ ။ နှုတ်ကျိုးနေပြီ မရတော့။

အဖေ အမေကလည်း ရုံးအရာရှိများ ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်မှာ နေချိန်နည်းသည်။ ။ အိမ်မှာ အဘွားနှင့် ထမင်းချက်ကုလား၊ မာလီ၊ အဝတ်လျှော်တို့ ကသာ အိမ်မှုကိစ္စ တာဝန်ယူကြသည်။ ။ နိုင်နိုင်က အစ်ကိုတွေ သွားရာ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ယောက်ျားလျာလေးလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ အစ်ကိုတွေကို အဘွားက-

“နင်တို့ ကြောင့် ခင်နိုင်ခဲ ပျက်စီးနေတာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘာပုံပေါက်နေပြီလဲ၊ မိန်းကလေးနဲ့ တူတာဆိုလို့ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါတော့
တစ်နေရာတော့ရှိမှာ ပေါ့”

ဘွားဘွားမှားပြီ၊

ကိုကိုတို့ က အဘွားကို လှောင်သည် ။ အဘွားက ဆဲဆိုရင်း ခေါင်း
ခေါက်သည် ကိုရယ်လျက် ကျေနပ်စွာ ခံယူတတ်သည် ။

“အချိန်က ဖားလားငါးလားလို့ စကားပြောပါလိမ့်မယ် ဘွားဘွားရာ
ပူမနေပါနဲ့ ”

အစ်ကိုများက နိုင်နိုင်၏ ရှေ့နေများ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ စပိုရပ်တစ်ထ
ည်ဝယ်လျှင် နိုင်နိုင်တစ်ထည်၊ သူတို့ ဘောင်းဘီဝယ်လျှင်လည်း နိုင်နိုင်
အတွက်ပါ ပါပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည် ။ ယနေ့တိုင် နိုင်နိုင်
မိန်းမအင်္ကျီ မဝတ်ဖူးသေးပါ။

မှတ်မှတ်ရရပါ။ နိုင်နိုင် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်က ဖြစ်သည် ။

ဘွားဘွားနှင့်အတူ သိပ်လှသော အစ်မတစ်ဦးပါလာသည် ။ မေမေ
က-

“နိုင်နိုင်ရဲ့ အဒေါ်လေ၊ လေးလေးလို့ ခေါ်ရမယ်၊ ခေါ်ကြည့်စမ်း နိုင်နီ
င်”

“လေးလေး လေးလေး”

အစ်ကိုများ နှင့်အသွင်ခြားနားသော လေးလေးကို နိုင်နိုင်က မြင်မြင်
ချင်း သဘောကျကာ အနားပြေးကပ်မိသည် ။

“သွား သွားမလာနဲ့ ၊ ဟီး ဟီး ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်” ဆို
ကာ ချုံးပွဲချင့်ချလိုက်သော လေးလေးဆိုသူကို နိုင်နိုင်က
ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနှင့်သာ ငေးနေမိသည် ။

“လာ နိုင်နိုင် ကိုကိုတို့ နဲ့ သွားကစားရအောင်”

ဖေဖေက နိုင်နိုင်ကို အသာပင်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း

ရောက်မှ -

“နိုင်နိုင်လေးလေးက နေမကောင်းဘူး”

“ဟင် နေမကောင်းတဲ့ လူကလည်း လှလိုက်တာ၊ သနပ်ခါးတွေ ပန်းတွေနဲ့ ”

“လူနေမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ စိတ်နေမကောင်းတာ၊ ဒါတွေ သမီးကြီးလာတော့ နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေတစ်ခုမှာ ထားမယ် သမီး၊ လေးလေးမခေါ်ဘဲ လေးလေးနား မသွားနဲ့ ၊ စကားသွားမပြောနဲ့ ၊ အစ်ကိုတွေနဲ့ ပဲ နေ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပါပဲ၊ လေးလေးလို နုနယ်လှပသိမ်မွေ့သော သူနှင့် တစ်အိမ်တည်း နေရသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း နိုင်နိုင်အဖော်သည် အစ်ကိုများ သာ-

ဝမ်းကိုကိုနှင့် လေးလေးသည် သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည် ။ သို့သော် လေးလေးသည် ကိုကိုများ နှင့်လည်း စကားမပြောချေ။ ဘယ်သူနှင့်မှ သိပ်စကားမပြော။

ပေးတာယူသည် ။ ကျွေးတာစားသည် ။ မေးတာကို ဖြေချင်မှ ဖြေသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံရယ်နေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုနေသည် ။

ဤမျှခွကျသော လေးလေးနားကို နိုင်နိုင်ကပ်ဖို့ ဝေးစွာ ဝေးဝေးကပ်ရှောင်နေလိုက်သည် ။

ငယ်စဉ်ကတော့ လေးလေးအကြောင်းကို စေ့ငုယဏမသိခဲ့။ တတ်သိနားလည်လာသောအရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါမှ လေးလေးဖြစ်အင်ကို သိကာ သနားပိုရသည်။

လေးလေးသည် နှင်းပုလဲဘူတာအနီး၌ ရထားမိုင်းထိစဉ်က ဦးခေါင်းထိကာ အတိတ်မေ့ပြီး ရူးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် တဲ့။

လေးလေးကို တစ်အိမ်လုံး အသည်းကျော်နိုင်နိုင်ကပင် အစစအရာရာ သနားညှာတာရသည် ဆိုတော့ ကျန်လူများမှာ ပြောစရာပင် မရှိ။ မျက်နှာညှိုးမခံ။ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ရင်း လေးလေးပင်ကို အနေအထားရောက်အောင် ပိုင်းဝန်းဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။

လေးလေးသည် ဤမျှ ကံထူးသည်။

ကံထူးသော လေးလေးကို နိုင်နိုင် မနာလိုမဖြစ်။ အနေစိမ်းသည်။ လေးလေးရောက်ရှိလာခြင်းသည် နိုင်နိုင်အတွက် ပို၍ ထူးထူးခြားခြားမခံစားရ။

ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ပမာ မျောက်ရုံးအောင် ဆော့ဆဲပင်။

သရီးကိုကို ရေဆင်းစိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ဝက်အပြီး အိမ်အပြန်၌ ဧည့်သည် တစ်ဦး ပါလာသည်။ ဇာနည်တဲ့။ စရောက်လာသည့်နေ့ကတည်းက နိုင်နိုင်သူကို သိပ်ကြည့်မရ။ နိုင်နိုင်ကို ခေါ်တာက အစ ကန့်လန့်။

"ညီလေး"

"ဘာ ညီလေးလဲဗျ၊ နိုင်နိုင်က ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းကလေးဗျ"

ထိုအပြောကို သူ့အတွက် ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ပုဒ်ပမာ ဖြစ်သွား
လေသည် ထင့်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း-

“ဟတ်...ဟား...ဟား...မိန်းကလေးဗျတဲ့ လား”

“ခင်ဗျားနော်၊ တောက် ဧည့်သည် မို့လို့ သည်းခံနေတာ၊ လက်သီးစာ
ကျွေးပစ်လိုက်ရ...”

“ လာလေကွ၊ ကိုယ်ကလည်း ဘောက်ဆာသမားပဲ၊ မယုံရင် သရိုးကို
ကိုကို မေးကြည့် မိုက်ရင်ချဲ့လင်း”

လက်ဝှေ့ရေး ဟန်ရေးပြရင်း စိန်ခေါ်ပြနေသော ဧည့်သည် ကို အမြဲ
ငင်ကတ်စွာဖြင့် လက်ထဲမှ မာလကာသီးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ အရှောင်
ကောင်းသဖြင့် ဧည့်သည် က လွတ်သွားသော်လည်း စံပယ်ပန်းလေးများ
ကို ကြုံကြုံကလေးထိုင်ကာ သိနေသော လေးလေးခေါင်းကို ထိသွားရာ
လေးလေးမှာ လန့်ကာ မေ့သွားလေသည် ။

“ဟာ မီးခဲပဲ”

လေးလေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘွားဘွားကော မေမေကပါ ချမ်း
သာမပေးတတ်သဖြင့်

“ခင်ဗျားကြောင့်၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရင်း၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီ”

နိုင်နိုင်တစ်ဖက်ခြံသို့ မလွယ်ပေါက်မှ လစ်ပြေးခဲ့သည် ။

“ဟေ့ ဟေ့ ပြဿနာပဲ၊ သရိုးကိုရေ”

ကိုကိုဇာနည်မှာ ပျာယာခတ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည် ကို နိုင်နိုင် ချောင်းကြ
ည့်ရင်း ကျိတ်ရယ်ခဲ့ရသည် ။ နောက်ဆုံး ကိုကိုဇာနည်ဆိုသော
လူဖြူထွားသည် လေးလေး၏ နွဲ့နှောင်းပိန်လိုသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို

ဆတ်ခနဲပွေ့ချီကာ အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ ။

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါစချင်ဦး”

နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ ကျိတ်၍ သြဘာပေးလိုက်သည်။ ။ လေးလေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးကလည်း အားအားရှိ ငိုနေရတာနဲ့ ။ ရယ်နေရတာနဲ့ ။ လန့်နေရတာနဲ့ ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင်သိပ် စိတ်ရှုပ်သည်။ ။ ဝေးဝေးကရှောင်သည်။ ။

သို့သော် လေးလေးအပေါ် နိုင်နိုင်က စိတ်ရှုပ်၍ ရှောင်နေသော်လည်း ။ မရှောင်သူတစ်ဦးရှိသည်။ ။ ကိုကိုဇာနည်ပါပဲ။ ။

“လေးလေး ပန်းသီတော့မလား၊ ကိုယ်ခူးပေးမယ်လေ” ဟု တစ်မျိုး။ ။

“လေးလေး ကိုယ်တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား” ဟု တစ်ဖုံ။ ။

“လေးလေး လာ လာ၊ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ရအောင် စိတ်ကိုကြည်လင်လန်းဆန်းစေတယ်ဗျ၊ လာပါဗျာ”

ဟု တစ်လီ

ssi

အနွံတာခံကာ ဖေးမကူညီတတ်သည်။ ။ နိုင်နိုင်က-

“ဟာဗျာ၊ ကိုကိုဇာနည်ကလည်း လေးလေးကို နေရာတကာလျှောက်ခေါ်မနေနဲ့ ဗျာ၊ လူကြားထဲ ငိုနေ ရယ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ညည်းက အဲဒါပဲ သိတာကိုး၊ ဒီလို ဝေဒနာသည် မျိုးက ဥပေက္ခာပြုထားရင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်၊ လူများများကြားထဲ တိုးဝင်ပါစေ၊ ဒါမှ နေတတ်လာမှာ ။ ကိုယ်ကတော့ စာနာတယ်ဟေ့၊ ဘဝချင်းတူ ဖေးမကူညီရမှာ ပဲ”

ကိုကိုဇာနည်က သူ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရင်ဖွင့်ပြခဲ့၏။

သူ့ဘဝ၌ နာကြည်းချက်များ ပြည့်နှက်၍ နေလေသည် ။ ရှမ်းပြည် တောင်ပိုင်း မိုင်းရှူးအနီး ရွာလေးတစ်ရွာကို သောင်းကျန်းသူတို့ က ဆက်ကြေးမပေးသဖြင့် မီးရှို့ဖျက်ဆီးပြီး အပြစ်မဲ့ ပြည်သူများကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည် ။ ထိုအထဲတွင် ဇာနည်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးအတော်များများ ပါသွားခဲ့သည် ။

ခိုကိုးရာမဲ့သွားသော ဇာနည်မှာ မန္တလေးရှိ အမျိုးဘုန်းကြီးကျောင်း၌ နေခဲ့ရ၏။ ကျေးဇူးရှင် ဘိုးလေး ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်းထားပေးခဲ့သဖြင့် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ခဲ့ပါသည် ။

စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ်သို့ တက်ခါစလပိုင်းမှာ ပင် ကျေးဇူးရှင်ဘိုးလေးဘုန်းဘုန်း ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့လေသည် ။

ကျောင်းပိတ်ချိန်၌ ပြန်စရာ မိဘအိမ်မရှိရှာသော၊ ဆွေမျိုးအိမ်မရှိရှာသော တစ်ကောက်ကြွက်သူသည် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သရီးကိုကိုခေါ်ရာသို့သာ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

“နောင်နှစ်တွေကျရင် ကိုကိုဇာနည်လိုက်ခဲ့ဗျာ”

“လိုက်မှာ ပေါ့ ညီလေးရ၊ ကိုယ့်မှာ ဒီအိမ်ပဲ ဆွေမျိုးအိမ်လိုဖြစ်နေတာ”

“လာပြန်ပြီလား ညီလေး၊ ခင်ဗျားနော်”

“ညည်းက ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားသရွေ့တော့ ကိုယ်က ညီလေးလို ပဲ ခေါ်မှာ ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း တစ်မျိုးပြောင်းခေါ်မယ်”

“ဘာထွင်ဦးမလို့ လဲ၊ နိုင်နိုင်လို့ အားလုံးက ခေါ်နေတာပဲ”

“မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားလျာလေးလို့ ခေါ်မလားလို့ ”

“ခင်ဗျားနော်၊ ပစ်ပေါက်လိုက်ရ လေးလေးရှိနေလို့ ဟင်း”

လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းကျိုးကို ရွယ်လိုက်ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ ကိုကို
ဇာနည်က တဟဲဟဲရယ်မောရင်း လေးလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပါးလှပ်လှပ်
နောက်ကွယ်မှ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ။

“ဟွန်း ခင်ဗျားကြီးတော့လား၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

အကျိုးစားသန်သော ကိုကိုဇာနည်ကို ရန်ဖြစ်ရင်းဖြင့် နိုင်နိုင်ခင်တွယ်
လာသည်။ ။

ထို့အတူ လေးလေးကိုလည်း ကိုကိုဇာနည်က သောင်းကျန်းသူတို့ ၏
လူမဆန်သော လုပ်ရပ်ထဲမှ ကံကောင်း၍ အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ရှာ
သူဟု ကိုယ်ချင်းစာကာ အသနားပို ကြင်နာယုယမှုကြောင့် လေးလေးက
လည်း ကိုကိုဇာနည် ဖေးမမှုဝယ် ရွှင်လန်းလာတတ်သည်။ ။

တစ်အိမ်သားလုံးက ကိုကိုဇာနည်ကို ချစ်ကြသည်။ ။ ဘွားဘွားကဆို
လျှင်-

“မြေးတစ်ယောက်တိုးလာတယ်ဟေ့” ဟု ကြွေးကြော်တတ်သကဲ့သို့
ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း -

“တို့ မှာ သားခြောက်ယောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ခုနှစ်ယောက်ဟေ့ ခုနှစ်
ယောက်”

နိုင်နိုင်ကိုပါ သားအဖြစ်ဆွဲသွင်းထားသလို ကိုကိုဇာနည်ကိုပါ သား
ဟု တင်စားထားသည်။ ။

ကိုကိုဇာနည်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဧည့်သည် ပါလားဟု ရှိုးတိုးရှုန်

တန့်မဖြစ်၊ ရဲရဲတင်းတင်းပင် နေထိုင်ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ။

နိုင်နိုင်ကိုလည်း အစ်ကိုများကဲ့သို့ပင် ဂရုစိုက်သည်။ ။ လေးလေးကိုလည်း “ဘဝတူချင်းမို့ စာနာတယ် ချာတိတ်ရ၊ ကံတူအကျိုးပေးချင်းတူတယ်လေ၊ တို့ တုန်းကလည်း မရူးရုံတမယ် ကျန်ခဲ့တာ၊ လေးလေးက မိန်းမသားဆိုတော့ ပိုခံစားရရှာမှာ ပေါ့” ဟု အပြောနဲ့ ညီစွာ လေးလေးအပေါ် အယုယ အကြင်နာပေးတတ်မှုကြောင့်ပေလားမသိ။ လေးလေး၏ အခြေအနေသည် သိသာစွာ တိုးတက်လာသည်။ ။ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောရာ၌ ပါဝင်လာတတ်သည်။ ။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ကူညီကာ လုပ်ပေးတတ်လာသည်။ ။

တစ်လတာမျှနေပြီး သရိုးကိုကိုနှင့်အတူ ပျဉ်းမနားသို့ ပြန်သွားသည့် အခါ နိုင်နိုင်တို့ အိမ်ကြီးသည် သိသိသာသာ ခြောက်သွေ့သွားခဲ့သည်။ ။

စာရေးပျင်းသော သရိုးကိုကိုအစား ကိုကိုဇာနည်၏ စာများ သည် ပလူပျံ့အောင် ရောက်လာတတ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်အတွက် သီးသန့်ရေးပေးတတ်သလို
လေးလေးအတွက်လည်း သီးသန့်ရေးတတ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်ကတော့ စာရေးပျင်းသဖြင့် ‘လေးလေးပဲ ရေးလိုက်ပါဗျာ’ ဟု လေးလေးကို ပုံချပြီး နေလိုက်သည်။ ။

ထိုသို့ နိုင်နိုင်တို့ မိသားစုထဲသို့ ကိုကိုဇာနည်သည် အရေးပါမှန်းမသိပါလာသည်။ ။ ရောက်လာပြန်တိုင်း-

“မိန်းကလေးလို နေပါလား နိုင်နိုင်ရာ၊ လေးလေးကိုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်လှ၊ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိသလဲ၊ စိတ်ရောဂါသည် လို့ တောင် မထင်ရက်စရာပဲ” ဟု တစ်မျိုး။

“နိုင်နိုင်နဲ့ လေးလေးကို မသိသူတွေက ယှဉ်ကြည့်ရင်လေ နိုင်နိုင်ကို ပဲ အရူးထင်မှာ ” ဟု လည်း ရှုချတတ်သည်။ ။

“နိုင်နိုင်သာ လေးလေးလို ဝတ်စားဆင်ယင်ကြည့်စမ်း၊ လေးလေးထက်မသာရင် ကိုယ့်ကို ပြောချင်တိုင်းပြော”

ဟု လည်း မြောက်ပေးတတ်သည်။ ။

ကိုကိုဇာနည် ဘယ်လိုပြောပြော နိုင်နိုင်က ကျဉ်းကြုတ်လွန်းသော မိန်းမအင်္ကျီများကိုဝတ်ရန် ယောင်၍ ပင် မတွေးမိသေး။

ရာသီများကုန်ဆုံးလွယ်၏။

ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း သရိုးကိုကိုနှင့်အတူ ကိုကိုဇာနည်ရောက်လာတတ်သည် မှာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ နိုင်နိုင်ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မပြောင်းလဲခဲ့။

ကိုကိုဇာနည်ကလည်း မခံချင်အောင် စနေမြဲပင်။

သို့သော် လေးလေးက ပြောင်းလဲသွား၏။

လေးလေး၏ အတိတ်မေ့ရောဂါမှာ လုံးလုံးပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည်။ ။ လူကောင်းပကတိဖြစ်လာခဲ့ပြန်တော့လည်း အတိတ်ကို သတိရကာ လွမ်းဆွေးတမ်းတနေတတ်သည်။ ။ အိမ်သားများကွယ်ရာ၌ တိတ်တခိုးမျက်ရည်ကျနေတတ်သည်။ ။ ဘာကြောင့်နည်းဟု နိုင်နိုင်မစပ်စုတတ်။

နိုင်နိုင်သည် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စာနှင့်လုံးထွေးနေချိန်ဖြစ်သည်။ ။

“နိုင်မ ညည်းလေးလေးက ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် သူစိမ်းကျနေတာပဲ”

လေးလေး၏ ပြောင်းလဲမှုကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သူက ကိုကိုဇာနည်ပင်။

"ဒါကတော့ သူ့အတိတ်ကို သူ့သတိရပြီးလွမ်းနေတာနေမှာ ပေါ့"

"အတိတ်ကို သတိရတာ ကိုကိုဝမ်းသာရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်
တော့တဲ့ အတိတ်အတွက်တော့ လေးလေး စိတ်ဆင်းရဲ
မခံစေချင်ဘူးကွာ"

"ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ပဲ"

"ဟ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ ချာတိတ်ရ၊ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ လူကို အ
ထီးကျန်အောင် ပစ်ထားရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အဒေါ်ကို ပစ်မ
ထားရဘူး ချာတိတ်ရ"

ssi

"နိုင်နိုင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုကိုဇာနည် တတ်နိုင်ရင် သွားစောင့်
ရှောက်၊ ကိုယ့်စာနဲ့ ကိုယ် မအားရတဲ့ အထဲ သခွတ်ပင်က မီးတကျိုကျိုနဲ့ ၊
သူလာရင် အားကြီး နားမီးတောက်တာပဲ"

"ညည်း ဘာပြောပြော ကိုကိုကတော့ လာရမှာ ပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အိမ်
သားစာရင်းမှာ ကိုကိုပါနေပြီပဲ၊ နောက် သရိုးကိုကိုမပါလည်း ကိုကို ခွင့်
ရတဲ့ အခါ လာမှာ ပဲ၊ ကိုင်း ညည်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

နိုင်နိုင် မတတ်နိုင်တော့။ ကိုကိုဇာနည်သည်
အပြောနှင့်အဟောညီစွာပင် နိုင်နိုင်တို့ အိမ်ကို မိဘအိမ်သဖွယ် သဘော
ထားကာ နားခိုတတ်သည် ။

ဘွားဘွားက-

"ငါ့မြေးရယ် နင့်ကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့
အရေး၊ ဒီလောက်တောင် စာတွေကျက်မနေပါနဲ့ ဟာ အရာရှိကတော်လှ
ပ်လိုက်ပါလား" ဟု စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိ ကိုကိုဇာနည်နှင့် စတတ်သည် ။

သရီးကိုကိုလည်း -

“နိုင်နိုင် တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ လျှောက်ထားမနေနဲ့ နော်၊ ကျောင်းပြီးရင် ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပဲ ပေးစားမှာ ” ဟု နောက်သလိုလို နှင့်ပြောတတ်သည်။ ။

ဤသည် ကိုပင် နိုင်နိုင်၏ ပုစွန်ဆိတ်နှလုံးသားမှာ တဆတ်ဆတ်ခါ ကာ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသေးသည်။ ။

ရမ်းပြည်ဘက် တာဝန်ကျသော ကိုကိုဇာနည်က ပြန်လာလျှင် မိန်းမ ဝတ် ဆွယ်တာလေးများ ဝယ်လာတတ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်အတွက် ဆိုသမျှကို နိုင်နိုင်မယူ၊ လေးလေးကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ ။ နိုင်နိုင် ဆွယ်တာအစား သားရေဂျာကင်တို့၊ ကုတ်တို့ ကိုသာ သဘော ကျ ဝတ်တတ်သည်။ ။

လေးလေးနှင့် ကိုကိုဇာနည်သည် စိမ်းစိမ်းကားကား မဖြစ်တော့ပြန် ။ ကိုကိုဇာနည်အား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ လုပ်ပေးတတ်သော လေး လေး၏ အသံလေးမှာ ကြည်လင်နေတတ်သည်။ ။

“ဇာနည် ဘာစားချင်သလဲ။ လေးလေးကို ပြောနော်၊ သရီးကိုလာရင် လည်း ငတ်ပြတ်ခဲ့ရသမျှကို ဒီရောက်ရင် အတိုးချစားနေကျ ပူစာနေကျ ကွယ်၊ လေးလေးကလည်း လုပ်ပေးနေကျလေ၊ မင်းလည်း သရီးကိုလိုပဲ စားချင်တာရှိရင် လေးလေးကိုပြော”

“လေးလေးကို မခိုင်းရက်ပါဘူးဗျာ”

“ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကလေးရယ်၊ လေးလေးက စေတနာထားပြီး လုပ်ပေးချင်လို့ ပါ၊ အမောင်တို့ လူလွတ်သမားတွေအပေါ် လေးလေးနား လည်ပါတယ်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုပေးချင်လို့

ပါကွယ်”

“လေးလေးရယ်”

လေးလေးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖော်ရွေတတ်သလို ကိုကိုဇာနည်က လည်း လေးလေးနှင့် နိုင်နိုင်အပေါ် ယခင်ကထက်ပို၍ ဂရုစိုက်သည်။ ဝမ်းကိုကိုနှင့် တူးကိုကိုပင် အိမ်ထောင်အသီးသီး ကျကုန်၍ အိမ်ခွဲထွက်သွားပြီဆိုတော့ နိုင်နိုင်တို့ အိမ်မှာ ဟာတာတာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ရောက်သည့်အခါဖြစ်စေ အိမ်သည် ပြန်လည်စိုပြည်လာတတ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရပင် ကိုကိုဇာနည် အင်္ကျီစရောင်စုံလေးများ ဝယ်လာပေးပြီး

“လေးလေးကို မပေးပစ်နဲ့ ၊ ညည်းကိုယ်တိုင်းနဲ့ မိန်မဝတ်အင်္ကျီလေးတွေ ချုပ်ဝတ်စမ်း၊ ဆရာဝန်မကြီးပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ ခုထိ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဝတ်တုန်းလား”

“ဘာဆိုလဲ”

“သိက္ခာသမာဓိရှိရှိနဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ ညီအောင် ဝတ်စမ်းပါဟာ”

“ဘာဆိုလဲ၊ သိက္ခာတို့ သမာဓိဆိုတာ အဝတ်အစားနဲ့ ဆိုင်သလား”

“စကားနိုင်လုဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ချာတိတ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ချာတိတ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ သွားနေကျပဲ၊ ဝမ်းကိုကိုတို့ တူးကိုကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သွားတာပဲ၊ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ကိုကိုကသာ ပစ်ပစ်များ နေ”

“များ ရတာပေါ့၊ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ တော့ ငါ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေချင်တာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျရင်လည်း ညည်းမိန်းမဝတ်စုံကို ဝတ်မှ ဖြစ်မှာ ပါ ချာတိတ်ရာ၊ ခုကတည်းက ကျင့်ထားနော်၊ လိမ္မာပါတယ် ချာ တိတ်ရာ ရော့”

ဟု မရေမရာစကားနှင့် အဝတ်ထုပ်များကို ပစ်ပေးသွားသော ကိုကို ဇာနည်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“သတို့ သမီးဆိုတော့ သတို့ သမီးဝတ်စုံဝတ်မှ သင့်တော်မှာ ပေါ့ ဟု တ်လား ကိုကိုဇာနည်”

ရင်မှာ အမေးဖြင့် လှိုက်ဖိုအောင်လည်း ကိုကိုဇာနည် ပြုတတ်ပေသ ည်။

*

အခန်း (၁၈)

နိုင်နိုင်ဘဝတွင် မေ့မရနိုင်သော နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ၌ အလုပ်သင်အဖြစ် ဆင်းနေသော နိုင်နိုင်သည် တာဝန်ပြီးဆုံးသွားသည့်နေ့ဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်လာစဉ် အိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

ကိုကိုဇာနည် ရောက်ရှိနေစဉ် ကာလဖြစ်သဖြင့် မနက်ပိုင်းကပင် ညံ့စိနေသော အိမ်သည် ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။ ။

သည် တစ်နေ့ကစပြီး မိန်းမဝတ်အင်္ကျီကလေးများကို စမ်းဝတ်တော့ မည်ဟု လည်း ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ ။ ကိုကိုများ ဝယ်ပေးသမျှကို လေးလေးကလည်း နိုင်နိုင်အတွက် ကိုယ်တိုင် ပုံအမျိုးမျိုးနှင့် ချုပ်ပေးထားတတ်ရာ ဗီရိုတစ်လုံးပင် ပြည့်နေလေပြီ။ မေမေကတောင်-

“ငါ့သမီးကိုလည်း သည် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်တတ်လာရင် အိမ်ထောင်ပြုပေးရမယ်” ဟု တောင် စတတ်သေးသည်။ ။

“တစ်အိမ်သားလုံး တိတ်လို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ”

အိမ်ဖော်များ သာ ကျန်နေသဖြင့် နိုင်နိုင် မေးရသည်။ ။

“တရားရုံးကိုသွားကြတာလေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

“ဟောတော့ နိုင်လေး တကယ်မသိဘူးလား”

“အင်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ပြောပါ မြန်မြန်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လေးလေးနဲ့ ကိုကိုဇာနည် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ဖို့ သွားတာလေ”

“ဟင်”

ssl

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် ကြက်သေသေနေမိသည်။

“ဘွားဘွားလည်း ဧည့်ခံပွဲအတွက် ဖိတ်စာ သွားယူတယ်”

“ဪ ဪ”

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတို့ ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲရောက်မှ ခုတင်ပေါ်တွင် အားရပါးရ ဟစ်ကြွေးငိုချလိုက်သည်။

ကိုကိုဇာနည်၏ ချစ်ခင်အရေးပေးမှုကို တစ်မျိုးထင်ကာ စွဲလမ်းမိသော မိမိအဖြစ်ကို သူငယ်ချင်းများက ရိပ်မိကာ ကိုကိုဇာနည်နှင့် နောက်ပြောင်တတ်သည်။

နိုင်နိုင်နှင့် ကိုကိုဇာနည်ကို ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ပေးကြလိမ့်မည်ဟု လည်း နိုင်နိုင်ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများ ၏ နောက်ပြောင်ကျိစယ်မှုကို ကြည်နူးစွာခံယူခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ သူငယ်ချင်းများ ၏ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲတော့ပါ။

ရက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်များက လျှံဝေလာသည်။ ကိုကိုဇာနည်သည် တစ်အိမ်တည်း တရင်းတနှီးနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိသည့်အန

က် ငယ်ရွယ်နနယ်သော နိုင်နိုင်လို မိန်းကလေးကို မချစ်ဘဲ
ရှစ်နှစ်မျှကြီးသော မုဆိုးမလည်း ဖြစ်သောလေးလေးကိုမှ လက်ထပ်ယူ
သည် ဆိုခြင်းကို နိုင်နိုင်မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

“ဟဲ့ မြေးလေး၊ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဘွားဘွားတို့ လုပ်တာ ကောင်းသေးရဲ့ လား၊ မြေးကို
လူရာမသွင်းကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မြေးရဲ့ ”

“လေးလေးတို့ လက်ထပ်မှာ မြေးကို ဘာဖြစ်လို့ အသိမပေးသလဲ”

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာ ပေါ့၊ မြေးကရော အိမ်ကလူတွေကိစ္စစိတ်
ဝင်စားလို့ လားကွယ်”

“နိုင်နိုင်ကို လူရာမသွင်းကြတာ မုန်းတယ်၊ အားလုံးကို မုန်းတယ်”

“ထစမ်း မြေး၊ မြေးကို သတို့ သမီးအရန်လုပ်ခိုင်းဖို့ ချုပ်ထားခိုင်းတဲ့
ဝတ်စုံ လှမှ လှပဲ၊ ကြည့်စမ်း”

“မကြည့်ချင်ဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူး”

နိုင်နိုင်သည် ဘွားဘွားပေးသော ဝတ်စုံကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်
။ မျက်ရည်များက ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ဘွားဘွား ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သ
ည်။ ။

“မြေးရယ်”

ဘွားဘွားက နိုင်နိုင်ခံစားချက်ကိုသိမြင်လိုက်ဟန်တူသည် ။ နိုင်နိုင်
ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း-

“မြေးက ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့

ဂုဏ်လည်း ရှိတယ်၊ အဖျိုဂုဏ်လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လိုချင်သူ
တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ၊ မြေးကသာ မသိတာ၊ မြေးကို လာစပ်တဲ့
သူတွေ မနည်းတော့ဘူး”

“စပ်စပ် မလိုချင်ဘူး၊ သူတို့ ကို မလိုချင်ဘူး” ဟု နိုင်နိုင်
ငြင်းဆန်ရင်း “နိုင်နိုင် လိုချင်တာ ကိုကိုဇာနည်၊ ကိုကိုဇာနည်နဲ့ ပဲ အတူ
နေချင်တယ်” ဟူသော စကားကိုတော့ ရင်၌ သာ မျိုသိပ်ထားလိုက်သည်
။

“မလိုချင်လည်း ရပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဇွတ်စီစဉ်ပါဘူး၊ ခုကိစ္စမှာ
လည်း ဘွားဘွားတို့ က ဇွတ်စီစဉ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့ ၊ သူတို့
ချင်း မေတ္တာမျှနေကြလို့ ဇာနည်ကလည်း ခွင့်ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ မိဘ
တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း အမြန်ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရတာပါ ငါ့မြေးရယ်၊
မြေးခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစမ်းပါဦးကွယ်”

ရင်ထဲမှာ အပူမီးစပ်မှုကြောင့် နိုင်နိုင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခေါင်း
အေးအေးမထားနိုင်ပါ။

“နှောင်းခင်ဟာ အသက်ကလည်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိနေပြီ၊ မှ
ဆိုးမကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်ကလည်း စိတ်ဖောက်ပြ
န်နေခဲ့သူဆိုတော့ သူ့ဘဝဟာ သနားစရာ သိပ်ကောင်းရှိပါတယ် မြေးရ
ယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အမည်းစက်စွန်းထေးသွားပြီဆို
ရင် အင်မတန် တန်ဖိုးကျသွားပြီ၊ လိုချင်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေတဲ့ သူ
ဘဝအတွက် တစ်ပွင့်တည်းသော အလင်းရောင်ရှင်ဟာ ဇာနည်ပဲ မဟု
တ်လားကွယ်၊ ဒီတော့ နှောင်းခင်နဲ့ ဇာနည်တို့ ကိစ္စကို ဘွားဘွားတို့ တစ်
ဆွေတစ်မျိုးလုံး၊ ကျေနပ်စွာနဲ့ ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ကြတာပါ၊ မြေး နားလ
ည်တယ်မဟုတ်လား”

"မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဒါတွေ ဘွားဘွားစနက်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဘွားဘွားရင်ခွင်မှ ခွာကာ အဝေးသို့ သွားရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာရယ်"

"ဘွားဘွားစနက်က မြေးနဲ့ သမီး ယှဉ်ကြစတမ်း ဆိုရင်တော့ ဘယ် တူပါ့မလဲ။ သမီးဘက်ကိုပဲ အလေးပေးမှာ ပေါ့။ သားအရင်း မြေးအဖျား ပဲဟာ"

"တော်စမ်း မိနိုင်၊ လူတတ်လုပ်မနေနဲ့ "

အေးအေးဆေးဆေး ဖျောင်းဖျာသည် ကိုပင် လက်မခံချင်သော နိုင်နို င်ကို ဘွားဘွားက ဒေါကန် လာလေပြီ။

"အထွေးဆုံးကလေးမို့ တစ်အိမ်သားလုံးက အချစ်ပို အလိုလိုက်ထား တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ကျက်သရေယုတ် အောင် မျက်ရည်ကျမနေနဲ့ စမ်း"

နိုင်နိုနှင့်အသည်းဖျားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်း ခံလိုက်ရလေပြီ။ ရုံးနိမ့်သူ၏ မျက်ရည်စက်တို့ သည် ကျက်သရေမဲ့နေပြီလော၊ အံကြိတ်ရင်း ဘွားဘွားကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဘွားဘွားက နိုင်နို လွှ င်ပစ်လိုက်သော ဝတ်စုံများကို လိုက်ကောက်ရင်း-

"ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်စရာ မလိုပါဘူး မြေး၊ ဇာနည်ဟာ ညည်းကို ညီမထွေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ရှာ၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်ရှာတာကို မြေးကတလွဲအဓိပ္ပာယ်ကောက်နေတာကိုးကွယ်၊ ရှက်စရာကောင်းပါတ ယ် မြေးရယ်၊ မြေးဟာ တကယ့်ကလေးလိုပါပဲလား၊ ကဲ မျက်ရည်စတွေ သုတ်ပစ်လိုက်၊ မကြာခင် သူတို့ ပြန်လာတော့မှာ ၊ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ဆို ရင်မကောင်းဘူး၊ ယောက်ျားမရှားပါဘူး အေရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီအ

ရောင်လေးဟာ မြေးအသားနဲ့ ဟပ်နေတာပဲ၊ ဝတ်ကြည့်စမ်း”

“ကိုယ့်မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ဝတ်မှ ဖြစ်မှာ ပါ” ဟု ဆိုခဲ့သောကိုကို
ဇာနည်စကား၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကိုခုမှ သဘောပေါက်ကာ လေပင့်
မှုကြောင့် ရဲတက်လာသော ပြာဖုံးမီးခဲပမာ နှလုံးသားက ရဲရဲနီလာသည်
။

“မဝတ်ဘူး၊ မဝတ်ဘူး၊ အဲဒါလည်း မဝတ်ဘူး၊ ဒါတွေကို မဝတ်ဘူး”

ဗီရိုဆွဲဖွင့်ကာ မိန်းမဝတ်အင်္ကျီများကို အညှိုးတကြီး ဆွဲယူလွှင့်ပစ်
လိုက်သည် ။ တစ်ခန်းလုံး အင်္ကျီများ ပလူပျံနေအောင် ပွကုန်သည် ။

“ဟဲ့ အရူးမ၊ အမိုက်မ၊ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ ဟာ၊ အရှက်နည်းလှချည်
လား၊ နင့်မှာ ပညာတွေဒီလောက်တတ်ပြီး မိုက်မဲရသလား ခင်နိုင်ဇံရဲ့
ငါ ပါရိုက်လိုက်ရ”

“ရိုက် ရိုက်”

ဘွားဘွားက အဝတ်များကို လိုက်ကောက်ရင်း ယူကြိုးမရ မြည်တွန်
တောက်ဟီးလေသည် ။ နိုင်နိုင်က အတက်ချီကေ့စ်တစ်ခုထဲ ဝတ်နေကျ
ဝတ်စုံများ နှင့် ငွေအချို့ကို ထိုးထည့်ရာ-

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါဘယ်လဲ၊ လူသိကုန်တော့မှာ အရှက်ကွဲတော့မှာ ပဲ၊ ကြိုက်
စရာယောက်ျား ဒီလောက်ရှားသလား အမိုက်မရဲ့ ”

ဘွားဘွားက လုယူတားဆီးသော်လည်း မွန်ထူနေသော နိုင်နိုင်ကို
တားမရတော့။

သနားစဖွယ် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း တားဆီးနေရှာသော ဘွား
အကြီးကို ဥပေက္ခာပြုကာ နိုင်နိုင် ကျောခိုင်းခဲ့လေပြီ။

မိသားစုအသိုက်အမြို့မှ စွန့်ခွာခဲ့သော အပျံသင်စ ငှက်ငယ် နိုင်နိုင်ပါ

။

နိုင်နိုင်သောကမ္ဘာမျက်ဝန်း၌ ပုလဲရောင်များ တောက် လာလေသည် ။

*

ssl

အခန်း (၁၉)

“အို ဒေါက်တာကလည်း ငိုနေပြန်ပါပြီ”

အယ်စတာက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောရင်း လက်ကိုင်ပဝါကို ပေးနေသဖြင့် နိုင်နိုင် ယူသုတ်လိုက်ရသည်။ ။

“ဘွားဘွားအတွက် စိတ်ထိခိုက်လို့ ပါ အယ်စတာ၊ မေမေက ရုံးသမားဆိုတော့ နို့ဖြတ်ကတည်းက အဘွားရင်ခွင်မှာ အိပ်လာခဲ့ရတာလေ”

“ဒါဖြင့်လည်း အဘွားကို ခေါ်လိုက်ပါလား”

“ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဟင်”

“တစ်လောက သတင်းစာထဲမှာ အဘွားနာရေးကို တွေ့လိုက်ရတယ် ၊ ရက်ကလွန်နေပြီလေ၊ ကိုယ်သွားလည်း မမိတော့မယ့်အတူတူ မသွားတော့တာ”

“ဖြစ်ရလေ ဒေါက်တာရယ်”

နိုင်နိုင်သောကမီးသည် အယ်စတာကိုပါ လောင်မြိုက်သွားလေသည် ထင့်။ အယ်စတာမှာ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ။
အတန်ကြာမှ -

“အိမ်သားတွေ စိတ်ပူနေရှာမှာ ပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ထွက်လာတာ ဘ

ယ်န...နှစ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်နီးပါးဆိုပါတော့၊ ပူတော့ မပူကြပါဘူး၊ ကိုယ်က နေရာအတိ အကျမပေးပေမယ့် ရှိနေကြောင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြောင်းတော့ စာ ရေးပြီး အကြောင်းကြားထားပေးပါတယ်၊ လာချင်တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့ အခါ လာမယ်လို့ လည်း ရေးထားတယ်လေ၊ မပူဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မိဘနဲ့ သားသမီးပဲ ပူပန်ကြရှာမှာ ပါ”

“နိုင်နိုင်လည်း တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်မလား စိတ်ကူးတယ်”

“စိတ်ကူးရုံနဲ့ မရဘူး၊ လက်တွေ့သာ အကောင်အထည်ဖော်ပေတော့ ဒေါက်တာ၊ ဒါထက် အယ်စတာ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်”

“ဆယ်ခုမေး”

“စိတ်မရှိနဲ့ နော် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ကိုကိုဇာနည်ဆိုတဲ့ လူကို သိ ပ်ချစ်တာပဲလား”

နိုင်နိုင်က ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည် ။ နောက်မှ သူထုံးစံအတိုင်း တဟားဟားကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီးမှ -

“မမြင်ဘူးလို့ မူးကို မြစ်ထင်သလိုမျိုး၊ မချစ်ဖူးသေးတော့ အနေနီးစ ပ်တာကို သာယာပြီး တံလျှပ်ရေထင်သလို အချစ်စစ် အချစ်မှန်ထင်ပြီး ရူးခဲ့တာ၊ နိုင်နိုင် ရူးခဲ့တာပါ အယ်စတာ၊ အဟင်းဟင်း တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ တွေ့တော့မှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ခံစားမှုအတွက် ရယ်စရာ ဟာသ တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလေ”

အယ်စတာက အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေသည် ။ နှလုံးသား၌ အချစ်ကမ္မည်းမတင်ရသေးသော အယ်စတာအတွက် နိုင်နိုင်စကားသည် ဆန်းကြ

ယ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း နိုင်နိုင် သဘောပေါက်ပါသည်။ ။

“ကိုကိုဇာနည်ကို ချစ်သလား မချစ်သလားတော့ နိုင်နိုင် မသိဘူး၊ မခံချင်တာပဲ သိတယ်၊ နိုင်နိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လေးလေးလိုမိန်းမကို ယူသွားတာကို မခံချင်တာ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ မေတ္တာဟာ အပေါ်ယံဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပေါ်မှာ တည်တာလား။ သိမ်မွေ့နွဲ့နှောင်းမှုပေါ်မှာ တည်သလား ဟစ်အော်မေးလိုက်ချင်တယ်”

“လေးလေးအပေါ် ဒေါက်တာ့ထက် ပိုသွားတာ သနားခြင်းရှိလို့ ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အယ်စတာကြားတာ ချစ်ခြင်းအစ သနားခြင်းကတဲ့”

“ထပ် နိုင်နိုင်တော့ မထင်ဘူး၊ သနားခြင်း ကုန်ဆုံးသွားရင် ချစ်ခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ပဲ၊ နိုင်နိုင်အထင်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို အပေါ်ယံပြင်ဆင်မှုကိုသာ ရှုမြင်သုံးသပ်ကြတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော့ ကိုးရီးကားရားအဝတ်ကိုပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝတ်တယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားကမှ မချစ်ခင်နေကြ၊ ပိုတောင်လွတ်လပ်တယ်၊ အယ်စတာလည်း ကိုယ့်လို နေကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲလို့ ”

“သူနိုး သေဖော်မညှိပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ခုလို ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားတဲ့ ကြားက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကိုကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အချို့ လှတာလေးကို ကြိုက်နေတတ်တာ”

“ကြိုက်အောင် လှတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အယ်စတာရေ...နာလွန်းလို့ ၊ မိန်းမဆိုတာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးနေပြီး မီးဖိုချောင်နိုင်နင်းမှ အပြောကလေးက တယောလိုချွဲနေမှ မိန်းမဖြစ်တာလား။ လောကကြီးမှာ နေတတ်သလိုနေ ပြောတတ်သလို ပြောနေရင်ကော မိန်းမ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟာ ဒါတော့ မှားပြီဒေါက်တာ၊ ပုခက်လွှဲသော မိခင်ရဲ့ လက်က ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးနိုင်တယ်တဲ့ ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

မိမထက် သုံးနှစ်မျှငယ်သော အယ်စတာ၏ မျက်နှာ ရှင်းသန့်သန့်လေးကို စိတ်ဝင်းစာစွာ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ မိန်းမဖြစ်ရခြင်းကို ဂုဏ်ယူကာ ဝင့်နေသော မာန်က အားကျစဖွယ်ပင်-

“ဆိုပါပြီကော ဒေါက်တာရယ်၊ အယ်စတာ တစ်ခုပဲ ဥပမာပေးချင်တယ်၊ ပုခတ်လွှဲနေတဲ့ မိခင်ရဲ့ လက်ကို ကြည့်လေ၊ ရင်သွေးအိပ်ပျော်ဖို့ အတွက် စည်းချက်ကျကျ ညင်ညင်သာသာ လွှဲပေးနိုင်တဲ့ သိမ်မွေ့မှု၊ သားငယ် အိပ်ပျော်စေဖို့ တေးသီတတ်တဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု ကလေးတွေဟာ သိမ်မွေ့မှု လက်ကလေးတွေ အောက်ကြီးပြင်းလာတာက လူသားတွေရဲ့ ဘဝသမိုင်းပဲလို့ အယ်စတာတော့ ယူဆတယ်၊ အယ်စတာတော့ မိန်းမဖြစ်ရတာကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူတာပဲ”

“အားပါး ချစ်စရာကောင်းလှချည်လား၊ အယ်စတာရယ်”

နိုင်နိုင်က အယ်စတာပါးပြင်သို့ ‘ရွတ်’ ခနဲ နေအောင် နမ်းလိုက်မိသည်ကို အယ်စတာက မျက်နှာရဲရဲဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်ကာ-

“အရမ်းပဲ လူတွေတွေ့ရင် တစ်မျိုးထင်ကုန်ပါဦးမယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ဆောရီး၊ ခင်ဗျားက နမ်းချင်စရာကောင်းအောင် စကားတတ်တာကိုးကွ”

“ကြည့်ပါလား၊ ပြောပုံကိုက တကယ့် ယောက်ျားကြီးလိုပဲ။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဒုတိယမို့ ကျန်ရစ်ဖြစ်နေဦးတော့မှာ ပဲ”

နိုင်နိုင်အပြောနှင့် အမူအယာကို အယ်စတာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူလိုက်သည်။ ။

“အံ့မယ် ဘာကိစ္စဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကားတစ်စီးမှာ သုံးယောက်ပြန်လာတာ ဆရာမကြီးက အလယ်မှာပါလား”

နိုင်နိုင်မျက်စိထဲ နေ့ခင်း တောင်ငူဈေး၌ စောင့်နေသော ဒေါ်စောနှင်းဆီထံ အရောက်၌ ကားပေါ်မှ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်စောနှင်းဆီအရင်တက်ပြီးနောက်၌ ထိုင်စေရန်ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဒေါ်စောနှင်းဆီသည် နောက်သို့ သွားမထိုင်ဘဲ ရှေ့ခန်းအလယ်ကျကျသို့ တိုးပေးကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါကျမှ -

“ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဂျစ်ကားများ သည် ရှေ့ခန်း၌ သုံးယောက်ကောင်းကောင်း ထိုင်လောက်သည်ပဲ” ဟု သဘောပေါက်မိလေသည်။ ။

အယ်စတာကို ထိုအကြောင်းရှင်းပြသောအခါ အယ်စတာက နှစ်သက်စွာ ရယ်မောရင်း-

“သတိသာထားပေတော့၊ ဒေါ်စောနှင်းဆီရဲ့ အလှ၊ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကတော့ ဒီအရပ်မှာ သတင်းမွှေးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ဒေါက်တာအတွက် ဒုတိယ လေးလေးဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟင်”

နိုင်နိုင်အကြီးအကျယ် စိုးထိတ်သွားရသည်။ ။ ဒေါ်စောနှင်းဆီနှင့် လေးလေးရွယ်တူပင်။ သို့ဆိုလျှင် ဦးမုန်းဦးနှင့်လည်း ရွယ်တူပင်။ ဦးမုန်းဦးသည် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ လှသော ၊ ရဲရင့်သော၊ လေးစားစရာကောင်းသော ဒေါ်စောနှင်းဆီကို စိတ်မဝင်

စားဘဲ နေမည်မဟုတ်။

ပင့်သက်မောတစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် လေးစားမြတ်နိုးခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသည်” ဟု ဆိုပါလျှင် ဦးမှန်းဦးသည် “ဆရာမကြီးခင်ဗျာ” ဟု တလေးတစားခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံနေသော ဒေါ်စောနှင်းဆီအပေါ် ချင်ခြင်းမေတ္တာ ပေါက်ဖွားလာနိုင်ခြင်း၏ နိဒါန်းအစပေလော။

သို့သော်-

“အိုက္ခာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ၊ နိုင်နိုင်မမှုဘူး၊ နိုင်နိုင် တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ဝတ်၊ ဒီလိုပဲ ပြော၊ ဒီလိုပဲ နေလာတာ၊ မိန်းမမပီသလို့ မကြိုက်ချင်နေကြ။ ပိုကောင်းသေးတယ်”

ကလေးဆန်စွာပြောပြီး ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော နိုင်နိုင်ကိုကြည့်ပြီး အယ်စတာက ရယ်မောကျန်ခဲ့သည်။ ။

အယ်စတာသည် နိုင်နိုင်နှလုံးသားရပ်ဝန်းတည်ရှိရာ အရပ်ကို သိနေခြင်းကြောင့်ပင်။

*

အပိုင်း (၃)
အခန်း (၂၀)

“မမဒေါက်တာ မမဒေါက်တာ”

အသံဩဩလေးနှင့် အော်မြည်လိုက်သံကြောင့် နိုင်နိုင် ဖျတ်ခနဲလှ
ည့်ကြည့်မိသည်။ ။

သာလိကာအစုတ်ကလေး-

လှောင်ချိုင့်အပါးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး နက်ကျွတ်ကျွတ် သာလိကာ
ကလေး၏ ထိပ်ကို အသာပုတ်လျက်-

“ဘာပြောလိုက်တယ်ကွ၊ ထပ်ပြောပါဦး”

“မမဒေါက်တာ မမဒေါက်တာ”

“ချစ်တယ်ဗျာ၊ ချစ်တယ်ဗျာ”

နိုင်နိုင်သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။ ။

“စာပြန်နော်၊ စာပြန်နော်”

ကြည့်ပါဦး၊ ချာတိတ်ကလည်း လည်လည်၊ သူလက်ဆောင်သာလိ
ကာက ပိုပြီးတောင် လည်သေး။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ

“ပြန်ဘူးကွာ၊ ပြန်ဘူးကွာ၊ ပြန်ဘူး”

“ပြန်ဘူးကွာ...ပြန်ဘူးကွာ”

နိုင်နိုင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်လိုက်သော စကားတစ်ခွန်းသည် သာလိကာအတွက် တိုးသွားလေပြီ။ နိုင်နိုင်နှင့် အယ်စတာသည် ရယ်မောမိကြသည်။

“ပြန်ဘူးကွာ၊ ပြန်ဘူးကွာ”

သာလိကာကတော့ ဟစ်အော်ဆဲ။

“ဒီလိုလည်း မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်၊ စာလာတာ သုံးလေးစောင်တောင်ရှိနေပြီ၊ ပြန်လိုက်ပါဦး၊ သူ့ခမျာ စာသင်လို့ မှ စိတ်ဖြောင့်ရဲ့ လားမသိဘူး”

အယ်စတာသည် ထက်အာကာဇော်အတွက် စာနာစိတ်ကလေးနှင့်ပြောရှာသည်။

နိုင်နိုင်က-

“သူ့အပေါ် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားသလိုဖြစ်နေမှာ စိုးတာနဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို စောစောကပဲ ဖြတ်ထားလိုက်တာလေ”

“သနားစိတ်ကလေးနဲ့ တောင် မချစ်တော့ဘူးပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“သနားတာက သနားတာပဲ၊ ချစ်တာက ချစ်တာ တခြားစီပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင် အဖြေပေးလိုက်တော့မယ်”

“တော်ပါသေးတယ်၊ ဒီကြားကာလလေးမှာ တော့ မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ အတူ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကလေးတွေ မက်နေနိုင်ရှာတာပေါ့”

နိုင်နိုင်နှင့် အယ်စတာသည် ဆေးခန်းသို့ စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်နေကျဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောမိကြသည်။

ထိုစဉ် လမ်း၌ လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးမုန်းဦး၊ ဒေါ်စောနှင်းဆီနှင့် ဆရာအချို့ ပြီးတော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးပါ ပါသည်။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဒေါသစိတ်ကလေးဖြင့် မမြင်ဟန်ပြုကာ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ဟင် ဘယ်လမ်းက သွားမလို့လဲ”

အယ်စတာက အံ့ဩစွာဖြင့် နိုင်နိုင်လက်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်က ပါလာသည်။

“မိန်းကလေး...မိန်းကလေး”

ဦးမုန်းဦးက ထိုအုပ်စုထဲမှ ဖွဲထွက် လာပြီး နိုင်နိုင်နောက်သို့ အပြေးတပိုင်းလိုက်လာသည်။

နိုင်နိုင်၏ ခြေလှမ်းတို့ သည် လေးလံ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ လှည့်တော့မကြည့်ပါ။ အနားရောက်လာသော ဦးမုန်းဦးက-

“အကူအညီတောင်းမှာ စိုးလို့ တမင်ရှောင်ပြေးသွားတာလား မိန်းကလေး”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ အုပ်စု အလှူခံထွက်နေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက်လဲ”

“မူလတန်းကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင် တိုးချဲ့ဖို့ အတွက်ပါ။ ကျောင်းသားဦးရေက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးပွားလာတယ် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းသားဦးရေနဲ့ ပရိဘောဂ အဆောက်အဦ မမျှတဘူး၊ ဒါကြောင့် စေတနာရှင်တွေဆီက ကိုသိုလ်ပါဝင်နိုင်အောင် အလှူခံထွက်တာလေ”

အလှူအတန်းအတွက် နိုင်နိုင်စိတ်ပါသော်လည်း ကျောင်းကိစ္စနှင့် ဦးမှန်းဦး ရင်းနှီးနေခြင်းအတွက်တော့ ရင်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင်။ ကျောင်း ကိစ္စဆိုပြီး ဆရာမကြီးနှင့် ယှဉ်တွဲတွေ့မြင်ရခြင်းက နိုင်နိုင်ရင်ကို လော င်မြိုက်စေသည်။

"နိုင်နိုင်လှူမယ်၊ ဆက်အလှူခံမနေနဲ့ တော့၊ ဘယ်လောက်လိုလို့ လဲ "

"ဟင် မိန်းကလေးမှာ ငွေကြေးအရမ်း ပိုပိုလျှံလျှံရှိနေတယ်လား၊ ကျုပ်က မိန်းကလေးဆီသွားမယ်ဆိုတာတောင် မိန်းကလေးမှာ အခက်အခဲ ရှိနေမှာ စိုးလို့ အချိန်ဆွဲထားတာ၊ ညနေရောက်ရင် မိန်းကလေးဆီ လာ မလို့ "

ssl

"ဘာကိစ္စလဲ"

"အလှူခံမလို့ လေ"

"အယ်စတာတို့ လည်း လှူမယ်၊ အမိုးဆို သူ့အထုပ်ဖြေပြီး လှူမှာ ၊ လာခဲ့ပါ ဦးမှန်းဦး၊ ဒေါက်တာ အယ်စတာ သွားနှင့်မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလို က်ခဲ့ကြ"

အယ်စတာက ဖြတ်လမ်းတစ်ခုမှ ရှောင်ထွက်သွားသည် ကို နိုင်နိုင်မ တားဆီးလိုက်တော့ပါ။

"နိုင်နိုင်မှာ ငွေပိုငွေလျှံတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဝတ်လက်စား တွေတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ ထုခွဲပြီး ကျောင်းဆောက်ပေါ့။ နိုင်နိုင် လှူ လိုက်မယ်"

"ဝတ်တာလည်း မတွေ့တော့ နိုင်နိုင်ကို သူဌေးအမှတ်နဲ့ အလှူလာခံ ရင် ခက်နေမှာ စိုးတာနဲ့ ကျုပ်က အရင်ဦးအောင် လာခဲ့မလို့ ၊ လက်ဝတ်

လက်စားတွေတော့ အရမ်းမလှုပ်ပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ အဆောက်အဦအတွက်နဲ့ ပရိဘောဂက သုံးသောင်းဆို ကောင်းကောင်း လုံလောက်နေပြီ၊ ခု အလှူငွေက တစ်သောင်းကျော်ရနေပါပြီ”

“ရရလေ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နိုင်နိုင်လှူမှာ ပဲ”

“မနှမြောဘူးလား၊ မိဘဘိုးဘွား အမွေအနှစ်တွေကို”

“လူတောင်မှ သေရသေးတာပဲ၊ ပစ္စည်းအပေါ် ဘာစွဲလမ်းစရာရှိသလဲ၊ လူဆိုတဲ့ အဖိုးတန် ရင်သွေးရတနာတွေအတွက် သက်မဲ့ ရတနာတွေလဲလှယ်ရမှာ ဘာကို နှမြောရမှာ လဲ၊ ဦးမုန်းဦး”

“မိန်းကလေးရယ်”

ဦးမုန်းဦးသည် နားပေါက်မပါ၊ လက်စွပ်ပင် မဝတ်ထား ရှင်းသန့်နေသော နိုင်နိုင်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ ခင်ဗျားက”

“လေးစားလွန်းလို့ ပါ၊ မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဒီလို စိတ်ထားမျိုးထားနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်စရာပဲ၊ ခုတော့ မင်းကလေး ဒီလောက်မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားလည်း ရှိပါသေးလားလို့ ”

“ခုမှ သိလား၊ မြင့်မိုရ်တောင်ထက်မြင့်တဲ့ စိတ်ထားရှိသေးတယ်”

နိုင်နိုင်အပြောကြောင့် ဦးမုန်းဦးမှာ ကြည်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း-

“သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောချင်တာတောင် မပြောရဲတော့ဘူး”

“ဘာလို့ လဲဗျ”

နိုင်နိုင်သည် ခြေလှမ်းကို တန့်ကာ ဦးမုန်းဦးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အကဲခတ်သည်။ မလွယ်။ သိရခက်သော ဤလူကြီး၏ မျက်နှာသည်

ည် တည်ငြိမ်နေသည်။ ။

“လက်ဝတ်လက်စားတွေတော့ အမှတ်တရအနေနဲ့ ထားလိုက်ပါလား မိန်းကလေး၊ မင်းလှူချင်သလောက်ပြော၊ ကျုပ်ညနေလာပို့ပေးထားမယ်”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကြည်နူးသွားသည်။ ။ နိုင်နိုင်အပေါ် ဥပေက္ခာပြုခြင်းမရှိပါလား။

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကြီး ကြောင်လှချည်လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း လှူသေးတယ်။ နိုင်နိုင်အမည်နဲ့ လည်း ရှဲ့ဒိုးအလှူလုပ်ချင်သေးတယ်။ ဒါ နိုင်နိုင်ကုသိုလ်လုယူခြင်းပဲ၊ မရဘူးဗျာ”

“ဟာကွာ ပြောရော့မယ်၊ ခင်ဗျားလေးအပေါ် ကျုပ်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပြောတာပါ၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေးကနေ လာနေတဲ့ ခင်ဗျားလေးမှာ အခက်အခဲရှိနေမလားလို့ ပါ၊ မိန်းကလေး ချမ်းသာမှန်း ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ချမ်းသာတာပေါ့ ကျိုကျိုတက်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ မဟုတ်ဘူး ဗျ”

“ဘာတွေလဲ”

“စေတနာ မေတ္တာနဲ့ အကြင်နာတွေပါ”

“ဪ ကျုပ် ယုံချင်ပါတယ် မိန်းကလေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အကြင်နာမေတ္တာကို လူလေးအပေါ် ရွာသွန်းဖို့ များ မေ့နေသလား”

“ဘာဗျ”

“လူလေးဆီ စာပပြန်ဘူးနော်၊ လူလေးက ကျုပ်ဆီကို စာနဲ့ လှမ်းတို
င်နေတယ်”

ကြည်နူးရိပ်တို့ နိုင်နိုင်ရင်မှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

“စိတ်ချ စိတ်ချ၊ အာကုအပေါ် အကြင်မှာမိုး ရွာချပေးဖို့ မကဘူး၊
မိုးကြိုးပါ ပစ်ချပေးလိုက်မယ် သိလား”

ဦးမုန်းဦးက သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သ
ည်။ ။

“ကလေးလိုပါပဲလား ဆရာဝန်မကြီးရယ်”

“နေခဲ့တော့”

လှမ်းမြင်နေရသော ဆေးခန်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးခဲ့လေသည်။ ။
ဆေးခန်းဝမှ စောင့်ကြိုနေသော အယ်စတာ၏ သတိပေးစကားကြောင့်
နိုင်နိုင် ဇက်ပုကာ လျှာကလေး တစ်လစ်ဖြစ်သွားရသည်။ ။

“ဒေါက်တာကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဟိုမှာ လူနာတွေ
ကြည့်လို့”

“အဟဲ အကျင့်ပါနေတာကိုး၊ မမရဲ့” ဟု ပြောပြီး နောက်သို့ ဆတ်ခ
နဲ လှည့်လိုက်လိုက်တော့လည်း ဦးမုန်းဦးက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်
။ မျက်စောင်းထိုးကာ ဆေးခန်းထဲ လှမ်းဝင်တော့ အယ်စတာက တီးတိုး

...

“မထားခဲ့နဲ့ နော် ဒေါက်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဦးမုန်းဦးဆီရောက်နေတဲ့ စိတ်လေ”

“သွားစမ်းပါ”

ချိုလွင်ရယ်မောသံလေးများ နှင့်အတူ စမ်းသပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့လေသည်

■

လူနာများကတော့ ချိုလွင်ကြည်သာနေသော ဆရာဝန် မဆရာမ
လေးကြောင့် ရောဂါတစ်ဝက် သက်သာသွားလောက်ကြပြီထင်။

*

အခန်း (၂၁)

ssl

“ရောက်နေပြန်ပြီဧ”

အမိုးသည် စောစောစီးစီးထကာ ပန်းစည်းကို ရှာဖွေယူရသောအလုပ်တစ်ခုကို ရနေသည် မှာ ကြာပြီ၊ မှတ်မှတ်ရရဆိုသလို ထက်အာကာဇော်ပြန်သွားပြီ နောက်နေ့ မနက်ခင်းမှ စ၍ ပန်းစည်းလက်ဆောင်ရနေသည်။

အမိုး ဝရန်တာပေါ်၌ နင်းဆီပန်းတစ်စည်း အမြဲရောက်ရှိနေသည်။ အဖြူရောင် ဖဲကြိုးလေးနှင့် စည်းထားလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ်မှန်မှန်ရောက်နေသော ဤပန်းစည်းပေးသူကိုကား မသိရသေး။

လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ညလူခြေတိတ်ချိန်မှ တိတ်တဆိတ်လာထားဟန်တူသည်။

“ရင်ထဲက အနံ့လေးဝင်လာတာနဲ့ ကိုအေးသွားတာပဲဧ”

နင်းဆီစည်းကို ကောက်ယူထားပြီး ရေဆေးကာ ဘုရားတင်ရန်ဟန်ပြင်နေသော အမိုးက စကားတတွတ်တွတ် ဆက်နေသည်။

“အပျိုမနှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို ချိန်တာပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့ကိုပဲ ချိန်တာပဲလား မသိဘူး ဧ”

“ဟား...ဟား... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အမိုးကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

နိုင်နိုင်က ထုံးစံအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း အမိုးကိုနောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။

“ငါ့ကိုများ ဟယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ လာပေးပါတော့လား”

“လာပေးရင် အမိုးက ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“အဟင်း နသားပါရလုပ်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့”

“ဟား...ဟား... ဟုတ်မှာ ဟုတ်မှာ ၊ အမိုးပုံက တကယ်လုပ်မယ့် ရုပ်ကြီး”

“လုပ်ရမှာ ပေါ့ဝေ၊ နေ့တိုင်း ဘုရားပန်းတင်နေနိုင်တဲ့ ကျေးဇူးက နည်းနည်းမှ မဟုတ်တာပဲ ဝေ၊ ခက်နေတာက ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ ပန်းမပန်တတ်တဲ့ ဖိုးမူတွေအတွက် ဖြစ်နေတော့ ခက်သားဝေ”

အမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ။ နိုင်နိုင်တစ်ဦးတည်းသာ ဝရန်တာဘောင်တန်းပေါ်၌ ငူငူကြီး ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။ ။

နိုင်နိုင်အာရုံထဲ၌ လျှို့ဝှက်ပန်းပေးသူကို သိချင်လာသည်။ ။ တိတ်တခိုးဆန္ဒဖြင့် “ဦးမုန်းဦးများ လား” ဟု ထင်မှတ်မိ၍ ပြောင်ဖွင့်မေးခဲ့ဖူးသည်။ ။

“ကျုပ် လာမထားပါဘူး မိန်းကလေးရ” ဟု သာ တွင် တွင် ဖြေတတ်သဖြင့် ဖထီး စောကြာခိုးကို လှည့်မေးပြန်တော့လည်း ...

“အားအားယားယား ငါက ဘာကိစ္စလာထားရမှာ လဲ၊ နင်လိုချင်သလောက် ငါ့ပေးနေသားပဲဟ”

“ဒါဖြင့် ဦးမုန်းဦးကော လာထားသလား”

“သူလည်း မထားပါဘူး”

မည်သို့မေမေ၊ ထိုလေသံများ သာ ထွက်သဖြင့် နိုင်နိုင် လက်လျှော့
လိုက်ရသည် ။ ဦးမုန်းဦး မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒါဖြင့် ထက်အာကာဇော်များ
လားဟု သံသယဝင်ခဲ့သည် ။ ချာတိတ်က သူမသွားခင် တစ်စုံတစ်ယော
က်ကိုမှာ ထားသဖြင့် လာထားပေးခြင်းပေလား။ ဖြစ်နိုင်စရာ
အကြောင်းတော့ရှိသည် ။

သို့တည်းမဟုတ်၊ အယ်စတော့ကို နောက်ပိုးနေသော လူပျိုလူလွတ်
တွေထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ပေလား။

တစ်နေ့နေ့တော့ ညလုံးပေါက် မအိပ်ဘဲ စောင့်ဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်
ထားသည် ။

စောင့်လည်း စောင့်ခဲ့ကြသေးသည် ။ သို့သော် အိပ်ချိန်တန်သည် နှင့်
အကျင့်ပါနေသော မျက်လုံးများက ငိုက်မြည်းသွားတတ်သည် ဖြစ်ရာ နံ
နက်ခင်းတိုင်း ပန်းစည်းလေးက လှောင်ပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်နေကျ ဖြစ်သ
ည် ။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

“မိန်းကလေး”

“အာ လန့်သွားတာပဲ”

အသံမပေးဘဲ ရောက်လာသော ဦးမုန်းဦး၏ အနီးကပ်ခေါ်သံကြောင့်
နိုင်နိုင် လန့်သွားသည် ။ ပန်းစည်းအကြောင်း
တောင်တောင်မြောက်မြောက်
စဉ်းစားတွေးတောနေသောကြောင့်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်၍ လန့်
သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

ဤသည် ကို ဦးမုန်းဦးက စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့်

"သိပ်လန့်သွားသလား မိန်းကလေး။ ကျုပ်ရုပ်ရည်ကလည်း လန့်စရာကောင်းနေပြီကိုး"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်နိုင်က တွေးနေတုန်းဆိုတော့ရုတ်တရက် လန့်သွားလို့ ပါ ဦးမုန်းရာ"

နိုင်နိုင်က ဝရန်ဘောင်ပေါ်မှ အသာခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"အိမ်ထဲဝင်လေ၊ အမိုးတို့ လည်း ရှိကြတယ်"

"မဝင်တော့ဘူး။ သွားစရာတွေရှိနေသေးတယ်။ ခု ဆရာမကြီးက မိန်းကလေးနဲ့ အယ်စတာတို့ ကိုပါ ဆက်ဆက်ဖိတ်ပေးပါဆိုလို့ လာတာ"

"ဪ ဪ ဘာကိုလဲ"

"လပြည့်ညမှာ သူ့အိမ်မှာ မီးပုံပွဲကျင်းပနေကျတဲ့ လေ၊ အဲဒါ ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမယ်တဲ့ မိန်းကလေးရေ"

"ပိုင်လှချည်လား။ အလှူရှင်ကျနေတာပဲ" ဟူသော စကားကို ရင်တွင်းကနေ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာအတွက်လုပ်တာလဲ၊ သူ့မွေးနေ့လား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလိုပဲ လုပ်နေကျ၊ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခုပေါ့၊ သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ ပေါက်ကွဲလာတဲ့ မီးပုံပွဲဖြစ်လိမ့်မယ် လိုက်မယ် မဟုတ်လား"

"သူ့အိမ်မှ နိုင်နိုင် မရောက်ဖူးပဲ"

"ကျုပ်လာခေါ်မှာ ပေါ့၊ လိုက်ခဲ့ပါ မိန်းကလေးရာ"

"အင်း ဖိတ်ရင် သွားရမှာ ပဲပေါ့၊ အယ်စတာနဲ့ နော်"

"အမိုးပါခေါ်ခဲ့၊ ရတယ်။ ဒါထက် ကျုပ်ဆီမှာ သစ်ခွလှလှလေးတွေ ပွင့်နေတယ်၊ အလှဆုံးတွေ ရွေးခူးခဲ့မယ်"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"မိန်းကလေး ပန်ဖို့ ပေါ့"

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်လုံး၌ သိရခက်သော အရောင်များ လက်နေသည်။ ။ ခယတောင်းပန် တိုးလှီးခြင်းလား၊ အမိန့်ပေးခြင်းလား၊ နိုင်နိုင်မခွဲခြား တတ်ပေ။ သို့သော် နိုင်နိုင်ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားနေရသည်။ ။

"မိန်းကလေးသာ မိန်းမဆန်ဆန်ဝတ်လိုက်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူသားဟာ ကျုပ်ပဲ ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ကျုပ်ပြောရဲတယ်၊ မိန်းကလေးသာ မိန်းမပီပီ ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်ရင် မြင်သူတွေ ငေးမောကုန်မှာ အမှန်ပဲ၊ ဝတ်တတ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါလား မိန်းကလေးရယ်"

ဦးမုန်းဦးသာမရှိလျှင် နိုင်နိုင် ငိုချမိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။ သို့သော် ခံစားမှုအစုစု ဝေဒနာရပ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း...

"မိန်းမအင်္ကျီတွေမှ မရှိဘဲ"

"ဟိုက် သေရော"

ဦးမုန်းဦးသည် သူနုဖူးကိုသူရိုက်လိုက်ရသည် ထိ အံ့ဩသွားရသည်။ ။ နိုင်နိုင်က ငိုချင်စိတ်ကိုရယ်မောခြင်းဖြင့် အစားထိုးလိုက်သည်။ ။ ရယ်ရင်းမှာ ...

"ကိုင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ဒီအတိုင်းဝတ်လို့ မကြည့်ချင်တဲ့ လူတွေ မျက်စိမှိတ်ထားကြ၊ နိုင်နိုင်ကို မချစ်ချင်လည်း နေကြ၊ နိုင်နိုင်က တော့ ဒီလိုပဲ ဝတ်မှာ"

"မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုပဲ နေနေ လှပါတယ်၊ ကျုပ် အမြင်ကတော့ ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘာဝတ်ဝတ်။ သဘောကျတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလေးကို သူတကာထက် ပိုလှစေချင်တာကတော့ ကျုပ်ရဲ့ စေတနာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဒီနေ့ တောင်ငူဆင်းပြီး မင်းအတွက်ဝတ်စုံလေးတွေ ဝယ်ခဲ့ပေးထားမယ်၊ ဝတ်ချင်တဲ့ အခါ ဝတ်နိုင်အောင်လို့ လေ၊ ကိုင်းသွားမယ်"

ssi

နိုင်နိုင် ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်လိုက်ရခင် ဦးမှန်းဦးသည် ခြေလှမ်းကျွဲကြီးဖြင့် အဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ အာကာပေးထားသော ဝတ်စုံကို သတိရလိုက်မိသော်လည်း ဝတ်ရန် စိတ်မကူးမိ။ ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာလှိုင်းလုံးလေးမှာ တလိမ့်လိမ့်ပြေးလွှား ကျန်ခဲ့လေသည်။

အတန်ငယ်ရှည် လာပြီဖြစ်သော ကုပ်ပေါ်မှ ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများ နှင့် ထိုးဖွလိုက်သည်။ ဒေါ်စောနှင်းဆီ၏ ခေါင်းမှ သပိတ်ကဲ့သို့ ဆံထုံးနက်နက်၊ အယ်စတာ၏ တစ်ကောက်ကွေးအထဲ ဝံ့ပျံနေသော ပိတုန်းရောင် ကေသာတို့ နှင့် နှိုင်းစာကြည့်ပါက အားငယ်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဒေါက်တာ"

"ဪ အချစ်ဆိုတာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ များ ဆိုင်နေသလားလို့ တွေးနေတာ"

"ဘာလဲ မောင်တော်ကြီးက မိန်းမလို ဝတ်စားဆင်ယင်ရမယ်လို့ အမိန့်တော် ချမှတ်သွားလို့ လား"

"ကြည့်စမ်း၊ သိရဲ့ သားနဲ့ ထွက်မလာဘူး"

"လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါစေတော့လို့ တမင်ရှောင်နေတာပါ။"

သူပြောတာလည်း ဟုတ်နေသားပဲ၊ တော်တော်ကြာ ဆရာမကြီးအလှက သိပ်ပေါ်လွင်နေလို့ အားလုံးအကြည့်က သူ့အပေါ်မှာ ပဲ ရောက်နေမှာ ၊ ဒီအထဲ ဦးမုန်းဦး မပါဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ ခုလည်း စဉ်းစားကြည့်လေ ၊ ဆရာမကြီးကိုယ်စားလာဖိတ်တယ်ဆိုကတည်းက ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအ တာ ဘယ်အထိရောက်နေပြီဆိုတာ သိသာနေပြီ”

နိုင်နိုင်၏ အညှာကို အယ်စတာ ကိုင်လှုပ်လိုက်ပြီ။ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ သောကမိုးတို့ စွေလေပြီ။ သို့သော် ဟန်ပြုံးလေးနှင့်...

“ရတယ် မချစ်ရင်လည်း ရတယ်၊ နိုင်နိုင်အသည်းက မာတယ်၊ စိတ် ကိုတုံးချပြီးသား၊ မေတ္တာဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ ရကောင်းတဲ့ အရာမှ မဟု တ်ပဲ”

“အယ်စတာ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဦးမုန်းဦးက ဒေါက်တာ့အပေါ်တွ ယ်တာနေပေမယ့် အာကာ့ကြောင့် ထိန်းချုပ်ထားရပုံရတယ်”

“အာကာထက် ပိုပြီး မေတ္တာမထားနိုင်ဘူးဆိုမှ တော့ သူ့မေတ္တာဘာ လုပ်ရတော့မှာ လဲကွာ၊ ကဲ ကဲ ကိုယ်တော့ စိတ်ရှုပ် လာပြီ။ ပသီချောင်း ထဲရေသွားကူးလိုက်ဦးမယ်၊ လိုက်ဦးမှာ လား”

“လိုက်မှာ ပေါ့”

စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် အမိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပသီချောင်းဘက်လျှော က်ခဲ့ကြသည် ။

ချောင်းနားသို့ မရောက်မီ ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် သူတို့ နံဘေးသို့ “ကျွန်ုပ် ” ခနဲ ဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ထိုးရပ်လိုက်သည် ။

“ချာတိတ်”

“နိုင်နိုင်လေး”

ရုတ်တရက်တော့ နိုင်နိုင်မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည် ။ အံ့အားသ
င့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည် ။

မမျှော်လင့်ထားသူများကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။
ထို့ကြောင့် အချို့က ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကမ္ဘာသည် ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်သည်ဟူ၍ ။

*

အခန်း (၂၂)

လေးလေးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ နိုင်နိုင်ကို ပွေ့ဖက်ငိုရှိုက်
လေသည်။ နိုင်နိုင်ပင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ကိုကိုဇာနည်က နိုင်နိုင်တို့ ကို ငေးကြည့်နေရာမှ

“မမရယ် လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ငိုမနေပါနဲ့ ၊ ကိုင်း ချာတိတ်တို့
ကားပေါ်တက်၊ ရှေ့နားက စခန်းရုံးကိုလိုက်ခဲ့ကြ။ အေးအေးဆေးဆေးစ
ကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ အယ်စတာပါ လိုက်ခဲ့နော်။ ဒါ ကိုယ့်လေးလေးနဲ့
လေးလေးဇာနည်လေ”

နိုင်နိုင်၏ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းလဲသွားမှုကို ကိုကိုဇာနည်က သဘော
ကျစွာ ပြုလိုက်သည်။ ကားပေါ်အားလုံးတက်မိကြသည် နှင့် စိုက်ပျိုး
ရေးရုံးဝန်းကို မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုကိုဇာနည်အတွက် သီးသန့်ပေးထားသော အိမ်၌ ဧည့်ခန်းလေးတွ
င် ထိုင်လိုက်မိစဉ် ကိုကိုဇာနည်သည် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားပြီး ချက်ချ
င်းဆိုသလို ပြန်ထွက်လာသည်။ အနီးထုပ်ကလေး နှစ်ထုပ်ပိုက်လာသ
ည်။

“ညည်းတို့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးလေ မိနိုင်”

“ဟယ် နှစ်ယောက်တောင်”

လေးလေးက ရွှင်လန်းစွာပြုံးရင်း ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အမြောမောင်နှမပေါ့ နိုင်နိုင်၊ အစ်ကိုကယောက်ျား
လေး လိုချင်တယ်။ လေးလေးက မိန်းကလေးလိုချင်တယ်၊ နှစ်ယောက်
စလုံးဆန္ဒပြည့်ဝအောင် လေးလေးက မွေးပေးလိုက်တာလေ”

“ခွဲမွေးရတာဟာ၊ နင့်လေးလေးအသက်ကို မနည်းလုယူလိုက်ရတယ်
လေ၊ နောက်ထပ် ကလေးလည်း မရနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် နှစ်
ယောက်ရလိုက်တာ၊ ဘုရားမတာပဲ”

အားရကျေနပ်စွာ ပြောကြားနေသော
ဤလင်မယားနှစ်ယောက်ကြောင့် နိုင်နိုင် ကြိုတင်ပူပန်ခဲ့သော ရှက်စိတ်
နာကြည်းစိတ်တို့ မှာ ဘယ်ကမ္ဘာသို့ လွင့်ပါးသွားသည် မသိတော့ချေ။
ကလေးများကို ချီပိုးနမ်းရှုံ့ရင်း-

“ကလေးတွေက နုနုလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအထိ လိုက်လာရသ
လား လေးလေးရယ်”

“အလိုတော်၊ ယောင်နောက် ဆုံးထုံးပါပဲ၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရှိရာအရပ်ကို
တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ အဆန်းမှတ်လို့ လားကွယ်”

“လေးလေးက လိုက်နေတာလား၊ လေးလေးဇာနည်က အတင်းခေါ်
နေတာလား”

ကိုကိုဇာနည်က သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း-

“နင်ကတော့ ခုထိ ကလေးလေးလိုပါပဲလား ချာတိတ်ရာ၊
ညည်းမကြားဘူးလား၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာ လိုက်ပါရ
စမြဲဆိုတာလေ၊ ကိုကိုတို့ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး၊ ဒါထက်
ဝရမ်းပြေး ညည်းကကော ဘယ်မှာ နေသလဲ”

"အယ်စတာနဲ့၊ ဪ သူက နော်အယ်စတာတဲ့ နာ့စ်ပဲ၊ နိုင်နိုင် သူ့အိမ်မှာ နေတယ်၊ ဒီက သမဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါတယ်၊ ညီမ အယ်စတာကိုလည်း လေးလေးတူမကို စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ တစ်နယ်သူကို ကူညီရမှာ အယ်စတာတို့ ရဲ့ တာဝန်ပါရှင်"

စကားဝိုင်းလေး စိုပြည်လာသည်။ ။ ခြောက်လှန့်ခဲ့သော အတိတ်သည် ဘယ်ဆီသို့ လွင့်ပါးသွားသည် မသိလိုက်ပေ။ လေးလေးသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနေသော နှင်းဆီ၏ လှပခြင်းမျိုးဖြင့် တင့်တယ်လှပနေသည်။ ။

ကိုကိုဇာနည်က လူငယ်တစ်ဦး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကိုငဲ့ပေးရင်း...

"သံတောင်က လက်ဖက်ခြောက်ပေါတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ ဧည့်ခံစရာရှိတယ်"

လေးလေးက ကိုကိုဇာနည်ငဲ့ပေးပြီးသား လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို နိုင်နိုင်တို့ အားကမ်းပေးသည်။ ။

"နာနီ ကလေးတွေ ပြန်ခေါ်လိုက်ပါဦး"

ကိုကိုဇာနည်ကပင် ကလေးများကို နာနီလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဟာ မမဆေးသောက်ချိန်တောင် ငါးမိနစ်လောက် လွန်သွားပြီ၊ နေနေ မောင်သွားယူပေးမယ်၊ လက်ဖက်ရည်တော့ မသောက်နဲ့ နော် မမ၊ ဟိုကောင်ကို နွားနို့ ကျိုခိုင်းထားတာ မေ့နေပြီလားမသိဘူး"

မောင်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မိနိုင် ညည်းအဒေါ် လက်ဖက်ရည် ပေးမ
တိုက်နဲ့ နော်၊ သူက လက်ဖက်ရည်ချိုး”

ကိုကိုဇာနည်၏ အစိုးရိမ်ပိုမှု ယုယမှုတို့ ကြောင့် နိုင်နိုင် လေးလေး
အတွက် ဝမ်းသာရသည် ။ လေးလေးသည် ကံထူးသူတစ်ဦးပါတကား။
မနာလိုခြင်းအလျဉ်းမရှိတော့သည့်အပြင် ကြည်နူးမှုများ ဖြာဝေလျက်ရှိ
သည် ။

“ကိုကိုကြီးတို့ ဆီ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်နော် နိုင်နိုင်လေး”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ အလကားလိုက်လာကုန်လို့ ဒုက္ခများ ပါတယ်
ဘွားဘွားဆုံးကြောင်းတောင် ရက်လွန်ပြီးမှ သတင်းစာထဲ တွေ့လိုက်လို့
မသွားဖြစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ ဆီ စာရေးလိုက်ပါတယ်၊ မေမေတို့ နေ
ကောင်းကြပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ မြေးတွေနဲ့ တာဝန်တွေများ နေတာပေါ့၊ ဖိုးကို
တောင် မိန်းမယူတော့မယ်”

“အဲဒီတော့မှ ပဲ သွားတော့မယ်၊ ဘယ်တော့လဲ၊
လေးလေးအကြောင်းမကြားလိုက်နဲ့ နော်”

“အေးပါ၊ နိုင်နိုင်လေး စာရောက်နေတော့ သူတို့ လည်း သိပ်တော့စိ
တ်မပူကြတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်နိုင်လေး ဘွားဘွားကတော့ သူ့အချစ်
ဆုံး မြေးမလေးကို တသသနဲ့ ကြားက ရုတ်တရက် မူးတယ်
မူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျဆုံးသွားတာပဲ”

လေးလေးသည် ပြောရင်း မျက်ရည်များ လည်လာပြန်သည် ။ ဤသ
ည် ကို နွားနို့ခွက်ကိုင်ကာ ဝင်လာသော ကိုကိုဇာနည်က
မြင်တွေ့သွားပြီး....

“ဟော မမကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ။ သွေးနုသားနုနဲ့ မငိုရဘူးလေဗျာ၊
ခေါင်းကိုက်စွဲနေဦးမယ်”

လေးလေးဘေးတွင် ထိုင်ချကာ မျက်ရည်များကိုသုတ်ပေးမတတ်ပျာ
ယာခတ်နေသောကိုကိုဇာနည်ကို ကြည့်ပြီး နိုင်နိုင် ရယ်မောလိုက်သည်
။

နိုင်နိုင်က နိုင်နိုင်တို့ ကိုမှ အားမနာလေခြင်းဟု လည်း စကားနာထိုး
ရင်း....

“ကလေးတွေတောင် လေးငါးလရောက်နေပြီ၊ သွေးနုသားနုတဲ့ လား
၊ တော်တော်လည်း ကဲပျဲ လေးလေးဇာနည်ရယ်၊ လူအမြင်ကတ်အောင်
တော့ အကဲမပိုနဲ့ ဗျ”

ဘွားဘွားအတွက် ကြေကွဲမှုလေးသည် ရယ်မောခြင်းအောက်ဝယ်
ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ ကိုကိုဇာနည်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်မောရ
င်း

“ငါ့ကို လူအမြင်ကတ်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ညည်းပုံစံ ကိုး
ရိုးကားရားကို ဒီနေရာက လူတွေက အမြင်ကတ်မှာ တော့ ကျွန်းသေတ
ယ်။ မဟုတ်ဘူး လား ဆရာမ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်မျိုးဆန်းပြီး အချစ်ပိုနေကြတာပဲ”

ကိုကိုဇာနည်က သူ့နဖူးသူရိုက်ကာ “ဟိုက် သေပါတော့၊ ရှေ့နေငှား
ကာမှ ထောင်လုံးလုံးကျပြီ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရယ်မောမိကြသည် ။

“နိုင်နိုင်လေးကလည်း ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုကြီးပဲ ဝတ်သွားတော့မှာ
လား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ရာသက်ပန်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်မှာ ပါ”

"ဘယ်တစ်နေ့လဲ"

"အဲဒါ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ နိုင်နိုင်စိတ်အပါဆုံးနေ့ တစ်နေ့ပေါ့"

"သွား အရူးမလေး"

"မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါ။ စကားတော့ ကောင်းတယ်၊ ပြန်မှ ။ အမိုး ထမင်းစား စောင့်နေလိမ့်မယ်"

"နေဦးလေ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အိမ်သိရအောင်လို့ "

ကိုကိုဇာနည်က ဦးစွာထကာ တားတားဆီးဆီးပြောလိုက်သည် ။

"မမလည်း လိုက်မယ် မောင်"

နိုင်နိုင်ခြေရာဖျောက်ပြေးမှာ ကို သူတို့ စိုးကြောက်ကာ ပျာယာခတ်နေသည် ။ ဒါကို နိုင်နိုင် သဘောကျစွာရယ်မောရင်း-

"အေးအေးဆေးဆေးသာ နေစမ်းပါ၊ နိုင်နိုင်ထွက်မပြေးဘူး၊ ဆရာမ အယ်စတာတို့ အိမ်လို့ မေးမေး၊ ဒေါက်တာ ခင်နိုင်ဇံနေတဲ့ အိမ်လို့ မေးမေး ရတယ်။ ကလေးမပြောနဲ့ ၊ ခွေးကအစ နိုင်နိုင်ကို သိတယ်"

"ဟုတ်မှာ ၊ ယုံပါတယ်၊ နင့်ပုံစံက ထူးနေတာကိုး"

ကိုကိုဇာနည်က ထုံးစံအတိုင်း စလိုက်သေးသည် ။ သို့သော် လိုက်ပို့ဖြစ်အောင် ပို့သည် ။

လေးလေးတို့ နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံဆည်းလိုက်ရခြင်းက နိုင်နိုင်အတွက် ကံကောင်းသွားသည် ။ တစ်ဖက်သတ်အတွေးဖြင့် စိုးကြောက်ခဲ့ရသော အရှက်တရားနှင့် အမျက်တရားတို့ သည် ပိန်းကြာရွက်ပေါ်မှ မိုးပေါက်ငယ်ပမာ လျှောကျသွားလေပြီ။

မိဘအိမ်သို့ ခဏပြန်လျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်ရဲလေ၏။

လူစိတ်ဆိုသည် မှာ အခက်သာ၊ မိဘအိမ်ကိုတောင် အစဉ်ပြန်ရန် နိုင်နိုင် စိတ်မကူးတော့။ ဤဒေသလေးကို နိုင်နိုင် ခင်တွယ်နေပြီ။ ဤဒေသမှ ရိုးသားသော လူမျိုးများကို နိုင်နိုင် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီချင်နေပြီ။ အထူးသဖြင့် ဤဒေသ၌ အခြေချကာ စီးပွားရေး အခိုင်အမာပြုပြီး ပရဟိတလုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ကိုင်နေသော လူသားတစ်ဦးကိုထားခဲ့ရန် တွေး၍ ပင်မရချေ။

သို့သော် ထိုလူက မိမိအပေါ်...

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ၌ စူးနင့်နာကျင်သွားသည် ။ စိတ်လျှော့လိုက်၏။

“မတွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

★

အခန်း (၂၃)

“ဟာဗျာ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်ယူလာတဲ့ ပန်းတော့ အလကားဖြစ် သွားပြီပေါ့”

ssi

နိုင်နိုင်၏ မပြောင်းလဲသော အဝတ်အစားအတွက် ဦးမုန်းဦးသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ညည်းညူလိုက်သည်။ ။

ဦးမုန်းဦး ယူလာသော သစ်ခွပန်းများ သည် ရန်ကုန်တွင် ဆိုလျှင် ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်ရသော ပန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ။

“အယ်စတာ ပန်မှာ ပေါ့”

“အယ်စတာလည်း ပန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း ပန်ပါ၊ မင်းကို သိပ်ပန်စေလွန်းတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်နော် မိန်းကလေး”

“နိုင်နိုင်ကို ပန်း သိပ်ပန်စေချင်တယ် ဟုတ်လား ဦးမုန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပန်စေချင်တယ်၊ မင်းသာ ပန်းပန်တတ်သွားပြီဆိုရင်လေ မင်းလိုချင်တဲ့ ပန်းသာပြော၊ ဘယ်လောက်ခက်ခက် ကျုပ်ရအောင်စိုက်ပြီး ပွင့်အောင် ဖန်တီးပေးမယ်”

ကျေနပ်သွားပြီ။ သည် စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ခေါင်းမာနေသော နိုင်နိုင်စိတ်ကလေး နူးညံ့သွားသည်။ ။

“ပေး ခဏစောင့်”

ဦးမုန်းဦးလက်ထဲမှ ပန်းခိုင်များကိုယူကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

အလိုက်သိလွန်းသော အယ်စတာက နိုင်နိုင်ကို အကူအညီပေးသည်။
“ မတိုမရှည် ဆံပင်လေးများကို မြင့်မြင့်ကလေး စုစည်းပေးလိုက်သည်။
သို့သော် သိမ်းမရသော ဆံပင်နုအချို့ ဝဲကျနေခြင်းကပင် နိုင်နိုင်မျက်နှာ
နုနုလေးကို ရှင်းနေအောင် ပံ့ပိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ”

“ကပိုကရီနဲ့ လှအားပိုသွားပြီ ဒေါက်တာ”

ပြင်လည်း ပြင်ပေး၊ စကားသံဝဲဝဲလေးဖြင့် အားပေးနေသော အယ်စတာကို နိုင်နိုင် ချစ်စိတ်တိုးသွားရသည်။ စိတ်ထဲ ယောင်းမတော်ပစ်လိုက်သည်။ ဖိုက်ကိုကိုမှာ ရည်းစားမရှိသေးဘူး ဆိုရင်တော့ အောင်သွယ်ပေးဦးမှ ပဲဟူ၍ လည်း အားခဲလိုက်သည်။

“ဆံမြိတ်လှလှ၊ ပန်းကလည်း လှလှနဲ့ လိုက်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလှတွေအားလုံးထဲမှာ ဒီမျက်နှာအလှကို မမီဘူး၊ ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာလေးက ရှင်းပြီး အလှတွေပေါ်သွားတာပဲ၊ အာကာသာ မြင်လိုက်ရင်တော့ ရူးမတတ်ကို ဖြစ်သွားမှာ ”

“တော်ပါပြီ၊ မျက်နှာကြီးတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ ဘာဝတ်ရမလဲ”

အာကာပေးသွားသော ဝတ်စုံနှင့် တစ်နေ့က ဦးမုန်းဦး ဝယ်ပို့သွားသော အစများကို အယ်စတာက နိုင်နိုင်ကိုယ်တိုင်းဖြင့် အင်္ကျီများ ချုပ်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဟာဝတ်ရမှန်း နိုင်နိုင်မသိ။

“ညဆိုတော့ အဖျော့ဝတ်ပါလား”

ယောလုံချည် နှစ်နံစပ်၊ အဖြူခဲပေါ်တွင် ရောင်စုံချိတ်ကလေးများ ပါ

သော လုံချည်နှင့် အင်္ကျီပန်းရောင်ဇာလေးကို အယ်စတာက ရွေးပေးလိုက်သည်။ နိုင်နိုင်က အယ်စတာ ဆင်ပေးသမျှကို ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။

“အေးတယ်၊ ယုန်မွေးစတော်ဘယ်ရီရောင်လေး ခြုံလိုက်နော်”

“အသက်ရှူတောင် မဝချင်တော့ဘူး”

နိုင်နိုင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသည် မှာ အမှန်ပင်။ အခန်းအပြင်ထွက်ရမှာကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေရာ အမိုးဝင် လာပြီး...

“ဟယ် မြတ်စွာဘုရား၊ ဖိုးမူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အမိုးရဲ့ ၊ အဲဒီလို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ မကြည့်နဲ့ နိုင်နိုင် စိတ်ညစ် လာပြီ”

“လှလို့ ကြည့်မိတာပါပဲ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ဝတ်သွားပါတော့လား ဖိုးမူရယ်၊ ကိုင်း ပြီးရင် ထွက်ကြပေ၊ ဦးမုန်းဦးကို အားနာစရာကွယ်”

နိုင်နိုင် ရင်ခုန်လွန်းသဖြင့် အယ်စတာလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဦးမုန်းဦးသည် နိုင်နိုင်ကို မြင်မြင်ချင်း ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်သည်။ ချက်ချင်း ပြန်ထလိုက်ပြန်သည်။

သူ့မျက်နှာသည် နိုင်နိုင်မျက်နှာနှင့်အပြိုင် ရဲနေသည်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်မိသော သူ့ဟန်ကို သူ့ရှက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိပ်ကို ယဉ်ကျေးလှပသွားပြီနော် ဦးမုန်းဦး”

အယ်စတာစကားကို-

“ဗျာ၊ ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

တည်ငြိမ်မှု မရှိရှာသော ဦးမုန်းဦးကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင်၏ ကျဉ်းကျပ် နေသော စိတ်ကလေး သက်သာရာရသွားသည်။ အမြဲတမ်း ဝတ်သွားပါ တော့ မယ်လေ။

"ဪ မေ့နေလို့ မိန်းကလေး၊ ကျောင်းဆောက်ဖို့ မိန်းကလေးလှူ လိုက်တဲ့ ပတ္တမြားတစ်ဆင်စာကို ထုခွဲမယ့်ဆီက ကျုပ်ပြန်ဝယ်ထားတယ်၊ ဝတ်လိုက်ပါဦး"

ဦးမုန်းဦး၏ စေတနာကို နိုင်နိုင် ကြက်သီးဖြာသွားအောင် ခံစားလို က်ရသည်။ နိုင်နိုင်အတွက် အရာရာကို အသင့်ဖြစ်နေအောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်လွန်းလှသည်။

ဦးမုန်းဦးပေးလိုက်သော ဘူးကလေးထဲမှ လက်ဝတ်ရတနာများကို အယ်စတာက ထုတ်ယူကာ နိုင်နိုင်ကို ဆင်ပေးသည်။

နိုင်နိုင်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုသာ ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ မိန်းမပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များ သည် နိုင်နိုင်နှင့် အကျွမ်းတဝင်မှ မရှိ တာ။

"လူလေးသာမြင်ရင် သူ့မမဒေါက်တာအတွက်"

"မမဒေါက်တာ မမဒေါက်တာ"

"ချစ်တယ်ဗျာ၊ ချစ်တယ်ဗျာ"

"စာပြန်နော်၊ စာပြန်နော်"

"ပြန်ဘူးကွာ၊ ပြန်ဘူးကွာ"

သာလိကာလေးက ပြူးတူးပြုတ်နှင့် ထအော်သည်။ ဦးမုန်းဦးမျက်စိ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားရာမှ ချက်ချင်းပင် ပြူးလိုက်ရင်း...

“သွားကြရအောင်၊ အမိုး ခေါ်သွားတော့မယ်နော်၊ ညဉ့်နက်လည်း စိတ်မပူနဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရောင်းစားပစ်လိုက်မှာ ”

“ရတယ်ဧ၊ ဒါမှ ငါ့အတွက် သားတွေတိုးလာမှာ ဧ”

ရယ်မောရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။

ဦးမုန်းဦးက ကားကို မှန်မှန်ကလေးမောင်းနှင်ခဲ့ရာ ကျယ်ဝန်းပြီး တောင်ကျရေရှိသော စမ်းချောင်းလေးကိုပါ ငုံ့ယူပြီး ခြံဆောက်ထားသော ဒေါ်စောနှင်းဆီ၏ ခြံဝင်းထဲ ကားကို ညင်သာစွာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖိုကာ ပတ်ပတ်လည်၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော စားစရာအစုံအလင်နှင့် ဧည့်သည် တော်တော်များများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို ကောင်းချီးပေးလိုက်ပြီထင်တယ်၊ သိပ်လှတဲ့ နတ်သမီးလေး ဘုံကြိုးပြတ်လာတယ်”

ဒေါ်စောနှင်းဆီက အပြေးအလွှားပင် နိုင်နိုင်နှင့် အယ်စတာလက်ကို ဆွဲကာ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

မျက်လုံးပေါင်းများ စွာ၏ စုပြုကျရောက်လာမှုကို နိုင်နိုင် ရှက်ရွံ့စွာခံစားလိုက်ရသည်။

“သိပ်လှတာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မအတွက် အခုလို ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး လာရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ အတွက် အထူးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နိုင်နိုင်မျက်နှာမထားတတ်တော့။ အယ်စတာနှင့် ဦးမုန်းဦးတို့ နှစ်ဦးကြား၌ ခေါင်းငုံ့လျက် ထိုင်နေမိသည်။ အံ့ဩသော မျက်လုံးများ ဒဏ်ကို ဘာကြောင့်များ နိုင်နိုင် ရင်မဆိုင်ဝံ့ရတာလဲ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု

ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လိုက်တာနှင့် နိုင်နိုင်ပင်ကိုယ် ရဲရင့်နေသာ စိတ်ပါ
ပြောင်းလဲသွားပြီလား။

“အဲဒါ ဒေါက်တာ ခင်နိုင်ဇံလား”

“အေးလေ၊ ယောက်ျားလျှာ ဆရာဝန်လေကွာ”

“ဟာ သိပ်လှနေပါလား”

“သူ့အလှမမြင်အောင် တမင်ယောက်ျားလို ဝတ်နေခဲ့တာများ လားမ
သိဘူးကွ”

ssi

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းလိုကောင်စားတွေကို ကြောက်လို့ ဖြစ်ရမယ်”

တီးတိုးဝေဖန်သံများက နိုင်နိုင်နားကိုလာဆွလေသည် ။ စားသော
က်ရသည့်အရသာများကိုပင် နိုင်နိုင် မခံစားနိုင်တော့။

“ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူ့ကိုများ ပြောနေကြပါလိမ့်လို့ နိုင်နိုင်လေးကိုး၊
လှလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ လေးလေးတောင် မမှတ်မိဘူး၊ လာ လေး
လေးတို့ ဝိုင်းလိုက်ခဲ့ဦး”

လေးလေးက ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိ။ နိုင်နိုင်ကို လာခေါ်သည်
။ နိုင်နိုင်က ထိုင်ရာမှ ထကာ-

“နေဦး မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဦးမုန်း...ဟင်...ဦးမုန်းကော”

“မသိဘူး၊ ခုပဲ ထသွားတာ”

ဦးမုန်းဦးသည် ဘာဖြစ်လို့ များ မပြောမဆိုနှင့် လစ်ထွက်သွားရတာ
လဲ။

“လာစမ်းပါ မိနိုင်လေးရယ်၊ မောင့်ကိုပြုချင်လို့ ။ သူ့ညီမကို မိန်းက
လေးလို ဝတ်တာ မြင်ချင်လွန်းလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စည်းရုံးခဲ့ရတာ

သူခမျာ မေလို့ "

လူအုပ်ကြားတွင် ဦးမုန်းဦးကို တွေ့နိုးအကြည့်ဖြင့်သာ ဝေပျက်ရှာ ဖွေရင်း လေးလေးခေါ်ရာနောက်သို့ တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။ "တော် ပါသေးရဲ့ ၊ ဆရာမကြီးအနားမှာ ဦးမုန်းဦး ရှိမနေလို့ " ဟု စိတ်ထဲက ဖြေသာလိုက်သည်။

"မောင် ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မောင့်ညီမ ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာကို "

"ချာတိတ်၊ ကွန်ဂရက် ကျူလေးရှင်းပါပဲ၊ ချာတိတ်ဇွဲကို ဘယ်သူကများ ချွတ်ပေးလိုက်တာလဲ"

"ဒီလိုပေါ့။ အချိန်တန်လို့ ကျွတ်သွားတယ်သာ သဘောထားလိုက်ပါ လေးလေးဇာနည်"

လေးလေးဇာနည်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ချီးကျူးသည်။ ။ ပြီးလျှင် သူ့ဝိုင်း၌ ရှိနေသော ဦးဘဇော်၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့် အခြားသူများ နှင့်မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်ရာ နိုင်နိုင်က ရယ်မောလျက်-

"အားလုံးနဲ့ နိုင်နိုင် သိကျွမ်းပြီးသားပါ၊ လေးလေးဇာနည်ရာ"

"ဟေ့ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အရင်ခင်နိုင်ဇံနဲ့ ဒီနေ့ ခင်နိုင်ဇံနဲ့ မှ မတူဘဲ၊ ဘဝသစ်ထဲက ဒေါက်တာမလေး ခင်နိုင်ဇံအနေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ "

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဦးဇာနည်ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒေါက်တာရဲ့ "

"ဒါထက် ဦးမုန်းဦးတစ်ယောက်ကော စောစောက မြင်လိုက်မိပါတယ်၊ ပြန်သွားပြီလား ဒေါက်တာ"

ဦးဘဇော် အမေးကို နိုင်နိုင်က-

“နိုင်နိုင် မသိလိုက်ဘူး၊ တစ်နေရာမှာ တော့ ရှိမှာ ပေါ့ အန်ကယ်”

“ဦးမုန်းဦးဆိုတာ အမာရွတ်ကြီးတွေနဲ့ လူကိုပြောတာလား”

လေးလေးက ဝင်မေးလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် လေးလေးရဲ့ ”

ဦးဘဇော်က ကြားဝင်၍ -

“ကျွန်တော့်သားအသက်ကို ကယ်ရင်းရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပါ ဒေါ်နှောင်းခင်ခင်၊ သိပ်ကို စေတနာကောင်းတဲ့ လူဗျာ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေဆိုရင် သူ့ရှေ့ဆုံးကချည်းပါပဲ၊ ဒီဒဏ်ရာတွေ မရခင်ကဆိုရင် အတော်ရပ်ဖြောင့်တဲ့ လူပါ”

“နိုင်နိုင်အသက်ကိုလည်း ကယ်ဖူးတယ်လေးလေး”

နိုင်နိုင်အပြောကို လေးလေးက ဘဝင်မကျစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် လူကြားထဲဖြစ်၍ ထင်သည်။ ။ ဘာမှ တားမြစ်စကားမဆိုဘဲ-

“ကျွန်မတို့ ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းများကို ခွင့်ပန်ပြီး နိုင်နိုင်ကိုပါ-

“လေးလေးတို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ အယ်စတာပါ ခေါ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း ဦးမုန်းဦးနဲ့ ပဲ ပြန်မယ်၊ နိုင်နိုင်တို့ ရောက်တာမကြာသေးဘူး၊ လေးလေးတို့ ပဲ ပြန်ကြတော့၊ ကလေးတွေပစ်ထားပြီး အပျိုလူပျို လုပ်မနေကြနဲ့ မြန်မြန်ပြန်”

“ကြည့် ချာတိတ်၊ နဂိုကတည်းက နင့်လေးလေးက မလိုက်ဘူးလုပ်

နေတာ၊ ငါ မနည်းခေါ်ခဲ့ရတာ၊ ကိုင်း ပြန်ကြရအောင်၊
ဦးမုန်းဦးကိုပြောပြီး လိုက်ခဲ့ပါလား။”

လေးလေး၏ အလိုမကျမျက်နှာထားတော်ငြိုနေမှုကို လေးလေးအနည်က အလိုက်သိစွာဖြင့် နိုင်နိုင်ကို ထပ်ခေါ်ပေးသည်။ ။ နိုင်နိုင်က ခေါင်းမာစွာပင်-

“ရပါတယ်၊ နိုင်နိုင် ဒီလိုပဲ သွားလာနေကျပါ။ ဦးမုန်းဦးဟာ သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအတွက်တော့ နိုင်နိုင်ကို ဘာမှ မပူနဲ့ လေးလေး၊ ကဲပါ သွားကြပါ”

လေးလေးနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ။ တကယ်တမ်းရင်ပူနေတာက နိုင်နိုင်ဖြစ်နေကြောင်းကို လေးလေး သိအောင် ပြောလိုက်ချင်သည်။ ။ သို့သော် လေးလေးသည် နဂိုကတည်းကမှ နိုင်နိုင်၏ တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော် မဟုတ်ပေ။

“မနက်ဖြန်အားရက်မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာ လာနေ၊ ကိုကို လာခေါ်မယ်လေ”

လေးလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားထားရာဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်လာခဲ့၊ နိုင်နိုင်လေးကို စစ်ဆေးစရာတွေရှိနေတယ်”

“ဟတ်...ဟတ် ကြိုက်သလိုစစ်နိုင်တယ်၊ ကွန်ပျူတာပါ ဆောင်ခဲ့ပါလား”

ဟု ရယ်မောရင်း ပြောချလိုက်သည်။ ။

“နိုင်နိုင်လေးနော်၊ အဝတ်အစားသာ ပြောင်းတယ်၊ အချိုးက မပြော

သေးဘူး၊ ပြင်ဦး"

ထိုစဉ် လေးလေးပခုံးထက်မှ ပြေပြေလျှောက်ကျနေသော သိုးမွေးတဘက်ကလေးကို လေးလေးဇာနည်က ပြုပြင်ကာ ဂရုစိုက် ပြင်ခြံပေးလိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူသည် တမင်ဖန်တီးယူခြင်းမရှိ။ မေတ္တာ စေတနာနှင့် အကြင်နာ အကြည့်များကြောင့် ရွန်းလက်နေသည်။ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းသော မြင်ကွင်းပေတည်း။

ဂျစ်ကားပေါ်တက်ခါနီးတွင် လည်း အခြားကားများ ထက် ခြေနှင်းခုံမြင့်သော ကားဖြစ်၍ ထင်သည်။ စွေခနဲ လေးလေးကို လေးလေးဇာနည်ပွေ့တင်လိုက်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

မိမိကဲ့သို့ပင် ထိုမြင်ကွင်းကိုငေးကြည့်နေသော အယ်စတာကို နိုင်နိုင်က

"အယ်စတာ"

"ရှင် ဒေါက်တာ"

"လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်၏ သင်္ချိုင်းတဲ့ ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်"

"မေတ္တာစစ်နဲ့ အရင်တည်လာခဲ့တဲ့ အချစ်မှန်သမ္မုအတွက်ကတော့ သင်္ချိုင်းလည်း မရှိဘူး၊ နေဝင်ချိန်လည်း မရှိဘူး၊ ထာဝရ အရုဏ်ဦးချည်ပါပဲ ဒေါက်တာ"

"ကြည့်စမ်း၊ စကားတတ်မလေး"

နိုင်နိုင်က ထုံးစံအတိုင်း အယ်စတာပခုံးကို ဖက်မည့်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ အယ်စတာက ရှောင်တိမ်းရင်း-

“လူတွေနဲ့ လေ ဒေါက်တာ”

“ဆောရီး ကိုယ် ဝမ်းသာသွားလို့ ပါ၊ လေးလေးအတွက် အထိုက်တန် ဆုံး နားခိုစရာဟာ ကိုကိုဇာနည်၊ အဲလေ လေးလေးဇာနည်ရဲ့ ရင်ခွင်ပဲ ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်သွားပြီ၊ ဪ ဘွားဘွားတို့ လူကြီးတွေဟာ ရှေ့ ရေးကြိုမြင်နိုင်စွမ်းရှိပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံပေးသွားတာပဲ”

ဘွားဘွားကို သတိရစိတ်ကလေး ဝင်လာတော့ ကြည်နူးမှုအရှိန်က လေး လွင့်ပြယ်သွားချင်သည်။ အလိုက်သိသော အယ်စတာက-

“ကဲပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မတို့ လည်း ပြန်ကြရအောင်”

“ဦးမုန်းရော၊ ရှာရဦးမယ်”

ssi

“ကားဆီရောက်နှင့်နေမလားပဲ၊ ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ကြ ရအောင်”

အယ်စတာပြောသည့်အတိုင်းပင် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင့်ဆီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားရပ်ထားရာဆီသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလှသည်။ ကားကိုမှီကာလမင်းကို ငေးကြည့်နေသော ဦးမုန်းဦးသည် အသက်မှ ပင် ရှိပါလေစ။ ပကတိကျောက်ရပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်နေသည်။

တောက်ပသော လရောင်အောက်မှ ရွန်းလက်သော ပုလဲရောင်သည် ဦးမုန်းဦး၏ မျက်ဝန်း၌ တည်ရှိနေသလား။ သဲကွဲစွာ မတွေ့မြင်ရသော်လည်း နိုင်နိုင်စိတ်အထင့်၌ ဦးမုန်းဦးပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များ ကြွင်းကျန်နေသည် ဟု မြင်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဦးမုန်းဦးရယ်”

ကရုဏာဖြစ်ထွန်းလျက်မှ -

“ဦးမုန်း”

အသိစိတ်သည် သူ၏ ခန္ဓာအတွင်းမှာ မှ ကိန်းဝပ်ပါလေစ။ နိုင်နိုင်
ခေါ်သံကို ဦးမုန်းဦး မကြား။

“ဦးမုန်း”

“ဦးမုန်းဦး”

နိုင်နိုင်ကော အယ်စတာပါ ပြိုင်တူခေါ်မိသည် ။ ထိုအခါကျမှ

“အင်”

အိပ်မက်မက်နေတုန်း ပုတ်အနှိုးခံရသူပမာ ယောင်ချာချာနှင့် နိုင်နိုင်
ကိုကြည့်သည် ။ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်သည် ။

“ဦးမုန်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင် မိန်းကလေး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေပါပြီ”

“အင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးမုန်းဦးက ပင့်သက်မောကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

“ပြန်တော့မလို့ လား”

“ပြန်ဖို့ လာတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် တက်ကြလေ”

ထူးခြားသော ဦးမှန်းဦး၏ အသွင်အပြင်ကို နိုင်နိုင် မေးစမ်းချင်သော်
လည်း ၊ ကြေကွဲဖွယ် ခံစားနေရပုံပေါ်လွင်နေသဖြင့် မမေးရက်တော့။
ကားပေါ်သို့သာ အေးဆေးစွာ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဦးမှန်းဦးသည် ကားကို မောင်းနှင်နေပုံမှာ နှေးလွန်းလှသည် ။
သူ့အကြည့်က ရှေ့သို့ စူးစိုက်ထားသော်လည်း လမ်းကိုမှ မြင်တွေ့နေပါ
လေစ။ ယခုမှ နိုင်နိုင် သံသယဖြစ်လာသည် ။ တိတ်ဆိတ်မှုကိုလည်း သ
ည်းမခံနိုင်သဖြင့်-

“အယ်စတာ”

“ရှင် ဒေါက်တာ”

“ဒီကားနဲ့ သွားမယ့်အစားလမ်းဆင်းလျှောက်တာကမှ မြန်မယ်ထင်
တယ်၊ လိပ်လေးလမ်းသွားတာ ကျနေတာပဲနော်”

ထိုအခါကျမှ ဦးမှန်းဦးက မချီသွားဖြဲ ဟဲခနဲ ရယ်ကာ ကားအချိန်မြင့်
လိုက်သည် ။

“ဦးမှန်း”

“ဘာလဲ မိန်းကလေး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်များ ပျော်နေသလားလို့ ”

“ပြောရော့မယ်။ မိန်းကလေးကတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူ
လိုပဲ၊ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာနေလိုက်တာ”

“ဒါကတော့ကွယ်၊ လောကကြီးမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ကြုံတွေ့တိုက်ဆိုင်
မှုအတွက် စိတ်ထိခိုက်မိသွားလို့ ပါ”

“ဘာတွေများ ကြုံတွေ့တိုက်ဆိုင်သွားလို့ လဲ”

“နောက်တော့ မိန်းကလေး သိလာရမှာ ပါ”

“ဪ တော်သေးတာပေါ့၊ သိခွင့်ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ နိုင်နိုင်က ကျေနပ်လှပါပြီ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေး၊ အခုနေ ကျုပ်ခံစားနေရတာကို ပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီလောက်တော့ နိုင်နိုင် နားလည်ပါတယ်။ ဦးမုန်းကို ဇွတ်မမေးပါဘူး၊ ပြောချင်တဲ့ အခါမှ ပြော၊ မပြောချင်လည်း ရတယ်၊ သူတစ်ပါး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုမိတဲ့ နိုင်နိုင်ကိုသာ ဦးမုန်းက ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပါ”

“မိန်းကလေးရယ်”

ဦးမုန်းဦး၏ မချီတင်ကဲ ညည်းတွားသံနောက်ဝယ် အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ကားစက်သံမှ အပ ဘာသံမှ မကြားရတော့ချေ။ အယ်စတာတို့ အိမ်ဝင်းရှေ့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်တော့မှ -

“မိန်းကလေး”

“ဗျာ၊ အဲ ဟာ ဒီလိုပဲ ထူးတတ်သေးတယ်”

“ရပါတယ်။ နောက်တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောင်းလဲသွားမှာ ပါ”

“ရှင်”

ဟု နိုင်နိုင် ထူးလိုက်ချင်ပါသည် ။ နိုင်နိုင်အဝတ်ပြောင်းလဲမှုကို ဤနေ့မှ စ၍ အပြီးတိုင်ပြောင်းလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။

"မိန်းကလေး"

"ရှင်"

"ဟာ"

ထူးလိုက်ပြီးမှ ရှက်ရှက်ဖြင့် လှမ်းလိုက်မိရာ လဲမလိုဖြစ်သွားသော နိုင်နိုင်ကို ဦးမုန်းဦးက လှမ်းထိန်းလိုက်သည်။ ပိုရှက်သွားရသည်။

"ရှင်" ဟု စထူးလိုက်ခြင်းသည် နိုင်နိုင်ဘဝ မိန်းမဆန်လာခြင်း၏ တာလွတ်သံဖြစ်ကြောင်း ဦးမုန်းဦးမှ သိပါလေစ။ ပြီးယောင်သန်းနေသော ဦးမုန်းဦးအကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်စဉ်-

"မိန်းကလေးဟာ ဦးဇာနည်တို့ လင်မယားနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ"

"ဪ ခါလား။ ဦးဇာနည်နဲ့ တော့ အဒေါ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးလေးတော်တာ"

"ဒါဆို မိန်းကလေးက"

"ရှင်းရှင်းလေးပါ ဦးမုန်းရာ၊ ဦးဇာနည်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်နှောင်းခင်ခင်ဟာ နိုင်နိုင်ရဲ့ အဒေါ်ပေါ့"

နိုင်နိုင်က စိတ်မရှည်ချင်တော့။ သို့တိုင်အောင် ဦးမုန်းဦးက-

"အရင်းလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်ရင်း၊ ဖေဖေညီမအငယ်ဆုံးလေ"

"ဟင်"

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာမည်းတက်သွားလေသည်။ အံ့ဩမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေး သွားမယ်”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောဆိုပြီး ကားကို ကမူးရှူးထိုး မောင်းထွက် သွားလေသည်။ ။ အယ်စတာ့ကိုပင် နှုတ်ဆက်သွားရန် မေ့လျော့သွား လေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးနော် ဒေါက်တာ” ssl

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ၊ လေးလေးတို့ နဲ့ များ ပတ်သက်နေမ လားမသိဘူး၊ ဟွန်း ဦးနှောက်စားလိုက်တာ အယ်စတာရာ”

နိုင်နိုင်ခေါင်းသည် မကြည်လင်တော့။ လပြည့်ည၏ လှပမှုကို ဥပေ ကွာပြုကာ အိပ်ရာထဲဝင်ရောက်ပြီး အိပ်ပျော်ရန် အားထုတ်ပါသည်။ ။ သို့ သော် အချည်းနှီးပင်။

ယုယကြင်နာတတ်သော လေးလေးဇာနည်။ လှပနွဲ့နှောင်းပြီး မိမိအ ပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေသော လေးလေးနှင့် ကြေကွဲပြီး စိတ်ထိခိုက်ဟန် အပြည့်ရှိနေသော ဦးမှန်းဦးတို့ ၏ ပုံရိပ်များက နိုင်နိုင်အား အိပ်မရ အောင်တားဆီးထားကြလေသည်။ ။

ဪ လောကကြီးကို အသွင်သစ်နှင့် နွဲ့နှောင်းစွာ ဝင်ရောက်တော့ မည်ဟု ဆိုကာမှ ရှုပ်ထွေးသော သပွတ်အူကြီး ဆိုက်ရောက်လာရတယ် ရယ်လို့ ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မျက်လုံးကို တအားမှီ တစ်ပစ်လိုက်သည် ။

*

အခန်း (၂၄)

အယ်စတာက ပိုစတင်ကျသွားပြီဖြစ်၍ သံတောင်မြို့နယ် ပြည်သူ့
ဆေးရုံသို့ ပြောင်း၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်
ဆေးခန်းသို့ နိုင်နိုင်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ။

သို့သော် အိမ်မှ ထွက်လာတုန်းက
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း လမ်းရောက်လျှင် ဘယ်ကဘယ်လို
ရောက်လာမှန်းမသိသော ဦးမုန်းဦးသည် ဘွားခနဲပေါ်လာကာ နိုင်နိုင်အ
တွက် အကြိုတော် ထောက်ပေးလေသည်။ ။

“ခရီးကြိုလို့ ပါ မိန်းကလေးရယ်”

“ပန်းပေးရင်း တမင်လာစောင့်နေတာ”

ခရီးကြို၍ ပဲ ရောက်လာလာ၊ တမင်ပဲ ရောက်လာလာ နိုင်နိုင်က
တော့ ကျေနပ်သည်။ ။ ပန်းပန်လှအောင် ပြုပြင်တတ်လာသော ကေသာ
ထက်ဝယ် ပန်းကလေးများ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ပန်တတ်လာသည်။ ။

“ဦးမုန်း ခင်ဗျားပြန်နှင့်တော့၊ နိုင်နိုင် ရေကူးလိုက်ဦးမယ်”

“အဝတ်ပိုပါလို့ လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီတိုင်းပဲ ရေစိမ်ပြီး အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာ ပေါ့”

“အဲဒီလိုက အရင်တုန်းက အဝတ်မျိုးနဲ့ သာ သင့်တော်တာ မိန်းက
လေးရဲ့ ”

“ဒါဖြင့်လည်း မချိုးတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခဏထိုင်လိုက်ဦးမယ်”

ပသီချောင်းဘေးက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ချကာ ရေထဲလက် နှစ်၍ ဆော့ကစားလိုက်သည်။ ။

“မိန်းကလေး”

“ဗျာ၊ အဲ ရှင်”

ဦးမုန်းဦးက ရယ်မောကာ ရေထဲသို့ ခဲတစ်လုံးပစ်ချလိုက်သည်။ ။ ခဲ အရှိန်ကြောင့် ဂယက်ထသွားသော်လည်း ရေစီးအရှိန်ကြောင့် ဂယက်သည် ချက်ချင်းပျက်စီးသွားသည်။ ။

“လူလေးပြန်လာတော့မယ်၊ မနေ့က စာလာတယ်”

“နိုင်နိုင်ဆီလည်း လာတာပဲ”

ဦးမုန်းဦးထံမှ ပင့်သက်မောချသံနှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ။ ကျေးငှက်သံနှင့် တောင်ကျရေသံ၊ ရေစီးသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ ။

“မိန်းကလေး”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ပြောလေ၊ နားထောင်နေတဲ့ ဟာကိုပဲ”

နိုင်နိုင် စိတ်မရှည်သဖြင့် မျက်လုံးကိုလှန်ကြည့်ရင်း ငြုစူသံဖြင့်ပြော လိုက်သည်။ ။ သို့သော် အပြုံးက အသက်မဝင်။

“လူလေးပြန်လာရင် သူလိုချင်နေတဲ့ အဖြေ ပေးမှာ ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ခမျာ သနားစရာ”

နိုင်နိုင် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရင်းမှ ခပ်တည်တည်လေးပြော လိုက်ရာ သိရခက်သော ဦးမုန်းဦးက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောရင်း

"ဟတ်...ဟတ်...အေးပေါ့ဗျာ၊ လူလေးလို လှလှချောချောလေးကို တော့ မင်းတို့ က လက်တွဲချင်မှာ ပေါ့"

"ဒါက နိုင်နိုင်သဘောပါ၊ ဦးမုန်းပဲ အရင်တုန်းက သိပ်သဘောတူခဲ့ တယ် မဟုတ်လား၊ ခုမှ ဘာကြောင်နေတာလဲ"

ဦးမုန်းဦးမှာ ငှုင်ငှုင်သွားရပြန်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော် ထုတ်ရန် ခက်ခဲနေဟန်ရှိသည်။ မျက်နှာပြင်ရိပ်သည် လပုတ်ဖမ်းသ ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

"ဦးမုန်း"

"ဘာလဲ မိန်းကလေး"

"အာကာနဲ့ နိုင်နိုင်ကို သဘောတူတယ်မဟုတ်လား"

"မတူဘူး၊ မတူဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ သဘောမတူဘူး"

အသံက ဒေါသတကြီး ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် နိုင်နိုင်ပင် ရုတ်တရ က် လန့်သွားသည်။ နောက်မှ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ

"အို တိုးတိုးပြောလည်း ကြားပါတယ်၊ ဦးမုန်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"မသိဘူး၊ မင်း မသိဘူး၊ ကျုပ်ပဲ သိတယ်"

"ဒါဖြင့်လည်း သိအောင်ပြောမှ ပေါ့"

"မပြောချင်ဘူး၊ ပြောနိုင်ဖို့ အတွက် စဉ်းစားနေတုန်း"

"နေဗျာ၊ ဒါဖြင့်လည်း နေခဲ့တော့၊ နိုင်နိုင်ပြန်မယ်"

နိုင်နိုင်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ သို့တိုင် အောင် ဦးမုန်း ဦးက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေဆဲပင်။

"မလိုက်ဘူးလား"

"မလိုက်တော့ဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ မနက်ဖြန် နိုင်နိုင် တောင်ငူဆင်းမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှာ ဦးမလဲ"

"ဘာအတွက် ဆင်းမှာ လဲ၊ ဘယ်သူကားနဲ့ လဲ"

"လိုင်းကားနဲ့ ပေါ့၊ ဆေးသွားဝယ်မလို့ ၊ ပြီးတော့ အာကာဆီလည်း သံကြိုးရိုက်လိုက်မယ်လေ၊ ဘူတာရုံက ကြိုနှင့်မယ်လို့ ၊ ဒါမှ ချာတိတ်ဝမ်းသာသွားရှာမှာ "

"ဘာ"

"နားမလေးဘူး မဟုတ်လား"

ဦးမုန်းဦးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ သူ၏ ဆောက်တည်ရာမှ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို နိုင်နိုင်ဝေခွဲမရပါ။ ဤလူကြီး ဘာဖြစ်နေသလဲ။

"မိန်းကလေး"

မထူးဘဲ ပေကပ်ရပ်နေလိုက်သည် ။

"မနက်ဖြန်မနက် ခြောက်နာရီ အဆင်သင့်လုပ်ထားနော်။ တောင်ငူကို ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး အလုပ်ပျက်ပါတယ်၊ နိုင်နိုင်ဘာသာသွားလည်း ရပါတယ်"

"မိန်းကလေး အသင့်သာလုပ်ထားပါ၊ ကဲ သွားတော့"

ခွကျသော ဦးမုန်းဦးနှင့် အတိုက်အခံမလုပ်လိုတော့သဖြင့် နိုင်နိုင်ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းကာ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်ခဲ့သည် ။

ဦးမုန်းဦး မည်သို့ ကျန်ခဲ့သည် ကို နိုင်နိုင် လှည့်ကြည့်လိုပါသော်လည်း မကြည့်မိအောင် အားတင်းထားလိုက်သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငူငူကြီး ကျန်ခဲ့မှာ တော့ ကျိန်းသေသည်။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ၌ **ssl** ကြင်နာစိတ်ကလေးဖြင့် ဖေးမကူညီလိုပါသော်လည်း ရေလာရန် မြောင်းဖောက်ပေးသောအတတ် နိုင်နိုင် မတတ်ပါချေ။ ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ အံ့ပုန်းကြီး သိမယ်ဟု သာ တေးထားလိုက်သည်။

"ဟော တစ်ယောက်တည်းပါလား ဒေါက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီနေ့တော့ ဦးမုန်းဦး လာမကြိုဘူးလား"

"မကြိုပါဘူး၊ လမ်းမကြိုလို့ နဲ့ တူပါတယ်"

ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင်းဆီနှင့် တွေ့သဖြင့် နှုတ်ဆက်နေရသေးသည်။

"တွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက်လည်း တစ်ခါတလေခြေဦးလှည့်ခဲ့ပါဦးလို့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ နိုင်နိုင် ဆက်ဆက်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်သာချ"

"သွားလိုက်ပါဦးမယ် ဒေါက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ဟုတ်ကဲ့"

နိုင်နိုင် အပြတ်ယဉ်ကျေးပစ်လိုက်သည်။ ရှင့်ကို အထစ်အငေါ့မရှိ သုံးလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် နိုင်နိုင်ကျေနပ်သွားသည်။ အသုံးအနှုန်းပါ မိ

နန်းမပီသပစ်လိုက်သည် ။ ဆရာမကြီးက အပြုံးလက်ဆောင်နှင့် ထွက်သွားသည် ။

“ဟွန် မြွေ မြွေချင်း ခြေမြင်တာပေါ့”

အိမ်ရောက်တော့ အယ်စတာပြန်မရောက်သေး၊ အမိုးလည်း ရှိမနေ သဖြင့် ပျင်းပျင်းနှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး လှန်လိုက်သည် ။ မရေးဖြစ် တာကြာပြီပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ရေးချင်လာသဖြင့် ရေးချလိုက်သည် ။

ဖွင့်ဟမဆို

မကြင်သလို

ကြင်သလိုနှင့်

အံ့ပုန်းဆိုတာ ဒါမျိုးလား.....

ဟူ၍ ပင်။

★

အခန်း (၂၅)

စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေပါသည်။

သို့သော် ငိုက်မြည်းစပြုလာသဖြင့် အိပ်ချင်သော စိတ်ကို လက်ဖက်
သုတ်စားရင်း အံတုပစ်ကြသည်။

“ဒီညတော့ မိကိုမိရမယ်ကွာ”

ဟု ကြူးဝါးရင်း နိုင်နိုင်လက်ဖက်တစ်ခွန်း ခပ်စားလိုက်သည်။ လျှို့ဝှက်ပန်းလက်ဆောင်ပေးသူရေ ဒီညတော့ နိုင်နိုင်တို့ လက်က ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ပါဘူး။

အမှောင်ချထားသဖြင့် ခြင်္သေ့များက တဝီဝီနှင့် ပွဲတော်တွေ့နေသည်။

“ငါတော့ အိပ်ချင်ပြီဧ”

သက်ကြီးခေါင်းချချိန်ရောက်သည် နှင့် အမိုးက စဖောက်လာသည်။ တဝါးဝါးသန်းရင်း ဆန္ဒပြုလာသည်။

“လုပ်ပြီ အမိုးကတော့၊ လက်ဖက်သုတ်လည်း စားသေး၊ အိပ်လည်း အိပ်ချင်သေး”

“မဆိုင်ဘူးဧ။ အိပ်ချင်တာက အိပ်ချင်တယ်”

“နေပါဦး အမိုးရယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

အမိုးရှိနေတော့ ပိုအားရှိသဖြင့် အယ်စတာရော နိုင်နိုင်ပါ

တားဆီးမိကြသည်။ ။

ဝရန်တာတွင် ချောင်ခို၍ ထိုင်နေခြင်းမှာ မြွေပါးကင်းပါး မပူရပေမယ့် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းသော ညချမ်းကို ကျောချမ်းသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် ရင်ဖိုနေကြသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

“ခက်လိုက်တာဧ၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့ ဟယ်၊ နင်တို့ မို့ ဒုက္ခခံချင်တယ်၊ ပန်းပေးတဲ့ သူက စေတနဲ့ ပေးနေတာကို ဘုရားလည်း တင်ရသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ အိပ်ကြတော့”

“ဟာ အမိုးကလည်း ၊ သွားမအိပ်ပါနဲ့ ဦး”

“ဒါဖြင့်လည်း နေကြ၊ ငါတော့ ဒီမှာ ပဲ ခဏလှဲလိုက်ဦးမယ်”

အမိုးက စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား လက်ကို ခေါင်းအုံးအုံးကာ နှိုးကြောများ ထက်၌ လှဲအိပ်လိုက်သည် ။ လူကသာလှဲသည် ။ ပါးစပ်ကမငြိမ်သေး။

“လူပေးတာကော သေချာရဲ့ လား၊ တော်ကြာ ဥစ္စာစောင့်တို့ ဘာတို့ ကများ လာထားတာဆိုရင် နင်တို့ တော့ အခက်ပဲဧ”

“အာ အမိုးကလည်း မဟုတ်က ဟုတ်က”

နိုင်နိုင်အထူးအဆန်းဖြစ်နေသဖြင့် ကြောက်ရမှန်းမသိသော်လည်း အယ်စတာက နိုင်နိုင်ဘေး ပူးကပ် တိုးထိုင်လိုက်သဖြင့်

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျောထဲစိမ့်တက်လာတာပဲ၊ ကြောက် လာပြီ”

“နာ့စ်လုပ်ပြီး”

“နာ့စ်လည်း လူပဲ၊ ကြောက်တာပေါ့”

နိုင်နိုင်ကတော့ အိပ်ချင်လာသဖြင့် လက်ဖက်တစ်ဖွန်းကိုသာ ခပ်စား
လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကို ငှဲသောက်လိုက်သည်။ ။

နိုင်နိုင်၏ လက်ဖက်ဝါးသံ၊ ရေခွေးသောက်သံတို့ မှာ အပ ပတ်ဝန်း
ကျင်သည် အပ်ကျသံမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

"အာ"

ထိုစဉ် အေးစက်နေသော လက်တစ်ဖက်က နိုင်နိုင်လက်ကို လာရော
က်ဆုပ်ကိုင်သဖြင့် နိုင်နိုင်လန့်သွားသည်။ ။

"ဟင် ဘာလဲ ဘာလဲ"

အယ်စတာလက် ဖြစ်နေသည်။ ။ အယ်စတာက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ
ဘဲ အလန့်တကြားမေးပြန်သဖြင့် နိုင်နိုင်ရယ်ချင်သွားသည်။ ။

"အယ်စတာက လက်အေးကြီးနဲ့ လာကိုင်တော့
ရုတ်တရက်လန့်သွားလို့ ပါကွာ"

"ဟွန့် ဒေါက်တာလုပ်နေပြီးတော့"

စောစောက နိုင်နိုင်စကားကို အယ်စတာက ချေပလိုက်သည်။ ။

"ဒေါက်တာလည်း လူပဲ၊ ကြောက်တာပေါ့"

တိုးတိုးကလေး ပါးစပ်ပိတ်ကာ ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။ အမိုးက
တော့ အသက်မှန်မှန်ရှုကာ အိပ်မောကျနေသဖြင့်-

"အားကိုးရတယ်နော်"

"အင်းလေ"

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ကြပြန်သည်။ ။ မကြာမီ တ
ပျိုပျိုဟူသော အသံကို နိုင်နိုင်ကြားမိရာ-

"ဟော ဟော နားထောင်စမ်း အယ်စတာ၊ ဘာသံလဲလို့ "

"မြွေတွန်သံလား၊ ဒုက္ခပါပဲ။ အမိုးပြောတာများ မှန်နေပြီလားမသိဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်ထင်တယ်"

"အို အယ်စတာကလည်း အယူသည်းပြန်ပြီ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ"

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ကြ။ ဥစ္စာစောင့်တို့ နာနာဘာဝတို့ ဆိုတာတွေကို ပြောသံသာ ကြားဖူးသည် ။ နိုင်နိုင်တစ်ခါမှ မကြုံဘူး၊ မတွေ့ဘူးသေးချေ၊ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မယုံကြည်ပါ။

သို့သော် မိန်းမသားစိတ်ဆိုတော့ အခက်သား၊ နုနယ်သည် ခံစားလွယ်သည် ။ အယ်စတာကြောက်သည် ကို မြင်ရ၍ သူပင်ကြက်သီးကလေးများ ထလာသည် ။

အသံကတော့ ကြားနေရဆဲပင်- **ssi**

"အမိုး၊ အမိုး...."

အယ်စတာက အမိုးကို တိုးတိုးခေါ်ရင်း လှုပ်နှိုးသည် ။ အမိုးက လူးလွန် လာပြီးအိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထထိုင်လိုက်သည် ။ မျက်လုံးအစုံဖွင့်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြူးတူးကြောင်တောင်ဖြစ်ကာ အလန့်တကြားအော်လိုက်သည် ။

"အမယ်လေး သ...သရဲကြီး...သရဲ"

အမိုးကြည့်ရာသို့ လန့်ဖျပ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့...

"အမယ်လေး"

"ဟာ"

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် လွှားခနဲ ဝရန်တာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးသွား

သည် ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နိုင်နိုင် အမြင်မမှားနိုင်ပါ။ မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ကာ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးများ ဖြင့်ထိုးကာ အနှံ့အပြား ဝေ့ဝိုက်ရှာဖွေသော်လည်း ဘာကိုမှ
မတွေ့ရတော့ပါ။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မီးရောင်အချို့နှင့်အတူ အိမ်နီးချင်း အချို့ရောက်
လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာမ”

“ဟို...ဟို မည်းမည်းကြီး”

အယ်စတာက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးပြေးထွ
က်ရသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ဖြေကြားလိုက်သည်။ အိမ်အနီး ပတ်ဝန်းကျ
င်သို့ လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။

အမိုးက မီးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် နှင်းဆီပန်းစည်း ရောက်နေပြီ”

အယ်စတာနှင့် နိုင်နိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ အမိုး၊ ပန်းစည်းက ဘယ်သူလာပို့သွားတာလဲ”

“အဲဒါ သိချင်လို့ ထိုင်စောင့်ဖမ်းနေကြတာ”

အိမ်နီးချင်းများ အမေးကို နိုင်နိုင်ကပင် ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ထူးနေပြီထင်တယ်၊ ဥစ္စာစောင့်ပေးတာလား မသိဘူး”

“ဥစ္စာစောင့်ဆိုရင် မည်းမည်းကြီးဖြစ်ပါ့မလား၊ မိန်းမလှလှလေးဖြစ်
မှာ ပေါ့”

“ကိုင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့ လည်း ပြန်ကြတော့ ငါတို့ လည်း တံခါး အလုံပိတ်ပြီး အိပ်တော့မယ်”

အမိုးက အိမ်နီးချင်းများကို ပြောလိုက်သည်။ ။

“စိတ်ချလက်ချသာအိပ် အမိုး၊ ကင်းတဲကို ငါတို့ မှာ ထားလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်ဝေ့၊ သွားကြ...သွားကြ၊ ငါတို့ ကြောင့် အိပ်ပျက်သွားကြပြီဝေ့” ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောစရာမလိုဘဲ ပြီးသွားကြသည်။ ။ အမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးပိတ်ကာ မိးမှတ်ပြီး -

“ငါတောင် အိပ်ချင်ပြီဝေ့”

အမိုးက အိပ်ရာဝင်သွားသော်လည်း နိုင်နိုင်တို့ က အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ထူးဆန်းနေသည်။ ။ လျှို့ဝှက်ပန်းပေးသူသည် ထင်မှတ်ထားသောလူသားတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိလိုက်သော မည်းမည်းကြီးကိုသာ ရိပ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းအတွက် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ အမိုးတို့ ပြောသကဲ့သို့ ဥစ္စာစောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်။ နာနာဘာဝဆိုတာလည်း မရှိနိုင်။ ရှိသည် ထားဦး၊ စိတ်ကူးယဉ်ပန်းစည်းထားနိုင်လောက်အောင် အသိဉာဏ်ရှိသည် တဲ့လား။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေလေပြီ။

“အိပ်ကြစို့ ဒေါက်တာ၊ မနက်ဖြန် တောင်ငူသွားမလို့ ဆို”

“အင်းလေ၊ အယ်စတာပါ လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဆေးရိုးသည် ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဒေါက်တာ နောက်ပြီး အော့ဖ်လည်း မဟုတ်ဘူး လေ”

“အော့ဖ်မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ပြောပါလား၊ ဘာလို့ ဆေးရိုးသည် ဖြစ်ရမှာလဲ”

“စတာပါ ဒေါက်တာ၊ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်တာဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ကိုင်း အယ်စတာတော့ အိပ်တော့မယ်၊ တွေးရမယ့်သူ မရှိလို့ အိပ်ပြီ”

“အံမယ် ဒီကလည်း မရှိပါဘူးနော်၊ အိပ်တော့မှာ ပါ”

နိုင်နိုင်လည်း အားကျမခံ ခြင်ထောင်ကို ချကာ ခုလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းချလိုက်သည် နှင့် မျက်စိပါမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

မျက်စိမှိတ်ထားခြင်းသည် အတွေးတံခါးကိုပါ လုံအောင် ပိတ်ထားသည် နှင့်မဆိုင်ပါ။ အတွေးတံခါးကိုပါ လုံအောင်ပိတ်၍ အိပ်မှ သာ အိပ်ပျော်နိုင်မည်ထင်ပါသည်။ ။

ပင့်သက်မောတစ်ခုကို နိုင်နိုင်လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်မိသည်။ ။

*

အခန်း (၂၆)

ညက အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အိပ်ရာထနောက်ကျသွားသည်။ ဦး
မုန်းဦးရောက်လာမှ နိုင်နိုင် နိုးလာသည်။ အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ကာ အိမ်
ပေါ်မှ အဆင်း လေးလေးဇာနည်၏ ဂျစ်ကားဝင်လာသည်။ လေးလေး
ဇာနည်တစ်ဦးတည်း မောင်းချလာခြင်းပင်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါ်နေကျ
အတိုင်း လာခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်နိုင်က ဦးမုန်းဦးကားပေါ် မတက်
သေးဘဲ လေးလေးဇာနည်အား-

“ဒီနေ့တော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ နိုင်နိုင် တောင်ငူဆင်းမလို့ ”

လေးလေးဇာနည်က နိုင်နိုင်အမေကို မဖြေသေးဘဲ ဦးမုန်းဦးနှင့်နိုင်
နိုင်ကို အကဲခတ်သကဲ့သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိနေလို့ လဲ နိုင်နိုင်၊ နင့်လေးလေးကို ငါ ဘာပြောလိုက်ရမ
လဲ”

“ဆောရီးပဲ လေးလေးဇာနည်၊ နိုင်နိုင်ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်၊
နောက်မှ ပဲ လာမယ်လို့ သာ ပြောလိုက်ပါ”

နိုင်နိုင်က ဘူးဆိုးဖရုံမသီးတတ်သော လူစားဖြစ်သည်။ ဦးမုန်းဦးဘ
က်လှည့်ကာ-

“သွားကြရအောင် ဦးမုန်း၊ နေသိပ်မြင့်နေမယ်”

“လေးလေးဇာနည် သွားပြီနော်၊ လေးလေး ဒေါပွနေလည်း လေး

လေးဇာနည်က ချော့လိုက်ပေါ့။ အချော့ကောင်းမဟုတ်လား။"

ကားပေါ်တက်ရင်း နိုင်နိုင်က မှန်ကုပ်နေသော လေးလေးဇာနည်ကို စလိုက်သေးသည်။ ။

လေးလေးဇာနည်က အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကားကို သူကအရင်ဦးအောင် ဝှမ်းခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

ssi

ဦးမုန်းဦးက လေးလေးဇာနည်ကားနောက်မှ မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။ ။ လမ်းဆုံသို့အရောက်တွင် လေးလေးဇာနည်ကားက ချိုးကွေ့သွားသည်။ ။

နိုင်နိုင်တို့ သည် တောင်ငူမြို့ သွားလမ်းအတိုင်း တောင်ကို ကွေ့ပတ်ကာ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။ ။

"ညက သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး မိန်းကလေး"

"ဟုတ်တယ်၊ လူတောင် ရူးချင်သွားတယ်၊ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိလိုက်ဘူး"

"အိပ်ရေးဝရဲ့ လား"

"ဘယ်ဝမလဲ"

"ဒါဖြင့် အိပ်ချင်အိပ်လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဟင့်အင်း ဘယ်လိုအိပ်လို့ ရမှာ လဲလို့ "

"ကျုပ်ပခုံးကို မှီအိပ်ပါလား"

"ဟင့်အင်း"

"နို့ အိပ်ရေးမဝဘူးဆို"

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြီးကို မမှီချင်တာ၊ နိုင်နိုင်က သူများကိုမှီခိုရမယ့်အ

လုပ် ဝါသနာ မပါဘူး”

ဦးမုန်းဦးက နိုင်နိုင်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်၍ လေး ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“နိုင်နိုင်ပန်ဖို့ ပန်းကော”

“ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ မေ့သွားပြီ”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။ ။ ပန်းပန်တတ်အောင်သင်ပေးသူက ပန်းပန်တတ်လာပြန်တော့လည်း ပန်းမပေးတော့ပါလား။

“ဟောဗျာ ငိုတော့မှာ လား မိန်းကလေး”

“မငိုဘူး၊ ဘာကိစ္စငိုရမှာ လဲ”

နိုင်နိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကျုပ်က အလကားစတာပါ၊ ဒက်ချ်ဘုတ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ် ဖွင့်ယူလိုက်နော်”

ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုဝေဒနာများ လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားလေပြီ။

ဦးမုန်း နိုင်နိုင်အပေါ် ဥပေက္ခာမပြုဘဲ၊ ဒက်ချ်ဘုတ်ကို ဖွင့်ကာ ပန်းများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။ သဇင်ပန်းခက်များ ဖြစ်နေသည်။ ။

ဆံပင်ကို အချိန်မရသဖြင့် ဘီးကလေးဖြင့် သပ်ရုံသပ်ခဲ့ရာ ကလစ်ပင် ပါမလာသဖြင့် ပန်းကို အသာပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

“ဟင် မပန်တော့ဘူးလား”

“ကလစ်မပါလာလို့ ”

“ဪ ဖြစ်ရမယ်”

နှင်းထုက မကွဲသေးပေ။ နေထွက်လျှင်တော့ နှင်းများ လွင့်ပျောက် သွားနိုင်သည်။ ။

“ဒီဘက်တိုးထိုင်ပါ မိန်းကလေးရယ်၊ မအေးဘူးလား၊ ဆွယ်တာက ကြယ်သီးတွေ တပ်လိုက်ပါလား၊ အအေးမိမယ်”

ဘယ်အချိန်ကများ နိုင်နိုင်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမှန်း နိုင်နိုင် မသိ။ ဆွယ်တာကြယ်သီးအစုံအလင်တပ်လိုက်သည်။ ။ အကာအကွယ်မဲ့သော ဂျစ်ကားဖြစ်၍ လေတဟူးဟူးက အအေးပိုစေသည် မှာ အမှန်ပင်။

အေးအေးနှင့် ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိအောင် စိမ့်တက်လာသည် ဖြစ်ရာ ဦးမုန်းဦးအပါး တိုးကပ်လိုက်သည်။ ။

“အိပ်ချင်တယ်”

“အိပ်ပါ၊ ကျုပ်ကို မှီပြီးတော့ အိပ်လိုက်၊ အားမနာနဲ့ ”

“အင်းပါ”

ဦးမုန်းဦး ပခုံးထက်သို့ နိုင်နိုင်ခေါင်းကလေး ငဲ့တင်လိုက်မိသည် နှင့် အရာရာကို လုံခြုံနွေးထွေးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

အိပ်ပျော်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ သို့သော် မှိန်း၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ အိပ်တစ်ဝက်နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည်။ ။

ဟင်ခနဲ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချသံကြောင့် နိုင်နိုင် မျက်လုံးအသာအယာဖွင့်လိုက်၏။ အိပ်ချင်စိတ်များ လွင့်ပျောက်သွားသော်လည်း ဦးမုန်းဦးပခုံးထက်မှ မခွာချင်သေးသဖြင့် အသာအယာပင် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတို့ ကြောင့် နိုင်နိုင် ခေါင်းထောင်ထ

လိုက်သည်။ ။

“ဟင်”

တောင်ငူမြို့ထဲသွားသော လမ်းကိုဖယ်ခွာကာ တောင်ငူ ရန်ကုန်အ
ဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်၌ ကားသည် ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။ ။

“ဒါ...ဒါ ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲ”

“ရန်ကုန်ကို”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ရှင်းစရာကိစ္စတွေရှိနေတယ်၊ မိန်းကလေးကို ဒီမြေက အမြန်ဆုံး
ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်မှ ပြီးနိုင်မယ့်ကိစ္စဖြစ်လို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာ”

တုန်လှုပ်ခြင်းတော့ နိုင်နိုင် မဖြစ်မိပါ။ အံ့သြခြင်းသာ ရှိသည်။ ။

ဦးမုန်းဦး၌ ခက်ခဲသော ပြဿနာရပ်တစ်ခုခု ရှိနေသည် ကို နိုင်နိုင်ရိ
ပ်မိနေခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော် ထိုပြဿနာရပ်တွင် နိုင်နိုင်ပါဝင်လာလိမ့်မည်ဟု တော့ နိုင်
နိုင် မထင်ခဲ့။

ခုတော့...

“ဘာကိစ္စလဲ၊ နိုင်နိုင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“သိရမှာ ပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား၊ ယုံသလား ဒီတစ်ခု
ပဲ ပြောပါ”

“အကျိုးအကြောင်း နိုင်နိုင်သိချင်တယ်”

“သိရမှာ ပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်ကား

မောင်းနေတုန်း စိတ်လှုပ်ရှားရမယ့် စကားတွေ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ရန်ကုန်ကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာလဲ ဦးမုန်းက နိုင်နိုင်ကို ကားတင်ပြေးတာလား၊ တူနေသလိုပဲ နော် အဟင်း ဟင်း”

နိုင်နိုင် ရယ်ချင်လာသည်။ နိုင်နိုင် ငြင်းဆန်မှာ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြစ်နေသော ဦးမုန်းဦးကို ကြည့်ပြီး နိုင်နိုင် ရယ်ချင်သည်။

“မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်မိန်းကလေးကို ဘာမှ မတရားမလုပ်ဘူး၊ မင်းကလေးဘဝကို ပျက်ဆီးမယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အားလုံးအတွက်ပါ။ အားလုံးအတွက် ကျုပ်ပဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်တာ”

“ကြိုတင်ပြောရောပေါ့ ဦးမုန်းရာ၊ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးထည့်လာရအောင်”

“ဟာကွာ ဒါတွေမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ မိန်းကလေးကိုသာ ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်ထုတ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဖြစ်နေတုန်း မိန်းကလေးက တောင်ငူသွားမယ်ဆိုတာနဲ့ အကြံရဲပြီး တစ်ခါတည်းပဲခေါ်လာတာ၊ ကျုပ်ကို ယုံပါတယ်နော်”

“မယ့်ဘူးဗျာ၊ ကားရပ်ပေး၊ အခုပြန်မယ်၊ ခင်ဗျားကြီးက ကြောင်သူတော်ကြီးပဲ”

ခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်သည် အထိ နိုင်နိုင်အပေါ် နားမလည်နိုင်သေးသော ဦးမုန်းဦးကို နိုင်နိုင်အမြင်ကတ်လာသဖြင့် ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောချလိုက်ရာ ဦးမုန်းဦးသည် မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည် အထိ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း-

“အဆုံးစွန်အထိ ကျုပ်စဉ်းစားပြီးမှ ဒီလမ်းကို ရွေးချယ်တာ၊ မင်းမလိုက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချလိုက်ရုံပဲ၊ ခွေးဖြစ်မယ့်ကိစ္စထက်စာရင် သေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ပြောစမ်း၊ မင်းဆုံးဖြတ်ပါ၊ ပြန်မလား၊ ကျုပ်ခေါ်ရာကို လိုက်မလား၊ ကြိုက်ရာရွေး ပြန်ရင်တော့ ကျုပ်ရော မင်းပါ အလောင်းပဲ ပြန်ကြတာပေါ့”

ခံစားချက်ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲနေပုံရသော ဦးမုန်းဦးအသွင်ကို နိုင်နိုင်မကြည့်ရက်၊ သူ့သောကတွေကို နိုင်နိုင်အမြန်ဆုံး မျှယူချင်သည် ကို ဤလူကြီး မသိပေဘူးလား။

“ကားကို တစ်နေရာရာမှာ ရပ်ပြီး နိုင်နိုင်ကို ရှင်းပြရင်ရော”

“တောင်ပန်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို နားလည်ပြီး ယုံကြည်စမ်းပါ။ ရန်ကန်ရောက်ရောက်ချင်း ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပါ။ တောင်ပန်ပါတယ်။ ခုပြောရင် ကားမှောက်ပြီး နှစ်လောင်းပြိုင် ဖြစ်သွားမှာ ပဲ”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ အာကာနဲ့ တွေ့ပြီး အဖြေပေးရဦးမယ်၊ မသေနိုင်သေးဘူး၊ အဟင်း...”

ssl

“တော်စမ်း၊ တောက်”

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နီရဲသွားကာ ဒေါသကြောများ ထောင်လာသည် ကို နိုင်နိုင် တအံ့တဩ ငေးကြည့်မိသည် ။ ထူးဆန်းလှသည်လား။ အတန်ကြာမှ -

“ဆောရီးပဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ် သိပ်ဒေါသကြီးသွားတယ်။ အမှန်ဆို ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ မင်းအပေါ် ဒီလိုပြောဆို မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

နိုင်နိုင်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည် ။ မျက်ရည်စက်က

လေးက နိုင်နိုင်ပေါင်ပေါ်သို့ ခုန်ပေါက်ဆင်းလာသည်။ ။

ဤလူကြီးကို သနားလွန်းသဖြင့် ကျသော မျက်ရည်စက်ဖြစ်ကြောင်း နိုင်နိုင်သာလျှင် အသိဆုံး။

“ကျုပ် လူရမ်းကားမဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ ဒါကိုယုံကြည် ထားစမ်းပါ”

ဦးမုန်းဦးနှင့်သာဆိုလျှင် ရန်ကုန်တင်မကဘူး၊ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ပဲ ခေါ်ခေါ်ကြည်ဖြူစွာ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း မသိလေရော့လား။

“နိုင်နိုင်ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ သွားပါ၊ ဦးမုန်းဦး သွားချင်တဲ့ ဆီသာ အမြန်ဆုံးမောင်း၊ စကြဝဠာအပြင်ဘက်လည်း လိုက်ရမှာ ပေါ့”

“မိန်းကလေးရယ်”

ကြင်နာစွာ ပြုံးပြလိုက်သော အပြုံးကြောင့် နိုင်နိုင်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ အမာရွတ်ကြီးနှင့် မလှမပ ရုပ်ရည်ကြီးက မိမိနှလုံးသားကိုချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသည် ကို နိုင်နိုင် နားမလည်တော့ပါ။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးထင်ပါသည်။ ။

★

အပိုင်း (၄)

အခန်း (၂၇)

“ရေအရင်ချိုးလိုက်ဦးနော် မိန်းကလေး၊ ဒီအခန်းဟာ မိန်းကလေးအတွက်ပဲ။ စိတ်တိုင်းကျအသုံးပြုနိုင်တယ်။ ဗီရိုထဲမှာ မိန်းကလေးအတွက် အဝတ်အစားတွေရှိတယ်”

“ခင်ဗျားကြီးက ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာလား”

“ဆိုပါတော့၊ ကဲပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ခရီးပန်းလာတာ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်၊ ကျုပ်ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပေးသွားသေးသည်။ နိုင်နိုင် နားမလည်နိုင်တော့ ရှစ်မိုင်၌ ရှိသော ဤအိမ်သည် ဦးမုန်းဦးအိမ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခေတ်မီသော တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးဖြစ်သော်လည်း ကျယ်ဝန်းကာ နေချင်စဖွယ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

ဦးမုန်းဦးအကြောင်း တွေးရလွန်းသဖြင့် နောက်နေသော စိတ်ကိုကြည်လင်သွားစေရန် ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗီရိုထဲ၌ အသင့်ရှိနေသာ တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် လုံချည်တစ်ထည်ထုတ်ကာ ဝတ်လိုက်သည်။

ပြီးသည် နှင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းတွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းက မသက်သာလှ။ ဦးမုန်းဦးကိုယ်တိုင် ဟင်းများကိုခူး

ခတ်ပြင်ဆင်နေသည် ။ အဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးမှာ
ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည် ။

“ဟော ဆာပြီလား မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့မယ်၊ ဒေါ်မိက ထမင်းပွဲကို
သေသပ်အောင် မပြင်ပေးတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချက်တာပြုတ်တာတော့ ပ
ထမတန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးနေရတာ”

“နိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရတယ် နေ...နေ၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ၊ သနပ်ခါးရှိတယ်လေ၊ မလိမ်းတ
တ်ဘူးလား”

နိုင်နိုင် ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင် နိုင်နိုင်တစ်သက် သနပ်ခါးကို
ယောင်လို့ တောင် မသွေးဘူးကြောင်းနှင့် မလိမ်းဘူးသေးကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည် ။

“ဒေါ်မိရယ်၊ ဒေါ်မိတူမကို သနပ်ခါး သွေးပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ဟာ မဟုတ်တာ မသွေးနဲ့ နိုင်နိုင် မလူးတတ်ဘူး”

“လူးတာ လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်မိပြုပေးလိမ့်မယ်၊ လိမ်းလိုက်ပါ မိ
န်းကလေးရယ်။ ပိုပြီး လန်းဆန်းသွားအောင်ပါ”

ဒေါ်မိက နိုင်နိုင်အတွက် သတ်မှတ်ထားသော အခန်းထဲသို့ဝင်သွား
သည် ။ နိုင်နိုင်က လိုက်မဝင်ဘဲ ပေကပ်ရပ်နေတော့။

“သွားလူးလိုက် မိန်းကလေး”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး၊ နိုင်နိုင်ကို ဒီကိုခေါ်လာတာ တော်တော်အရေးကြီးပုံရတယ်နော်၊ သ
နပ်ခါးလူးနည်းသင်တန်း ပေးမလို့ လား”

"ဟာ မဟုတ်တာ"

"မဟုတ်ရင် ပြီးရော၊ မလိမ်းချင်သေးဘူး၊ ပြောစရာရှိတာတွေ အရင် ပြော"

"ဒါဖြင့်လည်း ထိုင်ပါ၊ ထမင်းစားပြီး ပြောပြပါမယ်"

"လာပြန်ပြီတစ်မျိုး၊ ထမင်းပဲ စားဖူးသားပဲ၊ ဘယ်အချိန်စားစားပေါ့၊ သိချင်တာက အရေးကြီးတယ်ဗျ"

ဦးမုန်းဦးက မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့်

"ထမင်းဟင်းကို ပူပူနွေးနွေးလေး စားစေချင်လို့ ပါ မိန်းကလေးရာ၊ ဟင်းချိုလေးလည်း ပူတုန်းစားလိုက်ကြရအောင်၊ စားပြီးတာနဲ့ ပြောပြပါမယ်၊ ကျုပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မဂျစ်စမ်းပါနဲ့ ကွယ်"

စိတ်ထိခိုက်ဟန်ရှိနေသော ဦးမုန်းဦးကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင်၏ တင်းထားသောဟန်သည် အလိုအလျောက်ပြေလျောသွားသည် ။ ထမင်းစားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ဦးမုန်းဦးမျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားသည် ။ ထို့နောက် မခွဲရုံတမယ် ဟင်းများကို ဂရုတစိုက် ထည့်ပေးနေသည် ။ မိခင်က သားသမီးငယ်အပေါ် ထမင်းမစား စားချင်အောင် သွေးဆောင်နေပုံနှင့်တူနေသေးသည် ဟု နိုင်နိုင်တွေးကာ ရယ်ချင်လာသည် ။ သို့သော် အပြင်ပန်းမျက်နှာကိုတော့ တင်းထားလိုက်သည် ။

"ဒါ ဦးမုန်းဦး အိမ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မိဘတွေပေးခဲ့တဲ့ အမွေနဲ့ ပြန်ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်လေ၊ စားနော် မိန်းကလေး အားမနာနဲ့ "

နိုင်နိုင်က ထမင်းတစ်စွန်း စတင်စားလိုက်သည် နှင့် ကျေနပ်သွားရှာ

သည်။

တစ်ချိန်လုံး သူထမင်းမှ သူစားမိရဲ့ လားမသိ။ နိုင်နိုင်ကိုသာ ဂရုစိုက် ခပ်ယူထည့်ပေးနေလေရာ နိုင်နိုင်စိတ်ရှည်မှု အတိုင်းအတာကုန် ဆုံးသွားသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားမှာ ပေါ့၊ ခင်ဗျားကြီးကော ဝပါတော့မလား”

SSI

နိုင်နိုင်စကားကို သဘောကျသည့်အလား ပြုံးလျက်-

“ကျုပ်ကြီးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျားလေးကသာ အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားဝရင် ကျုပ်ဝသလိုပဲဗျ”

နိုင်နိုင် ရယ်ချင်သွားသည်။ တွေ့စက အပြုအမူနှင့် ခြားနား လိုက်လေခြင်းဟု လည်း ကောက်ချက်ချမိသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ နိုင်နိုင်ကို အခုလို ဘုမသိဘမသိ ခေါ်လာသဖြင့် ရောက်သည့်နေရာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေအားလုံး သံတောင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းနှင့် ပစ္စည်းများ အတွက်လည်း ကြောင့်ကြမှု မထားမိ။ ဦးမုန်းဦးသည် မိမိဘဝကို နစ်မွန်းအောင် ပြုလုပ်မည့်သူမဟုတ်ဟု အလိုလို ယုံကြည်နေသည်။

“ဟော သနပ်ခါးမလူးတော့ဘူးလား၊ ကျောက်ပျဉ်အပြည့် သွေးထားခဲ့တယ်၊ လူးချင်တဲ့ အချိန်လူးလိုက်နော် ကလေး”

“ဟာ ကန်တော့နော် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဦးမုန်းကလည်း နောက်ဆိုရင် နိုင်နိုင်ဘာသာ သွေးလူးပါ့မယ်”

“မသွေးတတ်ရင် လက်ကြိတ်မိကုန်မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားကြီးပဲ သွေးပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်ကိုတော့ မခိုင်းနဲ့ ၊ င
ရဲကြီးမယ်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလေး သဘောပဲ”

ထမင်းစားပြီးတော့ ဒေါ်မိကို ဦးမှန်းက ဝိုင်းကူသဖြင့် နိုင်နိုင်ပါကူသိ
မ်းပေးသည် ။ ဒေါ်မိက အတင်းနှင်ထုတ်တော့ နှစ်ဦးသား အိမ်ရှေ့ခန်း
သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

“ဒေါ်မိနဲ့ ဦးကျွဲရှိနေလို့ လည်း ဒီအိမ်ကို စိတ်ချလက်ချ ပစ်ထားနိုင်
တာ၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူတို့ လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့ သူဆို
တော့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ ပဲတစ်သက်လုံးခြံစောင့်၊ အိမ်စောင့်ဘဝ
နဲ့ နေပေးနေရှာတာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ နေဆိုတော့လည်း မနေဘူး၊ အလုပ်သ
မား တန်းလျားမှာ ပဲ နေကြတယ်”

နိုင်နိုင်က ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်၍ ခြံထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည် ။ တစ်ဧ
ကခန့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံတွင် နှင်းဆီနှင့် စံပယ်ရုံများ ပြည့်နေသည် ။

“ထိုင်လေ မိန်းကလေး၊ ဂျယ်ရီစားလိုက်ပါဦး”

ဆက်တီတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ကာ ဂျယ်ရီတစ်တုံး ခပ်စားလိုက်သည် ။

“ကောင်းတယ်။ ဒါလည်း ဒေါ်မိလက်ရာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးဂျယ်ရီလေ၊ ဒေါ်မိက အကုန်လုပ်တတ်တ
ယ်၊ အလှူအတန်း လူလေးငါးရာလောက်အတွက်ကတော့ မလစ်ဟင်း
စေရအောင် ဦးစီးလုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ မေမေ့လက်စွဲပဲ”

ဦးမှန်းဦး၏ အတိတ်အခြေအနေကို နိုင်နိုင် ရိပ်မိလိုက်သည် ။ ဤလူ
ကြီးသည် ယခင်ကတည်းက ချမ်းသာခဲ့သူပဲ။ ယခုလည်း ချမ်းသာပါလျှ
က်နှင့် သူ့ဘဝကို ဝေးသိချောင်ကျသော နေရာ၌ ဘာကြောင့်များ မြုပ်နံ

ထားပါလိမ့်။

“ပြောတော့လေ။ နိုင်နိုင်ကိုဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ”

“ပြောမှာ ပါ၊ ပြောဖို့ အားယူခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ခုတောင် လူလေးပြန်လာရက်က ကပ်နေပြီဆိုတော့ အချိန်မရှိဘူးဆိုပြီး မင်းတို့ ကို အမြန်ဆုံး ခွဲလိုက်ရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အစက ဦးမုန်းပဲ အာကာနဲ့ သဘောတူခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဦးမုန်းဦး၏ သံစဉ်အတက်အကျမှာ မူမမှန်ဘဲ တုန်ခါ၍ နေသည် ။ နိုင်နိုင်ရင်သို့ ကြေကွဲမှုပင် တိုးဝေ့လာသည် ။

“ကံသိလို့ ပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဆရာမကြီးရဲ့ မီးပုံပွဲမှာ နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ တူမအရင်းဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ်သိပ်ကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ရူးမတတ်ပါပဲ မိန်းကလေးရယ်”

နိုင်နိုင်မျက်စိထဲ ထိုနေ့က မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည် ။ ယောက်ျားသားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်၏ နှလုံးပျက်ပြူး ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု မျက်ရည်စကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့ဖူးသည် ပဲ။

“နှောင်းခင်ခင်အကြောင်းကို မင်းသိခဲ့သလား”

“အင်း”

“သိရင် သိသလောက် ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား”

“သေသေချာချာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘတွေ သဘောမတူတဲ့ သူနဲ့ လိုက်ပြေးဖူးတယ်၊ နောက်တော့ ကွဲသွားတယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ

ယ်၊ လေးလေးဇာနည်နဲ့ ယူတယ်၊ အခု ကလေးနှစ်ယောက် ရနေပြီ။ ဒါပဲ သိတယ်”

“သူလိုက်ပြေးဖူးတဲ့ လူကို နိုင်နိုင် သိသလား”

နိုင်နိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ။

သိသလိုရှိနေသော အဖြေကို လက်မခံချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းရမ်းပစ်လို က်သည်။ ။

“ဟင့်အင်း”

“ကျုပ်ပါ မိန်းကလေးရယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စတွေကြားက လူငယ်ချင်း ချစ်ခဲ့မိကြတယ်”

နိုင်နိုင်နားထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းချခံလိုက်ရသည့်ပမာ ခံစားလိုက် ရသည်။ ။ ဟန်မပျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရသော်လည်း နှလုံး သားမီးအုံးခဲနေရသည့်အဖြစ်ကို ဦးမုန်းဦးကတော့ သိမည်မထင်ပါ။ သူ ၏ နှလုံးသား အလွမ်းပုံပြင်ကို ဆွတ်ပျံ့နာကြည်းစွာ ပြောနေသည်။ ။

“တက္ကသိုလ် ရောက်စနစ်မှာ ပဲ ကျုပ်တို့ ချစ်နေတာ၊ လူကြီးတွေသိ ကုန်ပြီ၊ ခွဲဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြတယ်၊ နှောင်းခင်ခင်ကို ကျောင်းမတတ်ခိုင်း တော့ဘူး၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိုက်ရူးရဲတွေပီပီ အချစ်အတွက် စွန့် စားခဲ့ကြတာပေါ့၊ နှစ်ဦးသားထွက်ပြေးပြီး မော်လမြိုင်မှာ သွားခိုနေကြ တယ်။ စိတ်ဆိုးပြေရင် ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်ထင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

နားနှင့် မနာဘဲ နှလုံးသားနှင့် ကြားနာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးမုန်း ဦးသိအောင် ဟစ်အော်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ။ သို့သော်ခက်နေသည် က နိုင်နိုင်သည် မိန်းမသားဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ ထိန်းချုပ်ရတာ ပင်ပန်း လွန်းသဖြင့် သက်ပြင်းပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

“နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း မာနကိုယ်စီနဲ့ တင်းခံကြတယ်၊ ဘယ်ဘက်ကမှ ပြန်မခေါ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ လည်း မာနကိုယ်စီနဲ့ ပါ၊ လက်နှစ်ဖက် ရှိသရွေ့ နှောင်းကို ကျုပ်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်ပြီ။ ရှာကျွေးခဲ့တယ်”

အချစ်သူရဲကောင်းကြီး၏ စကားကို နိုင်နိုင် ယုံကြည်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း လေးလေးမှာ သည်းခြေပျက်မတက် ရူးသွပ်ကာ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။

“နှောင်းဟာ နုနယ်ပေမယ့် သိပ်တော်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဘုံပေါ်ကဆင်းပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ ဓနိတဲနန်းစံရပေမယ့် မညည်းညူခဲ့ဘူး၊ ပေးသမျှကိုလောက်အောင် ဖန်တီးပေးရှာတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ သားလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်အတွက် မွေးပေးခဲ့တယ်”

“ဟင် ဒါတွေ နိုင်နိုင်မသိဘူး”

“ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ မိန်းကလေးက ကလေးပဲရှိဦးမှာ ကိုး၊ ဒီလိုနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကြားက သားလေး ငါးလလောက်အရောက်မှာ ကျုပ်မိဘတွေက မြေးအနှစ်ရနေကြောင်း ကြားသွားပြီး အမျက်တော်တွေပြေပြီး လိုက်လာကြတယ်”

ဦးမုန်းဦးက ပူလောင်အက်ကွဲနေသော နှလုံးသားကို အေးစက်သွားသည့် ရေနွေးကြမ်းကို မော့သောက်ခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုက်သည် ။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေက ကျုပ်တို့ မိသားစုလေးကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ အရမ်းပျော်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ အပျော်လွန်ရင် ငိုရတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲ မိန်းကလေးရာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ပြည်တော်ပြန်တဲ့ ခရီးမှာ ကျုပ်တို့ ရထားက နှင်းပုလဲဘူတာနားမှာ မိုင်းထိပြီး ဘဝမိုးမှောင်ကျခဲ့တာပါပဲ”

နိုင်နိုင်ပါးပြင်နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နိုင်နိုင် မျက်ရည်ကျနေပါလား

။

ဦးမုန်းဦးကတော့ နိုင်နိုင်ကို အကြည့်အမြင်ကင်းမဲ့သူပမာ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်ကိုသာကြည့်ရင်း မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ နီရဲသော အကြောများ ထောင်ထလာသည် အထိ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ရင်း...

ssl

“လူမဆန်တဲ့ အဖျက်သမားတွေကြောင့် ကျုပ်မိဘနှစ်ပါးလည်း ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ မယားနဲ့ သားမှာ လည်း သေတယ်ရှင်တယ် မသိရဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတော့ ကျုပ်မှာ အရူးမီးဝိုင်း ကျန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ပါ တစ်ခါတည်း သေသွားဖို့ ကောင်းတာ၊ မသေတော့ အရူးပါပဲ၊ တကယ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အရူးလို့ ပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်တယ်”

နိုင်နိုင်သည် စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ ။ ဤသည် ကိုမြင်မှ ဦးမုန်းဦးသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပြီး နိုင်နိုင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

“မငိုပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းသာ မျက်ရည်ကျနေဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဆက်ပြောလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ပြောရမှာ ပဲ။ မျက်ရည်ကလည်း ကျချင်ကျမှာ ပဲ။ မျက်ရည်ကျလိုက်တာ ကောင်းတယ်။ ဦးမုန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေ သက်သာသွားတယ်။ မယုံရင် ဦးမုန်းလည်း ငိုကြည်ပါလား။ နိုင်နိုင် မျက်ရည်သုတ်ပေးမယ်လေ”

“ဟာကွာ မိန်းကလေးရာ မင်းလေးကတော့လေ”

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာပြင် တင်းမာမှုသည် လျော့ပါးသွားပြီး ပြုံးယောင်သန်းလာကာ မချင့်မရဲ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ ကုလားထိုင် နောက်မှ သို့ ခေါင်းတင်ကာ မျက်နှာကျက်သို့ ကြည့်ကာ လျော့ပါးသွားသောလေသံနှင့် ခပ်အေးအေးပင် ပြောရှာသည်။ ။

“မျက်ရည်ဆိုတာ ကျချင်တိုင်းကျလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းကလေးရဲ့ ၊ နှလုံးသားက ပေါက်ကွဲလွင့်လာတဲ့ သောကကမှ မျက်ရည် ဖြစ်တာ၊ ကျုပ်လည်း တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ငိုခဲ့မိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှောင်းဟာ သူမိခင်ဆီပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ ကျုပ်သွားတွေ့တော့ ခြံဝင်းထဲတောင် အဝင်မခံဘူး၊ နှင်ထုတ်ကြတယ်၊ နှောင်းဟာလည်း တကယ့်သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါပဲ၊ ကျုပ်ကို သူကပါ နှင်ထုတ်ခဲ့တယ်လေ”

နိုင်နိုင် နားလည်ပါသည်။ ။ ထိုအချိန်တုန်းက အတိတ်ကိုမေ့ကာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော လေးလေးသည် ဦးမုန်းဦးကို မမှတ်မိသဖြင့် နှင်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ။ ထိုအကြောင်းကို ဝင်ပြောမည်ဟု လုပ်ပြီးမှ မပြောဘဲထိမ်ချန်ထားလိုက်သည်။ ။ လိုအပ်မှ ပြောတော့မည်လေ။ ပြီးတာတွေက ပြီးပြီပဲ။

“မိန်းကလေး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူတို့ ရဲ့ ရန်ဘက် ကျုပ်ရဲ့ မိဘတွေလည်း သေဆုံးသွားပြီ၊ ဒီလောက်တောင် မလိုမုန်းထားဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တရားစွဲဖို့ အထိတောင် ကြိုးစားသေးတယ်”

“ဘယ်သူကို တရားစွဲမှာ လဲ”

“နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ အမေ ဒေါ်ခင်မကြီးနဲ့ ဦးကိုကိုနိုင်တို့ လင်မယားကိုပေါ့၊ သူတို့ ဟာ နှောင်းခင်ခင်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ထားတာပဲလို့ ယူဆခဲ့မိတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ အဲ နှောင်းက ကျုပ်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက်လို့ ရက်

ရက်စက်စက် နှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့တော့ ကျုပ် နာကျည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း
တွေကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ရန်ကုန်မြေက ထွက်ပြေးခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပါပဲ မိ
န်းကလေး။ ကျုပ်အသည်းဒဏ်ရာကို မနည်းကုစားခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်
နှောင်းကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် မိန်းကလေး။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်နာမည်
မောင်မောင်ဇင်ပါ။ နောက်တော့ ချစ်ဦးသူရဲ့ အမုန်းဦးကို ခံလိုက်ရလို့ ဦး
မုန်းဦးဆိုတဲ့ အမည်ကိုပြောင်းပြီး ဘဝသစ်နဲ့ နေခဲ့တာပဲ”

နိုင်နိုင်အသည်းကို မီးကင်လေပြီ။ နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်ပြီး “တော်
တော့ မပြောနဲ့ တော့၊ မကြားချင်ဘူး” ဟု ဟစ်အော်ကာ ပြေးထွက်ချင်
သည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရလွန်းသဖြင့် ပင်ပန်းလှသည် ။ ပင့်သက်မောတ
စ်ခုကိုချကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်လိုက်သည် ။ မူပျက်နေသော မိ
မိမျက်ဝန်းအစုံကို ဦးမုန်းဦးတွေ့သွားမှာ စိုးကြောက်ခြင်းကြောင့်လည်း
ဖြစ်သည် ။

“ကျုပ် နှောင်းကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်” ထိုစကားသည် နိုင်နိုင်ကို နှိပ်စ
က်ညှဉ်းပန်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ မသိလေရောသလား။ သို့တည်းမဟု
တ် တမင်ပင် ဥပေက္ခာပြုထားခြင်းလား။ နှလုံးသားမျက်ရည်စက်တို့ သိ
သိဝေ့လာသည် ။

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့ပါတယ်။ မိန်းမတိုင်းကို မုဆိုးတစ်ပိုင်း
မိန်းမရိုင်းချည်းပဲလို့ နှောင်းခင်ခင်ကို မြင်ပြီး မဆက်ဆံရဲအောင်ကို
ကြောက်လန့်နာကျည်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးအချစ်
မျက်မာန်ကြီးခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဘဝကို မိန်းကလေးဟာ အလင်းရောင် ပေးခဲ့
တာပါ”

သက်ပြင်းငွေငွေချလိုက်မိသည့်တိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ
ဆိုနှင့်တင်းကြပ်နေဆဲပင်။

“နလုံးသားတိမ်ညိုရောင်က ကင်းစင်လာပြန်တော့လည်း လျှောက်ရ မယ့်လမ်းမှာ သမုဒ္ဒယနွယ်ပင်တွေက ရှုပ်ထွေးနေပြန်တယ် မိန်းကလေး ရယ် ကျုပ်လေ နှောင်းခင်ခင်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဆောက် တည်ရာမဲ့ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသိတရားက အချိန်မီ ထိန်းချုပ် နိုင်ခဲ့တယ်။ ဘဝခြားသွားပြီ။ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်ခဲ့ပါတယ်၊ ဖြေလည်း ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကျုပ်နလုံးသားပြင်မှာ မြူမှုန်လေးလောက် တောင် ထင်ဟပ်မကျန်ခဲ့တော့ဘူးဆိုတာလည်း သိလိုက်တယ်လေ”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ အတန်ငယ် ပေါ့ပါးသွားသည် ။ ဦးမုန်းဦးက တိတ်ဆိတ် နေသော နိုင်နိုင်အပါး လာရပ်သည် ။

“မိန်းကလေး”

နိုင်နိုင်အကြည့်အားဖြင့်သာ ထူးလိုက်သည် ။

ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံ၌ သိရခက်သော အရောင်တစ်မျိုးက ခက်ထန်နေသည် ။

“မင်းဟာ ဦးကိုကိုနိုင်ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား”

နိုင်နိုင်သည် ခေါင်းညိတ်ရင်းမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုလေး ဝင်လာသည် ။ လေးလေးအပေါ် ချစ်ငြိုးမပြေသေးသမှုတို့ အတွက် နိုင်နိုင်ကို စတေးတော့မည်လားဟူသော အတွေးဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားသည် ။

ဦးမုန်းဦးက နိုင်နိုင်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ နိုင်နိုင်၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသော မျက်နှာပြင်ကြောင့် ယူကျုံးမရသည့် အလား...

“မိန်းကလေးရယ်”

တုန်ရီလှိုက်မောစွာ ညည်းတွားလိုက်သည် ။ နိုင်နိုင်မျက်ရည် ဤမျှ

ထွက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသော မျက်ရည်စက်တို့ ကို ဦးမုန်းဦးက သုတ်ပေးရင်း

“မိန်းကလေး ကျုပ်ကို သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ ၊ ကျုပ်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူလို့ များ တွေးနေလေရောသလား မိန်းကလေး”

“ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒီအတွက်ကလဲ့ပြီး နိုင်နိုင်ကို ခေါ်လာစရာဘာအကြောင်းရှိသလဲ”

ရှိုက်ငိုရင်း ပြောလိုက်မိသည် ကို ဦးမုန်းဦးက ကြေကွဲစွာ ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချလေသည် ။

“ငိုချင်ငိုတော့ မိန်းကလေး၊ အားရအောင်ငို၊ အငိုတိတ်တဲ့ အထိ ကျုပ်စောင့်နေမယ်”

ချက်ချင်းပင် နိုင်နိုင်မျက်ရည်စီးကြောင်း တန့်သွားသည် ။ ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေသောမျက်လုံးအစုံကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည် ။

“ကဲ တိတ်ပြီ”

*

အခန်း (၂၈)

“မိန်းကလေးမှာ သံသယဝင်နေမယ်ဆိုလည်း ဝင်လောက်ပါတယ်။ ဦးကိုကိုနိုင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ တရားရုံးမှာ အချေအတင်ဖြေရှင်းဖို့ အထိ ပြဿနာတက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ မပြီးလည်း မိန်းကလေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဆိုင်နေတာက မိန်းကလေးဟာ နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ တူမအရင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာက ဆိုင်တယ်”

နိုင်နိုင်ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ထပ်ခါတလဲလဲလို ဖြစ်နေသော ဤသပွတ်အူထဲမှ နိုင်နိုင် ဘာကိုမှ အဖြေမတွေ့။ နိုင်နိုင်ကို ဘာလို့ ခေါ်လာရတာလဲ။ နှောင်းခင်ခင်တူမဖြစ်ရုံလောက်နဲ့ ခေါ်လာခြင်းဆိုတာက တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနဲ့ စပွာနဂိုနွားမပေါင်ကျိုးတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ထိုစကားအစုစုတို့ ကို ရင်ထဲမှာ သာ ပြောကြားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး”

ssl

“ဗျာ”

စိတ်မရှည်စွာ ထူးပစ်လိုက်သည်။ တော်တော် ခွတီးခွကျနိုင်သည့် ဦးခွစာကြီး။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ခင်ဗျား မိန်းမနောက်ယောက်ျား ယုသွားတာနဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီထင်တယ်ဟု ယခင်စိတ်နှင့် သာဆိုလျှင် ပြောပစ်လိုက်မိမည်မှာ သေချာသည်။

"အဲ မိန်းကလေးဟာ နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ တူမဖြစ်သလို အာကာဟာ
နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ သားဖြစ်နေလို့ပဲ"

"ဟင်"

လုံးဝမထင်မှတ်သောစကားဖြစ်၍ နိုင်နိုင်မှာ အံ့ဩကြီးစွာဖြင့် မျက်
လုံးအစုံ ဝိုင်းသွားသည်။ ဦးမုန်းဦးက အဲကို တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီးမှ

"ဟုတ်တယ်၊ အာကာဟာ ကျုပ်နဲ့ နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ သားအရင်းဖြစ်
နေတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်၊ မဟာသွေး မဟာ
ဆီလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးမှာ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲချ
င်းယူတာ မင်းတွေ့ဖူးသလား"

ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါရမ်းရင်း ဦးမုန်းဦး စကားကိုသာ ငေးစိုက်
နားထောင်နေမိသည်။ ။ လူလောကကြီးသည် ဆန်းကြယ်လှသည်။ ။

"အာကာရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အသည်းပုံသဏ္ဍာန် စာအမှတ်လေးသာမပါ
ရင် အာကာဟာ ကျုပ်သားပါလို့ ကျုပ်သေသည့်တိုင် သိသွားမှာ မဟုတ်
ဘူး "

ဦးမုန်းဦးကို ဆေးရုံတင်ထားစဉ်က အင်္ကျီချွတ်နှင့် ဖြစ်နေသော အာ
ကာရင်မှ အမှတ်အသားကို ပြန်၍ သတိတရရှိမိသည်။ ။

"သွေးက စကားပြောလို့ ထင်ပါတယ်၊ အာကာကို သားမှန်းမသိခင်
ကပဲ ချစ်ခဲ့မိတယ်၊ အဲအတူလိုက်ကြရင်း အင်္ကျီချွတ်နဲ့ ရေချိုးဆင်းတဲ့
အာကာနဲ့ ကျားနဲ့ ရင်ဆိုင်ချိန်မှာ မှ အမှတ်ကို တွေ့ပြီး ကြက်သေသေခဲ
မိလို့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ကျားရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို မခံစဖူး ခံလိုက်ရတာ၊
ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် ဒဏ်ရာမရခဲ့ဖူးဘူး"

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး သားမှန်းသိလိုက်ရတော့ ကျုပ်သိပ်ကို ကျေနပ်

သွားပြီး ဘဝပါ ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ သေပြီထင်ထားတဲ့ သားကို တင့်တင်တယ်တယ် ဘဝမှာ တွေ့လိုက်ရတော့၊ သိပ်ကို ပျော်သွားမိတယ်။ မိန်းကလေးကြောင့်ရော၊ သားကြောင့်ပါ ကျုပ်ရဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ အာဃာတတံခါးကြီးကို ဖွင့်ဟခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးအပေါ် စွဲလမ်းနေတဲ့ သားကို စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ တောင် မိန်းကလေးကို ဆွယ်တရားဟောခဲ့မိတဲ့ အဖြစ်က ဘယ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းသလဲ”

“ပြီးတာတွေပြီးပါပြီ၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

“ဘယ်မေ့လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ မိန်းကလေးရယ်”

“နိုင်နိုင်စိတ်ထဲမှ ဦးမုန်းဦးနဲ့ ချာတိတ်မှာ အရပ်အမောင်း ကိုယ်နေဟန်ထား တူလှချည်လားလို့ ထင်ခဲ့မိသေးတယ်၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရယ်လိုက်တဲ့ အခါ မေးစေ့မှာ အက်ကွဲကြောင်းပေါ်သွားပုံကအစ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားအရောင်တော့ ကွာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သားက ကျုပ်ဆီက ကိုယ်နေဟန်ထားနဲ့ သူ့အမေဆီက အသားအရည်ကို ရထားတော့ သိပ်ကိုကြည့်လို့ လှနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အာကာက သိပ်ချစ်စရာကောင်းလို့ နိုင်နိုင်တောင်မှ သူ့လို မောင်လေးမျိုးရချင်လိုက်တာလို့ တောင့်တမိသေးသည် ။ ခုတော့ တကယ့်မောင်လေးဖြစ်နေတာကိုး”

“စိတ်ထဲက သိထားရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စတွေကို နိုင်နိုင်နဲ့ ကျုပ်ရယ်၊ ဦးဘဇော်ရယ်ပဲ သိတယ်”

“ဟင် ဦးဘဇော်သိတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ ဦးဘဇော် နှစ်ကိုယ်ချင်း ဆွေးနွေးကြတယ်၊ သူက ဝန်ခံပါတယ်။ သူ့အဲဒီဒေသမှာ တာဝန်ကျနေတုန်းမှာ ရထားမိုင်းထိပြီး မိဘတွေပါ သေဆုံးသွားပြီလို့ ယူဆရတဲ့ အတွက် ကလေးကိုသူတို့ မွေးခဲ့တယ်။ ကလေးမရနိုင်တဲ့ သူ့မိန်းမအတွက်ကြောင့်လည်း အတ္တဆန်ဆန်နဲ့ ကလေးမိဘတွေကိုတောင် သေချာအောင် မစုံစမ်းခဲ့ဘူးလို့ ဝန်ခံတယ်။ ခုလည်း သားကိုချစ်လွန်းလို့ ကျုပ်ကို အတိတ်ကို မထုတ်ဖော်ဖို့ အတန်တန်တောင်းပန်ရှာတယ်။ ကျုပ် ကတိပေးခဲ့တယ်။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေမယ့် သားက ကျုပ်ကို ချစ်နေတာပဲလေ။ သားမျက်နှာလေး မြင်နေရရင် ကျုပ်ဘဝပြည့်စုံပါပြီလို့ ခံယူထားပါတယ်”

ဒါကြောင့်လည်း အာကာအပေါ် ဖခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဖြင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတတ်ပုံကို မြင်ယောင်မိသည်။ ။

“ဒီအကြောင်း နိုင်နိုင်ကို ဟိုမှာ ရှင်းပြလည်း ရတာပဲ၊ နိုင်နိုင် အာကာကို ငြင်းလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြတ်နေပြီ”

“မပြတ်ဘူး၊ မထင်နဲ့ မိန်းကလေး၊ အာကာက ကျုပ်လိုပဲ ညဉ့်ဆိုလေးတစ်ခုရှိနေတယ်။ လိုချင်တာကို မရ ရအောင်ယူတတ်တယ် ကျုပ် သူ့အမေကို မိဘတွေရဲ့ ရန်ဘက်သမီးမှန်း သိရက်နဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုးကြိုးစားပြီး ယူခဲ့မိသလိုပေါ့။ သားလည်း ချစ်လာရင် တလောက်ကန်းဆန်မှာပဲ၊ ပြဿနာတွေဟာ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်လာနိုင်တယ်”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဒေါသအသိုက်အမြဲလေး အုံကြွလာသည်။ ။ ဤလူကြီး နှုတ်ဖျားမှာ လေးလေးအကြောင်း တဖွဖွထွက်လာခြင်းကို မကြားလိုပါ။

“ရှုပ်လာရင် ရှင်းလိုက်ပေါ့”

“မိန်းကလေးရယ်၊ ကုသခြင်းထက် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းဟာ အ

ကောင်းဆုံးပါ။ ဦးဘဇော်အပေါ်ထားရှိတဲ့ ကတိ၊ ဦးဇာနည် ဒေါ်နှောင်းခင်ခင်တို့ ရဲ့ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး၊ ပြီးတော့ သားအပေါ် အသက်မကချစ်ရှာတဲ့ ဦးဘဇော်တို့ မိသားစုရဲ့ မေတ္တာတရား၊ ဒါတွေကို ထောက်ထားရမယ်လေ”

“ဒီလိုရှောင်ထွက်လာရုံနဲ့ ကိစ္စက ပြီးသွားမလား။ အာကာက နိုင်နိုင်ကို လိုက်မရှာတော့ဘူးတဲ့ လား”

“ဘယ်နေ့မလဲ ရှာမှာ ပေါ့၊ ရေမြေဆုံးသည် အထိ သူရှာမှာ ပဲ၊ အဲဒါကို ကျုပ်တွေးမိတယ်၊ သားရဲ့ ဘဝဟာ အချစ်ကြောင့် ပျက်သုဉ်းသွားနိုင်တယ်။ ရှင်းပြဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို အကူအညီတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ဘာကူညီရမလဲ”

“ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့ ဖြေဆိုတာလေ”

“အင်း ကြားဖူးရုံမကဘူး၊ ကြုံဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားကြီးလိုမျိုးလေ”

“မိန်းကလေးကတော့ကွာ”

ဦးမုန်းဦးက သဘောကျစွာ ပြုံးသည် ။ အမာရွတ်ကြောင့် အကျည်းတန်နေသော်လည်း ပြုံးလိုက်သည့်အခါ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းများ ဝင်းလက်သွားသဖြင့် မေးကွဲကြောင်းလေ ထင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကို နိုင်နိုင်က မက်မောစွာ ငေးကြည့်မိရင်း...

“ပြောပါဦး နိုင်နိုင် ဘာကူညီရမလဲ”

“ယောက်ျားယူပေးဖို့ ပါပဲ”

“အို”

ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်တော့။ ယခင် ရဲရင့်သောအသွင် ဟူသမျှတို့ ကို ဤလူကြီးက ပျောက်ဆုံးသွားအောင် ပြုစားတတ်လေသည် ထင်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပျောက်သောသူဆိုရင် ရှာဖွေမယ်၊ ယောက်ျားယူသွားသောသူဆိုရင် ဒု-သ-န-သော ဖြစ်မှာ စိုးလို့ နာကျည်းစွာနဲ့ မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါဟာ အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးသာ ယောက်ျားယူလိုက်၊ ဒါဆိုရင် လူလေးက မိန်းကလေးကို နာပြီး သူ့ဘဝသူ့စာထဲမှာ ပဲ မြုပ်နှံသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ကျုပ်က သားကို ပျောင်းဖျပေးမှာ ပေါ့”

နိုင်နိုင်နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျားကြီးသားအတွက် နိုင်နိုင်ဘဝကို စတေးပစ်မယ် ပေါ့”

“မိန်းကလေးဘဝကို ဘာလို့ စတေးရမှာ လဲ၊ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ရေမြင့်မှ ကြာတင့်တယ်၊ မိန်းကလေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးသတို့ သားတစ်ယောက် ကျုပ်ရှာထားတယ်”

ထေ့ငေါ့စွာဖြင့်-

ssl

“အင်း ပြောပါဦး၊ လှရဲ့ လား”

“ယောက်ျားပီသပါတယ်၊ ကျုပ်တူတော်တယ်၊ ချိမ်အင်ဂျင်နီယာလေ၊ မကြာခင်ရက်ပိုင်းလေးမှာ မြန်မာပြည်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ရောက်မလာခင်အထိတော့ ဒီမှာ ပဲ စိတ်တိုင်းကျ နားနေပါ မိန်းကလေးရယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ခင်ဗျားကြီးက တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့

လူကြီး”

နိုင်နိုင်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် နှလုံးသားမျက်ရည်စက်တို့ က ဝေ့သိနေလေပြီ။ ပေါက်ကွဲလုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း

“နိုင်နိုင်ကို မိဘတွေဆီပဲ ပြန်ပို့တော့”

“မဖြစ်ဘူး မိန်းကလေး။ သားက မိန်းကလေးအိမ်ကို စုံစမ်းပြီးသိနေပြီ။ မိန်းကလေးမိဘတွေသိရင် ပြဿနာတွေက မီးခိုးကြွက်လျှောက်မဆုံးနိုင်ဘူး ဖြစ်ကုန်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မိန်းကလေးကို အတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီးမှ စိတ်တိုင်းကျနေခွင့် ပေးနိုင်မယ်”

“ဘာ ခင်ဗျားကြီး”

“ဖြန်း”

နိုင်နိုင်လက်ဝါး ထူပူသွားသည်။ သို့တိုင်အောင်

“နိုင်နိုင်ဟာ စက်ရုပ် မဟုတ်ဘူး ”

“ခင်ဗျား စစ်တုရင်ခုံပေါ်က အရုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး ”

“ခင်ဗျားကြီးကို အထင်ကြီးခဲ့ရသမျှ အလကားပဲ”

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကြီးက အတ္တသမားကြီး၊ ငါ့သားအတွက် ၊ ငါ့မယားအတွက်၊ ငါ့သိက္ခာအတွက် နိုင်နိုင်ဘဝကို နင်းချေတာမုန်းတယ်။ အတ္တကောင်ကြီး ခင်ဗျားကြီးကိုမုန်းတယ်”

“ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူ ”

ဒေါသကြောင့် နီးရာ စားပွဲမှ ပန်းအိုးကို ဆွဲယူပေါက်ပစ် စားပွဲခင်းများ လွင့်ပစ်၊ စားပွဲကို တွန်းလှဲပစ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးကာ တံခါးကို ချက်ချထားလိုက်သည်။ ။

“မိန်းကလေးရယ်”

ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရုပ်တည်ကျန်ခဲ့သူက ဦးမုန်းဦးပင်။

. *

အခန်း (၂၉)

ညက အိပ်မပျော်။ အတွေးခွံ၌ နစ်မျောရင်းဖြင့် နံနက် အရုဏ်ဦးအချိန်ရောက်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

နိုးလာတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။

ညကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလိုက်သည် ။ ရေချိုး သနပ်ခါးရေကျလူးကာ အဝတ်လဲပြီး အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသ လားနေသော ဦးမုန်းဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“တော်ပါသေးရဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်မှာ ဒီအချိန်အထိ ထွက်မ လာသေးလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ တံခါးခေါက်နှိုးပြန်ရင်လည်း အိပ်ပျော်နေရ င် ခက်မယ်ဆိုပြီး မနှိုးတာ”

“အိပ်နေတာပဲ”

“မနက်စာ စားလိုက်ပါဦး၊ ထမင်းချိန်နဲ့ သိပ်နီးနေတော့ ထမင်းကြော် မစားနဲ့ နော်၊ မုန့်နဲ့ ကော်ဖီပဲ သောက်လိုက်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ချောနေသောကြောင့် နိုင်နိုင် ရယ်ချင်လာ သည်။ သူ့ကို နိုင်နိုင် ဆန့်ကျင်ကြည့်ချင်သဖြင့်-

“ဟင့်အင်း၊ စားမှာ ပဲ ကြော်ပြီးသားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရင်ပြည့်သွားပြီး ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ နေမယ်၊ ကိုးနာရီတောင်ကျော် နေပြီပဲ မိန်းကလေးရယ်”

“နည်းနည်းတော့ဖြစ်ဖြစ်စားမယ်”

“ကဲ သဘောပဲဗျာ”

ထမင်းကြော်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထူးပေးလေသည်။ ။ များများ မထည့်ခဲ့။

စားသောက်ရင်းမှ -

“ဦးမုန်း”

“ဘာလဲ မိန်းကလေး”

“အတာဆိုတဲ့ လူက ဘယ်တော့ လာမှာ လဲ”

“ရှေ့အပတ်လောက်”

“ဒါဖြင့် သူလာတဲ့ အထိ နိုင်နိုင် ဒီမှာ ပဲ နေမယ်၊ သူ့ကို နိုင်နိုင်လက်ခံသင့် မသင့် သူ့ကို အကဲခတ်မယ်၊ ကျေနပ်ရင် ဦးမုန်း စီစဉ်ထားသမျှ နာခံမယ်၊ မကျေနပ်ရင်တော့ နိုင်နိုင်စိတ်ကြိုက် လုပ်ချင်တာ လုပ်မှာ ပဲ”

ဦးမုန်းဦးက မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်ရှာသည်။ ။

“ခင်ဗျားကြီး နိုင်နိုင်ကို ချုပ်ထားတာလား”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးမိဘတွေ တွေ့သွားရင် ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးမှာ စိုးလို့ အပြင်ကိုတော့ မထွက်စေချင်ဘူး၊ ဗီဒီယိုကြည့်ချင်လည်း ကြည့်၊ စာကြည့်ခန်းမှာ လည်း စာအုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်နေရာရာ သွားမလား၊ ငပလီတို့ မောင်းမကန်တို့ ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ အမြဲတမ်းလိုလို သွားနေခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ သွားတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ လဲ”

ဦးမုန်းဦး မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုင်း ကျပ်ခြံထဲ ဆင်းလိုက်ဦးမယ် လိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း ဒေါ်မိနဲ့ နေခဲ့မယ်”

“ဒေါ်မိ”

ssl

“လာပြီ ကလေး”

ဒေါ်မိက ဦးမုန်းဦးကို ‘ကလေး’ ဟု ခေါ်သဖြင့် နိုင်နိုင် ရယ်ချင်သွားသည်။ ။ ဒီပုံစံကြီးကိုများ ကလေးတဲ့ ။

“မိန်းကလေးကို ဘာမှ မလုပ်စေနဲ့ နော်၊ သူလိုတာကိုသာ ဒေါ်မိက လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“အေးပါ ကလေးရယ်၊ စိတ်ချ”

ပြောဆိုမှာ ကြားပြီး ခြံထဲဆင်းသွားတော့မှ နိုင်နိုင်သည် ဒေါ်မိနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းသို့ လိုက်ဝင်ရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ရှင် မိန်းကလေး”

“ဟာ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကိုယ့်သမီးလောက်အရွယ်ကို ရှင်တွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ နိုင်နိုင်ကို တစ်ခုကူညီပါ”

“ဘာကူညီရမလဲ”

ဒေါ်မိမျက်လုံး၌ စိုးထိတ်မှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေသည် ။ ဦးမုန်းဦးမသိဘဲ ကူညီရမည့် ကိစ္စဆိုပါက ဒေါ်မိအတွက် သေချင်စော်နံ့ပေတော့မည်။

“အခြားမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်နိုင်ကို အချက်အပြုတ် သင်ပေးပါလားဟင်၊ နိုင်နိုင် လုံးဝမချက်တတ်ဘူး၊ နော် ဒေါ်ဒေါ်၊ အစစပေါ့။ ထမင်းချက်နည်းကအစ သင်ပေးပါနော်”

“ဟူး ဘာများ လဲလို့ ထိတ်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကဆူမှာ ပေါ့၊ မိန်းကလေးကို ဘာမှ မခိုင်းရဘူးတဲ့ ”

“သူ့ကိုခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ မိန်းကလေးနဲ့ မီးဖိုချောင်ဆိုတာကင်းကွာလို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ၊ သူက နိုင်နိုင်ကို အထင်သေးနေတာ၊ နိုင်နိုင်က မခံချင်လို့ ကျိတ်သင်ထားပြီး ကြွားချင်လို့ နော် ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ”

ဒေါ်မိ၏ မီးဖိုချောင် သင်တန်းကို နိုင်နိုင်တက်ရောက်ခဲ့မိလေပြီ။ ဤသည် ကို ဦးမုန်းဦး မသိလိုက်ချေ။ ထိုနေ့က မြို့ထဲရှိ လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံသို့ ထွက်သွားရင်း အလုပ်များ နေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ညခြောက်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ နိုင်နိုင်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်နေသည် ။

“မိန်းကလေး ထမင်းဆာနေပြီလား”

“မဆာပါဘူး၊ စားပြီးပြီ”

“ကျုပ်ကိုတောင် မစောင့်ဘူးလား”

“ဘာဆိုင်လို့ စောင့်ရမှာ လဲ၊ ကြောင်လိုက်တာ၊ အာတာကိုသာ စော

င့်ရမှာ ဗျ”

ဦးမုန်းဦး ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး “ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီး ...ဆောရီး” ဆိုကာ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ တော်တော်ကြာသည် အထိ ထွက်မလာသဖြင့် ဒေါ်မိက-

“ကလေး ထမင်းခူးထားပြီးပြီလေ”

“သိမ်းလိုက်တော့ ဒေါ်မိ၊ ကျွန်တော် မစားချင်တော့ဘူး”

နိုင်နိုင် မသိမသာပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်မိကို မျက်စပစ်ပြကာ “ဆက်ခေါ်” ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ ကလေးရာ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါဦး”

“သိမ်းသာသိမ်းလိုက်ပါဗျာ”

နိုင်နိုင်မနေသာတော့...

“ဦးမုန်း”

ဦးမုန်းဦး အခန်းအောင်းမနေတော့ဘဲ ထွက်လာကာ-

“ဆို မိန်းကလေး”

“နိုင်နိုင်တောင် ထပ်သာ လာပြီ၊ လေးနာရီက စားထားတာ ခုထပ် စားမလို့၊ ခင်ဗျားကြီး တကယ်မစားတော့ဘူးလား”

“စားလေ၊ စားပါ၊ မိန်းကလေး စိတ်တိုင်းကျစားနိုင်၊ သွားနိုင်နေနိုင် ပါတယ်”

“အဖော်မရှိဘဲ စားရတာ ပျင်းတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကြီးက မနက်စာလည်း မစားဘူး၊ ညနေစာလည်း အချိန်မီမလာတော့ နိုင်နိုင်တစ်ယောက် တည်း ပျင်းတာနဲ့ စားလို့ မဝင်ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ၊ ကျုပ်ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ခုဟာက ကျုပ်ရှိနေရင် မိန်းကလေးအတွက်များ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး တမင်သွားနေတာ၊ ကိုင်း လာလာ”

နိုင်နိုင်သည် ဒေါ်မိကို မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝတ်ပြုပြီး ဦးမုန်းဦးနောက်ပါးကပ်လိုက်သွားသည်။ ။

ဤလူကြီး နိုင်နိုင်မြားချက်ကို လွတ်ကင်းအောင်ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်ပေတော့ဟု နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ။

ဦးမုန်းဦးကတော့ သူ့ထမင်းသူ့ဖြောင့်အောင် မစားနိုင်ရှာဘဲ နိုင်နိုင်ကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ခူးခပ်ကျွေးနေလေရာ

“ခင်ဗျားကြီးနော် သိပ်ဂရုစိုက်ပြီး ကျွေးမနေနဲ့ ၊ နိုင်နိုင်သိပ်စားပြီး အဆီတက်လာလို့ အတာမြင်ရင် မကြိုက်ဘဲနေမှ ခက်နေမယ်”

“တော်စမ်းပါ မိန်းကလေးရာ”

ဦးမုန်းဦးမှ၊ မချီတင်ကဲဟန့်တားလိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထမင်းကို မနည်းမျိုချနေရရှာလေသည်။ ။

*

အခန်း (၃၀)

မြစိမ်းရောင် စံပယ်ချုံကြားမှ ငွေရောင်စံပယ်ပွင့်လေးများကိုခူးဆွတ်ရင်း နိုင်နိုင် ပျော်မွေ့လာသည်။ ။ ပန်းများ သည် လူများ ၏ နောက်ကျိနေသော စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းစေနိုင်သော သတ္တိရှိသည် ထင်။

“မိန်းကလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မမြင်ဘူးလား”

“ဟောဗျာ၊ အကောင်းမေးတာကို”

“အကောင်းပဲပြောတာပဲ”

“စံပယ်ကြိုက်သလား မိန်းကလေး”

ဦးမုန်းဦးက စံပယ်ပွင့်များကို နိုင်နိုင်အား ကုခြေပေးရင်း ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။ ။

“မသိဘူး၊ ခူးချင်လို့ ခူးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ၊ ပန်းခူးတာနဲ့ ပန်းကြိုက်တာဟာ ဆိုင်နေလို့ လား”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ စကားအဖြစ်မေးတာပါ မိန်းကလေး ပန်မယ်လား”

“ပန်တော့ပန်ချင်တယ်၊ သိရမှာ ပျင်းတယ်”

“ပန်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်သိပေးမှာ ပေါ့”

“ဟင့်အင်း နောက်မှ သိဗျာ၊ ခုတော့ ဝိုင်းခူးပေးဦး၊ ပြီးရင် ကော်ဖီ

သောက်မယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကိုစောင့်နေတာ”

“စားနှင့်ရောပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်ကလည်း အိပ်ရာထနောက် ကျသွားတယ်”

ဒီလူကြီး ညက အိပ်မပျော်အောင် အတွေးများ နေသည် ထင်ပါ၏။

ထိုးအတွေးကို ဥပေက္ခာပြုကာ...

ssi

“မစားချင်ပါဘူး၊ လူကြီးရဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား” ဟု သာ ပြောလိုက်သည် ။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ရိုသေရမှန်း သိတယ်”

“မသိရအောင် ခင်ဗျားကြီးကို ကျွန်မက ဘာလုပ်နေလို့ လဲ”

ဦးမုန်းဦးက ရယ်မောရင်း-

“ကျွန်မနဲ့ ခင်ဗျားကြီး ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုင်း တော်ပါပြီ၊ ကျန်တဲ့ ပန်းတွေ ထားခဲ့ပါတော့”

“ဒါနဲ့ ဒီပန်းတွေကို ဒေါ်ဒေါ်မိက ဖောက်သည် သွင်းနေတာဆို”

“သွင်းတော့ သွင်းပါစေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရှိနေတဲ့ ကာလ လေးမှာ တော့ ဖောက်သည် မပျက်အောင် တစ်ဝက်လောက်ပဲ သွင်းပြီး ကျန်တာ မခူးခိုင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“စံပယ်နဲ့လေးတွေ ရစေချင်လို့ ပေါ့၊ ပန်းရနံ့က စိတ်ကိုကြည်လင် စေတယ်မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေး ဒီခြံကို သဘောမကျဘူးလား ဟင်”

နိုင်နိုင်က ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်လိုက်သည် ။ “ဒီခြံထက် သံတောင်က ပန်းဟေဝန်ကို ပိုသဘောကျတယ်” လို့ လည်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မိရာ ဦးမုန်းဦးက မချီပြုံးဖြင့်-

“ဒီခြံကို မိန်းကလေးနဲ့ အတာကို လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ပန်းဟောဝန်ကိုပါ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း နှစ်ခြံစလုံး မိန်းကလေးကို ပေးပါ့မယ်”

နိုင်နိုင် မျက်မှောင်ချိုကာ ဦးမုန်းဦးကိုကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မှ ခနဲ တဲ့ တဲ့ ရယ်ရင်း...

“အဟင်း...ဟင်း...၊ ခင်ဗျားကြီးမှာ အသည်းမရှိတော့တိုင်း သူတစ်ပါးရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကို ဈေးတွက်တွက်ပြီး ဈေးကစားနေတာ ပေါ့နော်၊ အေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ။ သူတစ်ပါး နှလုံး သားခံစားချက်ကို ခင်ဗျားကြီး ထည့်စဉ်းစားစရာမှ မလိုဘဲ”

“ဘာ...ဘာရယ် မိန်းကလေး”

နိုင်နိုင်စကား ရှုပ်ထွေးထွေးကို ဦးမုန်းဦး နားမလည်ပါ။ နိုင်နိုင်က ပန်းဇကာကိုယူကာ မီးဖိုဘက်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ကြာလျှင် နိုင်နိုင်ငိုလိမ့်မည်။ ပန်းဇကာကိုဒေါ်မိလက်သို့အပ်ပြီး ထမင်းစား စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်စဉ် ဦးမုန်းဦး ရောက်လာသည်။

နိုင်နိုင်အတွက် ကော်ဖီပေးရင်း-

“မိန်းကလေးဟာ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အတွက် တစ်ခုခုကိုစတေးယူရလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ နှလုံးသားကိုပေါ့”

“မိန်းကလေးရယ်၊ အတာဟာ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ လေ့လာကြည့်ပါဦး၊ မိန်းကလေးမကြိုက်ရင်လည်း တစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ပူတင်းလည်း စားပါဦးလား မိန်းကလေး”

“မကြိုက်ဘူး”

မိမိရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးနေသော ပန်းကန်ကို ပြန်တွန်းကာ မပြောမဖြစ်ပြောလိုက်ရသည်။ ။ မျက်နှာကိုလည်း တင်းထားမိသည်။ ။ ကျေနပ်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိသော ဤလူကြီးကို နိုင်နိုင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ။

ဦးမုန်းဦးမှာ လည်း မျက်နှာညိုညိုနှင့် ထမင်းကြော်တစ်ခွက် နှစ်ခွက် သာစားပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ။

“နေပေါ့”

နိုင်နိုင်က ထမင်းကြော် တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားပြီး ဒေါမိထံ အချက်အပြုတ်သင်တန်း ဆင်းလေတော့သည်။ ။

“ကလေးရှိနေသေးတယ်လေ”

ဒေါမိက တီးတိုးသတိပေးသည် ကို နိုင်နိုင်က မနာယူ။ ပေကပ်ကပ် နှင့် ဟိုစပ်စပ်သည် စပ်စပ် လိုက်လုပ်နေရာ-

“ဒေါမိ”

“ဝေး”

“မိန်းကလေးကို ဘာလို့ ခိုင်းတာလဲ”

“ဒေါမိ မခိုင်းပါဘူး ကလေးရယ်။ သူ...သူ”

ဒေါမိမှာ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဒေါမိနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ နိုင်နိုင်ဘာသာ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျားကြီး နေရာတကာ လိုက်မချုပ်ချယ်နဲ့”

“ချုပ်ချယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ဆိုရင် ဓားတွေဘာတွေ ထိနေမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ထိထိ ဘာဖြစ်လဲ ခင်ဗျားကြီးက ရောင်းတန်းမလှမှာ စိုးလို့ လား”

“တောက်...တော်၊ တော်စမ်း၊ မင်း ကျုပ်စေတနာကို နားမလည်ပါဘူး”

ဦးမုန်းဦးသည် ရှုရှုးရှားရှားပြောဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။ အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါသွားသော ဦးမုန်းဦးကို ကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်က ရယ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် မျက်ဝန်း၌ ဇာပဝါပါးလွမ်းမိုးခြင်း ခံလိုက်ရသည် ကိုတော့ နိုင်နိုင်သာ သိလိုက်သည်။ ။ မျက်တောင်ကိုပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဇေပဝါ၏ ဝေဝါးမှုကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီး လုပ်စရာများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ မအေးချမ်းနိုင်။

ဦးမုန်းဦးနှလုံးသားတစ်ပြင်လုံး၌ လေးလေးအပေါ် ချစ်တဲ့ တွယ်တာမြတ်နိုးမှု ဟူသမျှတို့ က ဝါးမျိုးသွားလေပြီလား။ ။ ကံကောင်းလိုက်တဲ့ လေးလေးရယ်။ ။ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် စွဲစွဲလမ်းလန်း ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ရယူခံစားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ မိမိမှာ တော့...

“အား”

လက်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ဓားထိသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ။

“ဟာ ဓားထိသွားပြီ”

ဒေါ်မိက မြင်သွားပြီး အထိတ်တလန့် ရေရွလိုက်သည်။ ။

“တိုးတိုး...တိုးတိုး၊ တော်ကြာဦးသဲပိုကြီးကြား...”

နိုင်နိုင်စကားပင် မဆုံးလိုက်ရခင် သူရောက်လာသည်။ ။ နိုင်နိုင်လက်ညှိုး၌ သွေးစက်လက်ဖြစ်နေသည် ကို ပူပန်စွာ လှမ်းကိုင်ပြီး-

“ပြစမ်း၊ သွေးတွေသိပ်ထွက်နေပါလား”

“ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ဝင်မလုပ်ပါနဲ့ လို့ ”

“ဒေါ်မိ ဆေးသေတ္တာသွားယူ”

“မင်းဟာ သိပ်တစ်စွတ်ထိုးနိုင်တာပဲ”

ပူပန်မှုတွေနှင့် ပွစိပွစိပြောနေသော ဦးမုန်းဦးလက်မှ မိမိလက်ကိုဆွဲ
ယူကာ နုနင်းမှုန့်များကောက်သိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဟင် ဘယ်လို၊ ဘယ်လို ဆရာဝန်လဲ”

“မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဆေးအစုံရှိပါတယ်၊ မိန်းကလေးရယ်”

“သိသားပဲ။ ဒီဆေးတွေမပေါ်ခင်ကတည်းက သုံးစွဲလာခဲ့တဲ့ ဒီဆေး
ဟာလည်း အကောင်းဆုံးပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်ဘူး။ ဝေးဝေးလည်း
ရှာစရာမလိုဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးမရလို့ မီးဖိုချောင်သမားတွေသာ သေကြ
မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကြီးလို လူ့ခွစာမျိုးတွေတောင် ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး
”

ဦးမုန်းဦးကို မကျေနပ်စိတ်များ ဖြင့် စွတ်ရွတ်ဘုတောပစ်လိုက်သည်
။ ဒေါ်မိပင်လျှင် တခွီးခွီးရယ်လေသည်။ ။

ဦးမုန်းဦးမျက်နှာကြောမှာ သုန်မှုန့်နေရာမှ ပြူးယောင်သန်း လာပြီး-

“မိချောင်းမင်း ရေခင်းမပြဝံ့ပါဘူး၊ မိန်းကလေးသဘောပါပဲ။ စံပယ်
ပန်းလည်း သိထားပြီးပြီ”

“ပြီးရင် ဘုရားတင်လိုက်ပေါ့”

“ဒါထက် ခင်ဗျားလေးပဲ ပန်မယ်ဆို”

“မပန်ချင်တော့ဘူး၊ ဘုရားသာတင်လိုက်ပြီးရင် နိုင်နိုင်အတွက်ဆု

တောင်းပေး”

“ဘာဆုလဲ”

“ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ချစ်ကံနည်းတဲ့ သူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ လို့ ပေါ့”

ဦးမုန်းဦးမျက်နှာ မည်းတက်သွားပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

“ဝေးဝေးမှာ နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဦးမုန်းရယ်”

နိုင်နိုင်က စိတ်တွင်း၌ သာ ညည်းလိုက်ပြီး ဒေါ်မိနှင့် ချွေးတလုံးလုံး နှင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည်။ ။

မိန်းမသားများ ၏ ဘဝ၌ မီးဖိုချောင်ကိစ္စသည် လည်း အရေးပါ သောအစိတ်အပိုင်းဖြစ်ကြောင်း နိုင်နိုင် နားလည်သဘောပေါက်လာ သည်။ ။ ဒါလည်း အတတ်ပညာတစ်မျိုးပါလား။

ကိစ္စအားလုံးပြီးသည် နှင့် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မိ ယောက်ျားနှင့်အတူ ပေါင်းသင် မြေဆွနေသော ဦးမုန်းဦးကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ။ စချင်စိတ်ဖြင့် ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ ။

“ဦးမုန်း”

ssi

“ဘာလဲ မိန်းကလေး၊ အတော်မောနေပြီလား”

ဦးမုန်းဦးအမေကို မပြောဘဲ မိမိသိလိုရာကိုသာ မေးလိုက်သည်။ ။

“အပင်ရင်းကို မြေမဆွဲဘဲထားရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“မြေကြီးက မာ လာပြီး ရေမဝင် မြေဩဇာမရ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့”

“အဲဒီလိုဖြစ်ရင် အပင်က သေသွားမှာ လား”

နိုင်နိုင်၏ ကလေးဆန်ဆန်အမေးတွေကြောင့် ဦးမုန်းဦးက အံ့သြသ

လို မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်ကာ-

“ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့ ပေါ့၊ ဖထီးကတော့ အပွင့်မသန်ဘူး ပြောတာပဲ၊ ဒါတင်ပဲ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ် ထင်လို့ လဲ”

“ဟာဗျာ မပြောချင်နေတော့။ သူပဲ ပြန်မေးနေ”

နိုင်နိုင်က စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် လှည့်ထွက်မည်ပြုလိုက်သည်။

“နေ...နေပါဦး မိန်းကလေးရယ်။ စိတ်ကြီးပဲ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပြော၊ ချွေးသိပ်တော့မယ်၊ ရေချိုးရဦးမယ်ဗျ”

ချွေးသီးများ စို့ကာ ပြောင်လက်နေသော နိုင်နိုင်မျက်နှာ ဖူးဖူးလေးကို ဦးမုန်းဦးက အမှတ်မထင် ငေးစိုက်မိရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

“မြေတောင်မြှောက်ပေးမိတဲ့ အပင်တွေက လောင်းရိပ်မိသလိုပဲ ကြုံလိုပြီး အပင်ရယ်လို့ သာ အမည်ခံသက်သက်အဖြစ် ရှင်နေမယ်၊ ပွင့်ပြန်တော့လည်း ငွားငွားစွင့်စွင့် မရှိဘူးပေါ့”

“ရှင်လျက်နဲ့ သေနေတယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးလိုပေါ့နော်၊ ဒါဖြင့် အဲဒီအပင်ကို ပြန်လည်ပြုစု မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်ရင်ရော”

“အပင်သန်ပြီး အပွင့်တွေ ဝေဆာလာမှာ ပေါ့”

“ရှင်လျက်သေနေတဲ့ လူသားကျတော့ရော ဘယ်လိုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတည်းသာ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်၊ အေးသွားရောပေါ့၊ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကြပ်ခဲနေသော နှလုံးသားကို နာနာဆွပေးလိုက်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်၊ သွားတော့မယ်။ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ် ၊
ခင်ဗျားကြီးလည်း သွားချိုးတော့”-

“ကောင်းပါပြီ မဖုရား”

“ဘာမဖုရားလဲ၊ ခင်ဗျားစစ်တုရင်ခုံပေါ်က ကွင်း မဟုတ်ဘူး ။ နိုင်နို
င့်ကို ခင်ဗျားခြယ်လှယ်လို့ ရမယ်မထင်နဲ့ ”

“မထင်ပါဘူး”

“ပြီးရော”

နိုင်နိုင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားမှ သူလည်း ခက်ရင်းခွကို ပစ်ချပြီး အိ
မ်ထဲ ဝင်လိုက်ခဲ့ရသည် ။

တင်းထားသမျှစိတ်တို့ သည် တဖြည်းဖြည်းပျော့ပျောင်းလာရသည်
။

“မလွယ်ပါဘူး မိန်းကလေးရယ်”

ဤမိန်းကလေးနှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှာ နေဖို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း အ
နီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိနေတတ်သည် ။

ဦးမုန်းဦးသည် ပင့်သက်မောတစ်ချက် ချလိုက်မိသည် ။

*

အခန်း (၃၁)

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အတာက နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ လုပ်မနေနဲ့ ၊ လူတွေက သံတောင်ရောက်သွားလို့ မင်းကို မတွေ့ရင် ချက်ချင်းလိုက်ရှာမှာ မလွဲဘူး၊ ဒါဆိုရင် မင်းမိဘတွေ ပါ သိကုန်ပြီး ပြဿနာ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်ကုန်မှာ ၊ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ ၊ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်တဲ့ သူတွေ ဝိုင်းနေမှာ ပဲ၊ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးဖို့ စဉ်းစားကြည့်ပါလား”

“တော်ဗျာ၊ တော် ခင်ဗျားကြီး တစ်ဖက်စွန်းသိပ်ရောက်နေပြီ”

နိုင်နိုင်က ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည် ။ ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းနေသည့်ကြားမှ စကားတို့ က စက်သေနတ်ပစ်သည့်နှယ် တရစပ်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည် ။

“ခင်ဗျားကြီးဟာ ခင်ဗျားသားအတွက်၊ ခင်ဗျားမယားအတွက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ လူတွေကို ထည့်မစဉ်းစားဘူး၊ လူကိုလူလို မမြင်တော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားကြီးကိုလေ ကျွန်မက ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာ၊ အရင်စိတ်နဲ့ သာဆိုရင် ခင်ဗျားကြီးကို အရင်ဆုံး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ပ

စိမိမှာပဲ”

ဦးမုန်းဦးက မချီပြုံးဖြင့်-

“ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်ရူးချင်နေပြီ၊ အနှစ်နှယ် ဆယ်နီးပါး တမ်းတခဲ့ရတဲ့ သားအတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ဝံ့တယ်၊ မိန်းကလေးသတ်လည်း သေရဲတယ်”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ အောင့်တက်လာကာ

“မကိုခင်လို့ ဥကိုခင်တာ၊ ခင်ဗျားကြီး လေးလေးကိုချစ်နေလို့ ”

“တော်ပါ မင်းအဒေါ်အကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့ ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မျက်နှာနီရဲကာ ကျားနာသဖွယ်ဖြစ်နေသော နိုင်နိုင်အပြိုင် ဦးမုန်းဦး ပါ မျက်နှာရဲလာသည်။ ။

“ဆိုင်လို့ မှ မရတော့ဘဲ၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားကြီးဟာ လေးလေးကို ခုထိချစ်နေတုန်း၊ ဒါကြောင့် လေးလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ပြီး နိုင်နိုင်ဘဝကိုပါ စတေးဖို့ ကြံတာ မဟုတ်လား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း အဲဒီလို မထင်နဲ့ ၊ ဒီမိန်းမကို ကျုပ်ထည့်မတွက်ဘူး၊ ဦးဘဇော်မိသားစုကိုပဲ ကြည့်တာ၊ အနှစ်-နှစ်ဆယ်နီးပါးကျေးမွေးလာတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ကတိတစ်လုံးနဲ့ စောင့်ထိန်းပေးသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် နှောင်းခင်ခင်ကို သတိတောင်မရဘူး၊ ဒီမိန်းမရိုင်းအကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့ ကွာ”

“လွမ်းစရာရှိလို့ နာစရာနဲ့ ဖြေနေတာပေါ့နော်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့အကြောင်းကို ရပ်ထားလိုက်ပါတော့၊ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားကြီးနား ထောင်ရမယ်”

ဦးမုန်းဦးမှာ အံ့ကြိတ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသူနယ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း-

“ပြောစမ်း၊ မင်းပြောချင်ရာတွေသာ ပြောပေတော့၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ငါ ရင်အကွဲခံပြီး နားထောင်မယ် ပြော”

နိုင်နိုင်က မဲ့ပြုံး-ပြုံးရင်း-

“လေးလေးဟာ သနားစရာသိပ်ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့။ သိပ်လှပြီး လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့ ဘယ်သူ့ရွေးရမှန်းမသိ၊ နောက်ကြောင်းကလည်း ရှိဆိုတော့ သနားစရာပေါ့”

SSI

“ခင်ဗျားကြီးနော်၊ နားထောင်မယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ဝင်ပြောရတာလဲ”

“ထောက်ခံတာပါ၊ နောက်ကြောင်းက လင်ယောက်ျားက နှောင့်ယှက်မှာ စိုးလို့ ဗျာများ ပြီး သနားစရာပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ မိုင်းထိပြီး ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာရယ်၊ သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းတွေ မြင်ခဲ့ရတာရယ်ကြောင့် သည်းခြေပျက်ပြီး ရူးသွားခဲ့တာဗျ၊ သိလား”

“ဟင်”

ဦးမုန်းဦးမျက်နှာသည် ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားကာ ကျောက်ရုပ်တုနယ် ငြိမ်သက်သွားလေသည် ။ နိုင်နိုင်ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဦးမုန်းဦးသည် လေး

လေးကို အတော်ချစ်ခဲ့သည် ပဲ။ ချစ်နေဆဲ ထင်ပါရဲ့ ။ နှလုံးသား ထိခိုက်
မှုဖြင့်

“အတိတ်မေ့ပြီး ငိုတစ်လှည့် ရယ်တစ်လှည့်ဖြစ်နေတဲ့ လေးလေးကို
နှစ်ရှည်လများ ဆေးကုယူခဲ့ရတာပါဗျာ၊ ဒီကြားထဲ ဦးမုန်းဦး ရောက်
လာခဲ့တယ်ဆိုရင် သူမသိလို့ ရူးနေလို့ နှင်ထုတ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

ဆွေးမြည့်သွားသော မျက်ဝန်းရိပ်ကို နိုင်နိုင် မကြည့်ရက်သဖြင့် မျ
က်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

“ဆယ်နှစ်နီးပါး ခံစားပြီး ပျောက်ကင်းသွားတော့ ယောက်ျားနဲ့ သား
ကို ရှာဖွေဖို့ ပြင်တယ်၊ ဒါကို ဖေဖေတို့ ဘွားဘွားတို့ က သေသွားပြီလို့
သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်လေ၊ လေးလေးခမျာ ရူးနေရာနေ ကောင်းပြန်တော့
လည်း ဝေဒနာသောကအပူရိပ်ကို မနည်းဟန်လုပ်ပြီး နေခဲ့ရရှာတာပါ
ဦးမုန်းဦးရာ”

ဦးမုန်းဦးမှာ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည် ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆွေးသွားပြီလား”

ဦးမုန်းဦးက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်လိုက်ပြီး-

“ထင်သလား မိန်းကလေး”

“အသိသာကြီးပါ၊ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

ဦးမုန်းဦးက မျက်စိထောင့်ကပ်ကာ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော နိုင်နိုင်
ကို ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည် ။

“လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မို့ တစ်ခဏတော့
လွမ်းမောသွားမိတာပါ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါပြီ၊ နှောင်းခင်ခင်ဆိုတာ ကျ

ပ် နှလုံးသားက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါကလည်း မင်းကြောင့်ပဲ”

“ရှင် နိုင်နိုင်ကြောင့်”

အံ့ဩသော မျက်ဝန်းရိပ်ကလေးက ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးကိုတွေ့ပြီး မိန်းမတိုင်းဟာ နှောင်းခင်ခင်လို မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ခံစားချက်ကို ပစ်ပယ်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အချိန်တွေကို သုံးနေတယ်၊ ကျုပ်မှာ တော့ အချစ်ရူးကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး မိန်းမမြင်တိုင်း နှောင်းခင်ခင်ကို သတိရ နာကျည်းစိတ်နဲ့ ဝံပုလွေလို အပြစ်ရှိခဲ့မိတာကို နောင်တရလို့ မဆုံးခဲ့ဘူး၊ နောက် ဒေါ်စောနှင်းဆီရော”

“ဒေါ်စောနှင်းဆီ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအဆက်ကြီးလား”

“ဟာ လုပ်ပြီ။ ဘယ်ကသာ ကျုပ်အဆက်ရမှာ လဲ၊ သူကလည်း သူ့ချစ်သူဟာ သူ့ထက်သာတဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ယူသွားလို့ စိတ်နာနေတဲ့ သူ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားမုန်းဝါဒမဝင်ဘူး၊ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရင်း အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နာကျည်းမှု နှလုံးသားကို ချေဖျက်ပစ်နေတာလေ”

“ဪ သိပ်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကြီးကြိုက်နေတာ ထင်တယ်”

ဦးမုန်းဦး မျက်နှာရဲရဲနှင့်-

“ကြံကြံဖန်ဖန် မိန်းကလေး ဆုတောင်းထားလို့ ကျုပ်အသည်းနှလုံး မွမွကြေနေပါပြီ၊ ဘယ်မှာ ကြိုက်စရာ နေစရာ ရှိတော့မှာ လဲ၊ ခင်မင်လေးစားမှုနဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စဟာ တခြားစီပါ မိန်းကလေးရာ၊ ဒေါ်

စောနှင်းဆီက သူငယ်ချစ်ဦးကို ဘယ်လောက်ပဲ နာကျည်းတယ်၊ မုန်းမေ့
ပါတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှ အစားမထိုးနိုင်တာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မီး
ပုံပွဲည မှတ်မိသေးသလား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ခင်ဗျားကြီး နှလုံးသား ငလျင်လှုပ်သွားတဲ့ ညမဟု
တ်လား”

ဦးမုန်းဦး ခနဲ ပြုံးနှင့်

“ဒေါ်စောနှင်းဆီရဲ့ စိတ္တဇမီးပုံပွဲလေ၊ အဲဒီနေ့ဟာ သူ့ချစ်သူလက်ထပ်
သွားတဲ့ နေ့ဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းရမယ့်နေ့ မဟုတ်ဘူး ၊ ပျော်စရာနေ့လို့ သ
တ်မှတ်ပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပတာတဲ့ ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လူခြေတိတ်ရင် မျက်ရည်ကျနေမှာ ပေါ့
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး မပြောနဲ့ လေ၊ သူခံစားချက်နဲ့ သူပဲ။ သူက ကျုပ်
ကိုရှင်းပြဖူးတယ်၊ သူ့ချစ်သူကသာ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရင် သူဟာ အခုလို
အများ အကျိုးလည်း ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ အချိန်ပြည့် သူ
ဆေးခန်းနောက်ကို လိုက်ပြီး ငွေလိုက်သိမ်းရင်း လူနာများများကျပါစေ
လို့ ဆုတောင်းနေရမယ့် ဘဝမျိုး ရောက်နေမှာ တဲ့ ၊ ခုတော့ စပျစ်သီးချ
ဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီဘဝက လွတ်ကင်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မီး
ပုံပွဲလုပ်တာပါ။ သူ သိပ်ပျော်ပါတယ်တဲ့ လေ”

“ခင်ဗျားကို ဒီအကြောင်းပြောပြလောက်အောင်အထိ ရင်းနှီးကြတ
ယ်ပေါ့”

ဝန်တိုစိတ်လေးက နိုင်နိုင်ရင်မှာ မျက်တက်တက် ခံစားနေရသည် ။

“ရင်းနှီးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ဆရာမကြီးကို ခင်ဗျားစိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဝင်စားတာပေါ့၊ ဆရာမကြီးလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ပြီး ယောက်ျားလျာလေးလို နေတဲ့ ဆရာဝန်မလေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မိန်းကလေးလို ဝရမှာ ကို နာကျည်းနေတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ ပိုတောင် စိတ်ဝင်စားသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နိုင်နိုင်ကြိုက်နေတဲ့ လူက နိုင်နိုင်ကို ယောက်ျားလေးလို ဝတ်လို့ မကြိုက်ဘဲနဲ့ အင်မတန် မိန်းမပီသနဲ့နှောင်း ယဉ်ကျေးတဲ့ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်သွားလို့ စိတ်ထဲမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ အဝတ်အစားနဲ့ ဆိုင်သလားဆိုပြီး တမင်ပဲ ဝတ်နေကျအတိုင်း ဝတ်လိုက်တာ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဦးမုန်းဦးကိုအားမလိုအားမရဖြစ်ကာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှာ ဆက်၍ -

“နိုင်နိုင်ကြိုက်နေတဲ့ သူဘယ်သူလဲ မမေးတော့ဘူးလား”

ဦးမုန်းဦးက ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“မမေးလည်း ပြောမှာပဲ၊ သူက နိုင်နိုင်ကို ဂရုစိုက်တော့ နိုင်နိုင်ကလည်း နိုင်နိုင်ကို ချစ်နေတာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ နိုင်နိုင်အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလေး၊ အဟင်းဟင်း...ဦးဇာနည်တဲ့”

ဦးမုန်းဦးမျက်နှာ၌ အံ့ဩရိပ်များ နှင့်အတူ ကရုဏာရိပ်များ ယှက်သန်းသွားကာ-

“မိန်းကလေးရယ်” ဟု သူကထုံးစံအတိုင်း ညည်းတွား လိုက်လေသ

ည် ။

“သူက မိန်းကလေးလို ဝတ်စေချင်လို့ နိုင်နိုင်ကလည်း ဝတ်ဖို့ ကြိုးစားဆုံးဖြတ်ကာမှ သူတို့ က လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်လေ၊ နိုင်နိုင်သိပ် ရူးခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်နေတာလား၊ လေးလေးကို ချစ်နေတာလားတောင် မတွေးတတ်ခဲ့ဘူး၊ ရှက်စိတ်နဲ့ အိမ်ကထွက်လာတာ ဒီနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့”

ssl

“မိန်းကလေးက ဦးဇာနည်ကိုချစ်ခဲ့တယ်”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ချစ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ခုမှ တွေးကြည့်လေ ရယ်ချင်လေပဲ၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က အနေရင်းနှီးမှု သံယောဇဉ်ကိုတလွဲ ထင်ပြီး အချစ်ရယ်လို့ အမှတ်မှားခဲ့မိတာပါ ဦးမုန်းဦးရာ၊ ခုတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အချစ်စစ်ကိုတွေ့တော့မှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ အင်မတန် ခက်ခဲပါလားလို့ သိလာတော့မယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် အချစ်ကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာတဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ ယူလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“အဲဒီဘွဲ့အပြင် အခြားဘွဲ့ယူဦးမှာ ”

“ဘာဘွဲ့လဲ”

“ကျောက်ဆစ်ရုပ်ဖြစ်နေတဲ့ နှလုံးသားတွေကို ခွဲစိတ်ပြီး အသက်သွင်းပေးမယ့် အတတ်ပညာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဘွဲ့လေ”

“ဪ ဟော် မိန်းကလေးရယ်”

ဦးမုန်းဦးက မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ် လိုက်လေသည် ။ ရယ်နေသော ဦးမုန်းဦးကိုကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်လာသည် ။ အမာရွတ်များ မရှိခင်က ဦးမုန်းဦး၏ ရှုတင်းတင်းဟန်ပန်ကြားက ချောမော

သော ရုပ်ရည်ကို သတိတရရှိမိသည် ။ သို့တော် ခုလည်း ဦးမုန်းဦး မျက်
နှာမှာ ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်ကောင်းသည် ဟု ထင်နေမိသည် ။ မိဘမေ
တ္တာကြောင့်ရရှိလာသော ဒဏ်ရာတွေပဲလေ၊ အကျည်းမတန်ပါဘူး။

“မိန်းကလေး ဘာကြည့်တာလဲ”

မိမိအား တွေတွေကလေး ငေးမောကြည့်နေသော နိုင်နိုင်အား
ဦးမုန်းဦးက သတိပေးသလို ခေါ်လိုက်သည် ။

“ရှင်”

“ရှင်ထူးတတ်သွားပြီနော်။ ကိုင်း ဆိုပါဦး၊ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ
တွေးနေတာလဲ၊ ရုပ်ဆိုးလှချည်လားလို့ လား။”

“မဟုတ်ပါဘူ၊ ဦးမုန်းဦးက အာကာ့ကိုတော်တော်ချစ်တာပဲလို့ တွေး
နေတာ”

“ချစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်သွေးသားပဲ၊ ပြီးတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး
တမ်းတခဲ့ရတဲ့ သားပဲကွယ်”

“ဪ ဦးမုန်းဦးမှာ အခြားသူတွေအတွက် ခွဲပေးစရာ မေတ္တာကော
ရှိသေးရဲ့ လား။”

“မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လောက်မျှဝေဝေ ကုန်ခမ်းရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး
ကွယ်”

နိုင်နိုင်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ-

“ပျင်းတယ် ဦးမုန်းဦးရာ၊ နိုင်နိုင်ကို အကျဉ်းချထားတာလား။”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘုရားသွားမယ်၊ ဈေးသွားမယ်၊ လိုက်ပို့ပေး။”

“ခုလား မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ပါနေရင်တော့ သွားလို့ ရပါတယ်”

“အင်း ခုပဲ သွားချင်တယ်။ ဟို ဘုရားပန်းအတွက် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေလည်း လိုချင်တယ်၊ ခူးပေးနော်”

“ရမယ်၊ ရမယ်၊ မိန်းကလေးလိုချင်တာ အားလုံးဖြစ်စေရမယ်”

“အပိုတွေပါ၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ နိုင်နိုင်အပေါ် ဥပေက္ခာအပြုဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒီလိုထင်ရက်သလား မိန်းကလေး”

ကြေကွဲစွာ တိမ်ညိုရိပ်ဆင်းသွားသော ဦးမုန်းဦး၏ အကြည့်ကြောင့် နိုင်နိုင်ရင်မှာ လှုပ်ခါသွားရသည်။ ။

“ကိုင်း သွားပြင်တော့လေ မိန်းကလေး၊ ကျုပ် ပန်းသွားခူးလိုက်ဦးမယ်”

ဦးမုန်းဦးက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ ။ သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်မျက်ဝန်းအကြည့်တို့ ရိဝေလာသည်။ ။ မိမိလောက် ချစ်ကံခေသည့် သူ ဤကမ္ဘာ၌ ရှိနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးရင်းဖြင့် ရင်မှာ သိုသိပ်ထားရသော မေတ္တာစိတ်ကြောင့် နှလုံးသားသည် ထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ မြည်ဟည်းနေလေပြီ။

မျက်ရည်ပုလဲဥများ ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းသွားသည်။ ။ မိန်းမသားဖြစ်ရခြင်းကို နာကျည်းမိပါဘိတော့။

*

အခန်း (၃၂)

တိုယိုတာ ဆလွန်းကားကြီးက အိမ်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ။

“ဟင် ဒါဘယ်သူကားလဲ”

“ကျုပ်ကားပါ၊ မိန်းကလေးအတွက် တမင်ထုတ်ထားတာ။ ဂျစ်ကားနဲ့ ဆိုတော့ မိန်းကလေးအလှနဲ့ တခြားစိဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ”

ရင်ခုန်လိုက်ရတော့မလား၊ ထခုန်ကာ ဝမ်းသာအားရဟစ်အော်ပစ်လိုက်ရတော့မလား၊ ဦးမှန်းရယ်ဟု နိုင်နိုင်မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ သို့သော်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက် နိုင်နိုင် လှ လာပြီလား”

“လှပါတယ်၊ အရင်ကလည်း လှတာပဲ၊ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ တော့ ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ်နေနေ ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာပါ၊ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ နတ်သမီးလေး ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အမယ်လေးနော်၊ ခေါင်းတောင် ကျိန်း လာပြီ”

ကြည့်နူးစွာ ရယ်မောရင်း နိုင်နိုင်ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သင်းပျံမွေးထုံသော နှင်းဆီပန်းရနံ့က နိုင်နိုင်ကို ကြိုဆို လိုက်လေသည်။ ။

နှင်းဆီပန်းစည်းလေး။ ဆူးသင်ပြီး ဖဲကြိုးဖြူနှင့် စည်းနှောင်ထားသော နှင်းဆီပန်းစည်းလေး။

နိုင်နိုင်က ပန်းစည်းကို တယုတယကောက်ယူကာ-

“ဦးမုန်းဦးက ညာတတ်တယ်နော်”

ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း ဦးမုန်းဦးက ပြုံးလျက်-

“ကျုပ်မညာပါဘူး”

“ခုထိ ညာဦးမလို့ လား။ အမိုးတို့ အိမ်မှာ လာထားတဲ့ ပန်းစည်းနဲ့ အခုပန်းစည်းဟာ အတူတူပဲ၊ ဆူးသင်ထားတယ်၊ ဖဲကြိုးအဖြူစည်းထား၊ စည်းပုံစည်းနည်းကလည်း တစ်ပုံစံတည်းဟာ၊ ပြောင်မညာနဲ့ နော်”

“မညာပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကျုပ်မထားဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူထားတာလဲ”

“ရန်လုံ”

“အို”

ရန်လုံက မည်းနက်နက်ကြီးကိုး၊ ထို့ကြောင့် သူခိုးစောင့်ဖမ်းသောညက မည်းမည်းကြီးလွှားခနဲ ခုန်ဆင်းသွားတာကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကိုး။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရတာလဲ”

“ရှုံးလို့ ”

“ရှင်”

“ကျုပ်အပေါ် အနိုင်ယူသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို သတိရတာနဲ့ ပန်းပေးတာ၊ ပန်းပေးတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးသူရဲ့ ကျေအေးမှု စကားမဟုတ်လား၊ အဲဒီစကားကို ပန်းလေးတွေနဲ့ သာဓကပေးလိုက်တာပါ”

“နေ့ခင်းမှာ လည်း ပေးနေကျမဟုတ်လား၊ ပြောင်လာပေးလည်း ရ

သားနဲ့ "

"ဖြောင်ပေးတာက ပေးတာပဲ၊ တိတ်တိတ်ပေးတာက ပေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ကျုပ်က တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ကြောင်တတ်တယ်"

"တစ်ခါ တစ်ခါ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမြဲတမ်း ကြောင်တာပါ၊ ခင်ဗျားကြီး လည်း လေးလေးလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်"

"သေချာတယ်၊ ကျုပ်တကယ်ကိုပဲ ရူးချင်နေပြီ၊ ရူးနေတာကမှ စိတ် အေးချမ်းသာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် အရမ်းပူလောင်နေတယ်"

ssi

"ဒါကတော့ ခင်ဗျားကြီး အရစ်ရှည်တာကိုးဗျ၊ ဂျပန်ဝက်အူကျနေ တာပဲ ဟိုလူ့ဦး၊ ဒီလူ့ဦးနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အာကာ့ကို ရှင်းပြလိုက် ရင် ကိစ္စပြတ်နေပြီ၊ ခုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံပေါ့၊ အစကတည်းက နိုင်နိုင်က ချာတိတ်ကို မောင်အရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ ပေးမ ယ်ဆိုတဲ့ အဖြေဟာလည်း အဖြူရောင်သက်သက်ပဲ"

ဦးမုန်းဦးမှာ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေလေသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရား၏ အနောက်ဘက်မုခ်၌ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ။ ပန်း စည်းကို ပွေ့ပိုက်ကာ နိုင်နိုင် ဆင်းသည်။ ။

"ပန်းပေးလေ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်သယ်ခဲ့ပေးမယ်"

"နေပါစေ၊ ပန်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေလက်နဲ့ မှ ပိုပြီး တင့်တယ် စေတယ်"

ဦးမုန်းဦးက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မိန်းကလေး၏ ယဉ် ကျေးနွဲ့နှောင်းမှုများ နှင့် ပန်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထွေးပိုက်ထားသော နိ

င်နိုင်အလှကို စိတ်ထဲ ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေမိသည်။ ။

“ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ လှေကားကပဲတက်မယ်”

“ညောင်းနေမှာ ပေါ့”

“မညောင်းပါဘူး၊ ညောင်းရင် ဦးမုန်းဦးကို တွဲမှာ ပေါ့၊ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်တာထက် လှေကားနဲ့ တက်တာက ပိုပြီး ကုသိုလ်ရတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ခင်နိုင်ခံပြောတယ်”

ရယ်သံလေးများ လွင့်ဝေသွားသည်။ ။

လှေကားထစ်ကလေးများကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းကာ တက်ရင်း နိုင်နိုင်ညှာလက်က ဦးမုန်းဦး၏ ဘယ်လက်မောင်းကိုချိတ်ကာ တက်ခဲ့သည်။ ။ ဦးမုန်းဦးမှာ ငဲ့စောင်းရင်း ဂရုတစိုက် တွဲခေါ်ပါသည်။ ။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ သောကဆိုတာ ဘာမှ မရှိတော့။ သိပ်ပျော်နေသည်။ ။ လှေကားထစ်ကလေးများကိုပင် အဆုံးမရှိ စေချင်တော့ပါ။

“လှတယ်နော်”

“မတန်လိုက်တာဟယ်၊ အမာရွတ်ကြီးနဲ့ ”

“အမာရွတ်ဖယ်လိုက်ရင် လှမှာ ပါ”

“ဦးနဲ့ မီးလေကွာ”

လူဆိုသော လူသားတို့ ၏ ပါးစပ်သေနတ်သည် ဘာရယ်မဟုတ်။

ပေါ့ပေါ့ကလေးထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ။ ထိုစကားကြောင့် ကာယကံရှင်များ ၏ နှလုံးသားကို ထိခိုက်နစ်နာစေတတ်ကြောင်း သတိပြုသင့်ကြပါသည်။ ။ ဦးမုန်းဦးကို မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းရိပ်ညိုညို၏ ကရုဏာအရိပ်တို့ကို တွေ့ရမှ သက်ပြင်းသူခိုးချမိသည်။ ။

လှေကားထစ်များ ကုန်ဆုံးသွားတော့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။

“မိန်းကလေးက တနင်္လာသမီးနော်၊ တနင်္လာထောင့်ရောက်မှ ပန်းကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတာပေါ့”

“ဘယ်နေရာက ရှိခိုးခိုး၊ ပန်းကပ်ကပ်၊ တစ်ဆူတည်းပဲဟာ၊ အတူတူပဲ၊ ဒီမှာ ပဲ ရှိခိုးမယ်”

နိုင်နိုင်က ကြာသပတေး တန်ဆောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သဖြင့် ဦးမုန်းဦး လိုက်တက်သည်။ ။ နိုင်နိုင်က ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ပန်းစည်းမှ ပန်းတစ်ဝက်ကို ဦးမုန်းဦးအားခွဲဝေပေးလိုက်သည်။ ။

“မိန်းကလေးပဲ ယူပါ”

“ဟင့်အင်း”

ပြော၍ ရမည်မဟုတ်မှန်းသိ၍ ဦးမုန်းဦးလက်ခံယူလိုက်ရသည်။ ။ တီးတိုးသံလေးများ နားတွင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ။

“လင်မယားနဲ့ တူတယ်”

“ယူစရာရှားလို့ ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နေတဲ့ သူကို”

“ရုပ်ပျက်ပေမယ့် အခြားကြိုက်စရာ ငွေတို့ ဂုဏ်တို့ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့”

”

မိန်းမသားအချို့သည် မိမိနှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ကာ အပျင်းပြေဝေဖန်တတ်သည်။ ။

နိုင်နိုင်က မတုန်လှုပ်ပေမယ့် အဘက်ဘက်ကို တွေးကာ ပူပန်တတ် သော ဦးမုန်းဦး မကြားပါစေနှင့် ဆုတောင်းရင်း ဘုရားကို ဦးချလိုက်သ ည် ။

ပြီး မိမိအား စောင့်ဆိုင်းနေသာ ဦးမုန်းဦးလက်ထဲသို့ ပန်းများ ထည့် ပေးလိုက်သည်။ ။ ဦးမုန်းဦးက ပန်းများကို ပန်းအိုးထဲသို့ ပူးတွဲထိုးစိုက်လို က်သည်။ ။

“နားဦးမလား မိန်းကလေး”

“ဟင့်အင်း။ တစ်ပတ် ပတ်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းကြတာပေါ့”

ဘုရားကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ဖူးမြော်စဉ်-

“ဟာ ဦးဦး...ဦးဦး”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့လိုက်မှုအတွက် နိုင်နိုင်ပင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။ ရာဟု ထောင့်နားတွင် ထက်အာကာဇော်နှင့် သူ ငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသောလူငယ်တစ်စုနှင့်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိလေပြီ။

ဦးမုန်းဦး၏ ကျောဘက်၌ အသာပုန်းလျှိုးထားမိသည်။ ။ ဦးမုန်းဦးမှ ထိတ်လန့်တကြား-

“လူလေး...လူလေး မပြန်သေးဘူးလား”

“စာမေးပွဲက ဒီနေ့မှ ပြီးတာဦးရဲ့ ၊ မနက်ဖြန်ပြန်မှာ ၊ မပြန်ခင် ဘု ရားမှာ ဘာဆုတောင်းရတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ရမယ့်အ

ဖြေအတွက်လေ”

ဦးမုန်းဦး၏ နားထဲ တော်လဲသံပမာ စူးနစ်ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ နှုတ်တို့ သည် ဆွံ့အသွား၏။

“အို”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲမှာ လည်း ကရုဏာ အာမေဋီတိကလေးဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ ခင်တွယ်မိပါသော ချာတိတ်အတွက် စိတ်မကောင်းပါ။

ဦးမုန်းဦးသည် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံကို အတင်းငြိမ်းသက်ရင်း

“ကံတရားပေါ့ လူလေးရယ်”

“ကံဆိုတာ အလုပ်ပါဦးဦးရာ၊ လူရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ သာ ကံဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ လူတိုင်း ဘယ်ကင်းနိုင်ကြမလဲ၊ ယုံကြည်ခြင်းတစ်မျိုးပါ”

ဦးမုန်းဦးမှာ ဘာစကားဆက်ရမည်မသိဘဲ လည်ချောင်း၌ သောက အလုံးက ဆို့နစ်နေစဉ်

“လုပ်ပါဦး ဦးဦး၊ ဦးဦးရဲ့ အမျိုးသမီးကို ဝှက်မထားနဲ့ လေ၊ အဝေးက တည်းက လှမ်းမြင်လိုက်ပါတယ်နော်”

ဦးမုန်းဦး၏ လက်ကို တင်းခနဲနေအောင် နိုင်နိုင် တအားဆုပ်ထားရင်း-

“ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု လည်း နှစ်ကိုယ်ကြား သတိပေးလိုက်သည်။

“ဦးဦးအမျိုးသမီးက ရှက်တတ်တယ်ကွာ၊ သွားတော့မယ်နော် လူလေး

ရထားတွဲလိုဖြစ်နေသော ဦးမုန်းဦးတို့ နှစ်ဦးသည် ထက်အာကာဇော်

ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော်...

“ဟင် မမ...မမဒေါက်တာ”

“ချာတိတ်ရယ်”

ssi

နှလုံးသားကြေကွဲပျက်သုဉ်းသွားသော ထက်အာကာဇော်၏ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်ရော ဦးမုန်းဦးပါ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ထက်အာကာဇော်မှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းမှ စိတ်ထိခိုက် နာကျည်းစွာဖြင့်

“လုပ်ရက်ကြပါပေ၊ ရက်စက်ကြပါပေ။ ခင်ဗျားတို့ မှာ အကြင်နာ တရားမရှိကြဘူး။ ဟန်ဆောင်ပရိယာယ်တွေနဲ့ ကျုပ်ကို သူငယ်နှပ်စားလေးပဲဆိုပြီး လှည့်စားကြတာပေါ့၊ ကျုပ်ဘဝကို မွေ့ကြေအောင် ခြွေရက်ကြပါပေတယ်”

“ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဦး ရှင်းပြ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး၊ မုန်းတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို မုန်းကြောက်ပြီ”

နာကျည်းမုန်းတီးစွာ ဒေါသတကြီး ပြောပြီး ချာခနဲပြန်လှည့်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းများမှာ လည်း သူနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေသည်။

ဦးမုန်းဦးမှ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ပြီး ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ နိုင်နိုင်က ဆွဲထားပြီး

“နေပါစေ၊ သူခံစားရလည်း ခဏပဲ၊ ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဦးဘဇော်ကိုပေးထားတံ ကတိဖျက်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း

သာ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့”

ဦးမုန်းဦးသည် မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည် ။ အံ့ကိုတင်း တင်းကြိတ်လိုက်သည် ။ နိုင်နိုင်က ဝန်းကျင်မှ အကဲခတ်နေသော မျက်လုံးများကြောင့်-

“ပြန်ကြရအောင်နော်၊ နိုင်နိုင်တို့ ကို ကြည့်ကုန်ကြပြီ”

နိုင်နိုင်က လက်မောင်းကို လှုပ်ရမ်းသတိပေးကာ ဆွဲခေါ်လိုက်မှ ဦးမုန်းဦး သတိဝင်လာကာ နိုင်နိုင်ကို မချီပြုံးဖြင့် ပြုံးပြပြီး

“ဆောရီး မိန်းကလေးရယ်” ဟု တောင်းပန်ပြီး နှစ်ဦးသားခပ်သွက် သွက် လျှောက်ကာ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည် ။

မည်သည့်နေရာကိုမှ ဝင်ရန် စိတ်မရှိတော့ဘဲ အိမ်သို့သာ တန်းတန်း မတ်မတ်ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

အပြန်ခရီးကို ဦးမုန်းဦးအားကားမောင်းခွင့်မပေးဘဲ နိုင်နိုင် ကိုယ်တိုင် မောင်းခဲ့သည် ။

ဦးမုန်းဦး၏ နှလုံးသား၌ ငိုမြည်းနေသည် ထင်သည် ။ ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံက သက်သေခံနေသည် ။ တစ်လမ်းလုံး နိုင်နိုင်ကို စကား တစ်ခွန်းမပြောခဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိမ်သားကင်းသော နေမင်းအရှိန်ကြောင့် လင်းလက်စွာ တောက်ပနေသည် ။

နိုင်နိုင် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချလိုက်မိသည် ။

*

အခန်း (၃၃)

နေပင်လျှင် ခေါင်းမိုးတည့်တည့်သို့ ရောက်နေပြီ။

နိုင်နိုင် ငွေဗိုင်းဖြူလေးဖြစ်တော့မည်။ ဦးမုန်းဦး ကား မလာသေး။

ဒေါ်မိ၏ အကူအညီမယူဘဲ နိုင်နိုင်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်း-ဟင်းတို့ သည် စားသုံးမည့်သူကို စောင့်မျှော်ရင်း အငွေများ သေစပြုနေလေပြီ။

ထိုစဉ် ကားသံကြားလိုက်ရသဖြင့် နိုင်နိုင် ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ခြေသံဝုန်းဒိုင်းများ နှင့်အတူ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ပြန်လာသော ဦးမုန်းဦးနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဆုံမိကြသည်။

“ပြန် လာပြီလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မိန်းကလေးရယ်”

နိုင်နိုင်မေးတာကတခြား၊ သူဖြေတာက တခြားဖြစ်နေသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“လူလေး သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်၊ သူ့အဘွားလည်း စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ထမင်းမစား ဟင်းမစားနဲ့ တဲ့ လေ”

“ဪ”

ဦးမုန်းဦးသည် ထက်အာကာဇော်တို့ အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ။

“ဦးမုန်းက သူတို့ အိမ်သွားတယ်လား၊ သူက လက်ခံသလား”

“အိမ်ထဲတော့ ဘယ်ဝင်မလဲ၊ သူတို့ မာလီနဲ့ အစကတည်းကခင်ပြီး သားလေ၊ တိတ်တိတ်စုံစမ်းရတာပေါ့”

“ထမင်းစားရအောင် နိုင်နိုင်စောင့်နေတာ”

ဦးမုန်းဦးက ခေါင်းကိုခါးယမ်းရင်းက ဆက်တီပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

“မိန်းကလေးပဲ စားတော့၊ ကျုပ်မစားတော့ဘူး၊ စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်သွားသည်။ ။

မိမိက အပင်အပန်းခံ၍ ချက်ပြုတ်ထားရခြင်းကို အသိအမှတ်အပြုမခံရသဖြင့် ဒေါသလေးကလည်း စွက်လာသည်။ ။ စိတ်ထဲ၌ လည်း မကျေနပ်။

“ဦးမုန်းဦး”

“ဟင်”

“တကယ်လို့ နိုင်နိုင်ဟာ ဒေါ်နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ တူမအရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ဘာ”

ကျားရဲတစ်ကောင်၏ လျှင်မြန်ခြင်းနှင့်အတူ ဝုန်းခနဲ နိုင်နိုင်အပါး ရောက် လာပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းကာ

“ဘာပြောတယ်၊ မင်း နှောင်းခင်ခင်ရဲ့ တူမအရင်း မဟုတ်ဘူး လား”

“စကားအဖြစ်ပြောတာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ သိချင်လို့ ”

ဦးမုန်းဦးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်ရင်း လက်များကို ရုပ်လိုက်သည်။

“မေးစရာတောင် မလိုဘူးထင်တယ်၊ သားနဲ့ မင်းကို လက်ထပ်ပေးမှာ ပေါ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုလည်း မင်းကို သားအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တူနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာ ပဲကွယ်”

“ခင်ဗျား စိမ့်တိုင်း နိုင်နိုင်က လက်ခံမယ် ထင်သလား”

“လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ရမှာ ပဲ၊ မိန်းကလေးအတွက်ပါ၊ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝလေးပါ လှပစေဖို့ အတွက်ပါ”

“ဘာဘဝလှတာလဲ၊ အချစ်မရှိတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းထောင်ထဲသွင်းတာ ကျွန်မဘဝ လှဖို့ တဲ့ လား၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... ဒီမှာ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးရဲ့ ရှင်မြမြမှတ်ထားဖို့ က နိုင်နိုင်ဟာ သိုးငယ် မဟုတ်ဘူး ”

နိုင်နိုင်ပေါက်ကွဲလေပြီ၊ နှလုံးသား၏ လျှို့ဝှက်ချက်တို့ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ကုန်ပြီ။

“ရှင့်စစ်တုရင်ရုပ် မဟုတ်ဘူး ”

“ရှင်ဖန်တီးချင်တိုင်း ဖန်တီးလို့ မရဘူး သိလား”

“ရှင့်လှောင်အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲသိလား၊ ခင်ဗျားသိ

လား ပြော"

"မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားဗျ"

ခင်ဗျားတွေရှင်တွေ ရောထွေးနေသော နိုင်နိုင်ပေါက်ကွဲမှုကို ဦးမုန်း ဦးက မျက်နှာလွဲရန် ကြိုးစားသည်။ သူမကြားရက်ပါ၊ မကြည့်ရက်ပါ။

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်မလက်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

ဦးမုန်းဦး၏ မျက်နှာရှေ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်နှင့် အကျွမ်းမဝင်မှုကြောင့် ရရှိလာသော ဆူးခြစ်ရာ၊ ဓားဒဏ်ရာ၊ အပူလောင်ရာတို့ နှင့် ပြည့်နှက်နေသော လက်ဖဝါးနုလေးကို ဦးမုန်းဦးက တအံ့တဩဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါ...ဒါ"

ssi

နိုင်နိုင်က လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်ပြီး

"ဒါတွေက တစ်သက်လုံး မလုပ်ဖူးခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်လို့ ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေဗျ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ခင်ဗျားကြီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး ဒေါ်မိဆီမှာ မတတ်-တတ်အောင် သင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ချက်တာ၊ ဒါတွေကို ခင်ဗျားကြီးက ဥပေက္ခာပြုရက်တယ်"

ဦးမုန်းဦးက တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဝုန်းခနဲထလိုက်သည်။ နိုင်နိုင်ကို ကြေကွဲစွာဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း အက်ကွဲစွာပင် ခေါ်လိုက်သည်။

"မိန်းကလေး"

"နေဦး ကျွန်မစကားမဆုံးသေးဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင်က လူလိုမမြင်ဘူး၊ နိုင်နိုင်က ခင်ဗျားလို အသည်းနှလုံးကင်းတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး၊ ခံစားတတ်"

တယ်၊ သူတကာထက်ကို ပိုခံစားတတ်တယ် သိလား”

စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ် ပစ်လိုက်ပြီး

“သားအရင်းရော၊ တူရော နိုင်နိုင် မယူနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ဦးမုန်းဦး ခင်ဗျားသိထားဖို့ က ခင်နိုင်ဇံဟာ ဒေါ်နှောင်းခင်ခင်လိုလည်း ရူးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒေါ်စောနှင်းဆီလိုပဲ စိတ္တဇအိပ်မက်မျိုး ထမက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ ခင်နိုင်ဇံရဲ့ အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုထားတဲ့ ခင်ဗျားကြီးကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးမှ ခင်ဗျားကြီးလို လူကို ချစ်မိတဲ့ ခင်နိုင်ဇံရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ရင်ခွဲပြီး ထုတ်ပစ်မယ်”

မျက်ရည်တာက ကျိုးကျသွားသည် ။ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသော မျက်ရည်ချောင်းကို စိတ်ဆိုးစွာ သုတ်ပစ်သော်လည်း မရ။ မျက်ရည်ချောင်းက တော့ စီးမြဲပင်။

“မိန်းကလေး...မိန်းကလေးရယ်”

ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည် ။ မျက်ရည်ပင်လယ်မလေး နိုင်နိုင်ကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည် ။

“လွတ်...လွတ်...မုန်းတယ်”

နိုင်နိုင်ရုန်းသည် ။ ထုရိုက်ပစ်သည် ။ မရ

“ရိုက်ပါ သတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သတ်လိုက်တော့ကွာ၊ ကျုပ်ကို တစ်လှည့်ပေးဦး၊ ကျုပ်ပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မျှီသိပ်ထားရတဲ့ ဝေဒနာတွေက မချိမဆုံပါ မိန်းကလေးရာ”

မျက်ရည်များကို ယုယစွာ သုတ်ပေးရင်း တောင်းပန်သည် ။ နိုင်နိုင်က အငိုမျက်လုံးဖြင့် ဦးမုန်းဦးကို မော့ကြည့်သည် ။ မျက်လုံးချင်းဆုံကြ

သည် ။ နှလုံးသားချင်း သိနားလည်ခဲ့သော မျက်လုံးများ ဖြစ်သွားကြသည် ။ အရင်တုန်းကလို ရှောင်လွှဲမပစ်ကြတော့ပါ။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာအစုစုဖြင့် ဦးမုန်းဦး၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး၌ မျက်နှာအပ်လိုက်သည် ။

လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား ကျောပြင်ကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

ဦးမုန်းဦးက ယုယစွာ ပိုက်ထွေးထားရင်း

“မိန်းကလေးကို ကျုပ်သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သံတောင်ကို တစ်ယောက်တည်းလာနေပြီး ပန်းလေးတွေကို ပသီချောင်းထဲ မျှောနေကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ”

အတိတ်တို့ ကို တရေးရေး မြင်ယောင်ရင်း နိုင်နိုင် နှလုံးသွေးတို့ သည် ထွေးနွေးလာသည် ။

“ရေနစ်ပြန်တော့လည်း ဆယ်ယူ ပြုစုပေးရင်း ကျုပ်စိတ်တွေသိပ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကလေး သတိရရခြင်း ထွက်ပြေးခဲ့မိတာပေါ့”

“မိန်းမမဝင်ရဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မရမက ဖြုတ်ယူသွားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းနဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်မှုလေးတွေကပဲ ကျုပ်ရဲ့ မွေ့ကြေနေတဲ့ နှလုံးသားတွေကို တစ်စစီ ပြန်ဆက်ပေးနေသလိုပဲ ခံစားလာရတယ်”

“ဒီကြားထဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကွဲခဲ့တဲ့ သားကို ပြန်တွေ့ရယ်၊ သားကလည်း မိန်းကလေးကို ချစ်နေတယ်။ ပြန်တွေ့ရတဲ့ သားကလည်း မိန်းကလေးကိုချစ်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာ

မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဦးမုန်း”

“မိန်းကလေး”

“မိန်းကလေးရယ်”

ဦးမုန်းဦး၏ နှလုံးသားသည် လူသားထဲက လူသားနှလုံးသားသာ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ချစ်နေသော မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်သော နှလုံးသား မရှိတော့။ ။ တုန်ရီလိုက်လှဲစွာဖြင့်-

“တကယ်လား မိန်းကလေး၊ တကယ်လား”

“ဟာဗျာ မမေးနဲ့၊ တစ်ခါပဲ ပြောမယ်”

“ဒါဖြင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ချစ်တော့မယ်၊ တစ်လောကလုံးက ဘာပဲပြောပြော၊ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်မယ်။ ချစ်မယ်။ ကြင်နာမယ်။ ယုယမယ်ကွာ ကျေနပ်ပြီလား”

နိုင်နိုင် ရင်ခုန်သံရိုင်းများ ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“မော့ပါဦး”

ကြောက်လန့်စိတ်များက ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ထွန်းလာမှန်း နိုင်နိုင် မသိလိုက်ပါ။ ။ မမော့ရဲတော့။ ။ ရင်ခွင်ကိုသာ တောက်တဲ့ ကဲ့သို့ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ ဘယ်လိုလဲကွ”

ရှက်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေသည်။ ။ ယခင်က ရဲရင့်သောစိတ်တို့ သည်လည်း ပုန်းလျှိုးသွားလေသည်။ ။ အချစ်သည် လူ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိလွန်းလှချေသည်။ ။

ဝှက်ထားသော မျက်နှာကို ဦးမုန်းဦးက အားမလို အားမရဆွဲဖော်
လေ နိုင်နိုင်က ပိုမိုရုန်းကန်တိုးဝင်လေဖြစ်သည်။ ။

“မိန်းကလေးကလည်း ကွယ်”

ရှက်နေသော အရိုင်းပန်းလေး နိုင်နိုင်ကို သနားစိတ်ဖြင့် အလျှော့
ပေးလိုက်သည်။ ။ နေချင်သလို နေပါစေတော့။

သည် တော့မှ ရှက်သံ ဝဲဝဲနှင့် နိုင်နိုင်အသံ ထွက်ရဲသည်။ ။

“နိုင်နိုင် ရှက်တယ်ဟာ”

ssi

“ဘာ ခုမှ ရှက်ပါပြီလဲ၊ ခုနက ချစ်တယ်ဆို၊ အချစ်အတွက် ကျုပ်ကို
လည်း သတ်မယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မုဆိုးမလေး၊ ခုမှ သားကောင်လိုကြောက်
မနေပါနဲ့ ကွယ်”

“ကြည့် စကားပြောတာတောင် မုဆိုးဝါသနာ မပျောက်ဘူး၊
ခင်ဗျားကြီးသာ အချစ်မုဆိုးကြီး၊ နိုင်နိုင်အသည်းကို အချစ်မြားစိုက်သွား
အောင် ခင်ဗျားကြီး ပစ်လိုက်တာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါ၊ ကျုပ်
ရဲ့ သံမဏိအမုန်းတံခါးကို ဘယ်သူကများ ရိုက်ချိုးဖွင့်လိုက်နိုင်တာလဲ
လို့”

“သိဘူး”

ဦးမုန်းဦးက နိုင်နိုင်ကိုသာ ဖက်ထားရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောနေ
မိသည်။ ။ စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော သောကအဆောက်အဦသည်
ပျက်သုဉ်းသွားလေပြီ။

“မိန်းကလေးရယ် ချစ်စရာရှားလို့ အမာရွတ် ဗရပွနဲ့

အကျည်းတန်ကြီးကိုများကွယ်”

“အကျည်းတန်မကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ချစ်နေမှာ ပဲ၊ မကြားဖူး ဘူးလား၊ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးတဲ့ ”

“တစ်ခုလပ်ကြီးပါကွယ်”

“လပ်လပ်၊ ဆယ်ခုပဲ လပ်လပ်”

“အသက်ကလည်း တစ်ဒါဇင်လောက် ကြီးနေတာကိုများ ”

“တစ်ကရွတ်ပဲ ကြီးကြီး ချစ်မှာ ပဲ၊ ခင်ဗျားကြီးနော် အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ ကိုက်ထည့်လိုက်မှာ ”

“ဟ ဘယ်ကို ကိုက်မှာ လဲ”

“ဒီရင်ဘတ်ကြီးကိုပေါ့”

နိုင်နိုင်သည် ရင်ခွင်မှ မျက်နှာခွာကာ ဦးမုန်းဦး၏ ရင်ဘတ်ကို တအုန်းအုန်းထုလိုက်သည်။ နာကျင်အောင်တော့ မထုရက်ပါ။ ဖွဖွလေးသာ

“လက်ကလေးတွေ နာကုန်တော့မှာ ပဲကွယ်”

နိုင်နိုင်၏ လက်သီးဆုပ်နုလေးများကို ဦးမုန်းဦးကယုယုစွာဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ။ ရှက်သွေး ချစ်သွေးတို့ ဖြင့် နှင်းဆီသွေးရောင် မျက်နှာပြင်လှလှလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြင်နာအနမ်းပေးရန် မျက်နှာကိုအငိုက်-

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ခင်ဗျားကြီးနော်”

နိုင်နိုင်က အလန့်တကြား ခေါင်းငဲ့ရှောင်တိမ်းကာ ရင်ခွင်ကြီးထဲပုန်းဝင်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ဦးမုန်းဦးက

မချင့်မရဲပိုက်ထွေးကာ

ရယ်မောရင်း

နိုင်နိုင်ဆံစလေးများကိုသာ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ။

“ခင်ဗျားကြီးကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ရှက်နေရသလား မိန်းကလေးရယ်”

“ချစ်လို့ ရှက်တာပေါ့”

ရှက်သံစွက်ကာ မရဲတရဲ ပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ရန်တော့ စိတ်
မကူးမိပါ။

အမေ့ရင်ခွင်နှင့်လည်း မတူ။

အဘွားရင်ခွင်နှင့်လည်း မဆိုင်။

တစ်မူထူးခြားသော ရင်ခွင်ဖြစ်သည်။ ။ ရင်ခုန်နွေးနွေး အသည်းက
အေးအေးရှိနေသော်လည်း စွန့်ခွာမှုအတွက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်
ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရင်ခွင်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤရင်ခွင်နှင့် ဝေးရမှာ စိုးကြောက်လွန်းသောကြောင့် ရင်ထဲ၌ စ
ကားတစ်ခွန်းကို တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ရတော့မည်။

ထိုစကားသည် -

“လေးလေးနှောင်းခင်ခင်ဟာ နိုင်နိုင်အဒေါ်အရင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဘွား
ဘွားက မွေးစားထားတဲ့ မွေးစားသမီးဗျ။ ဒါကြောင့် နိုင်နိုင်နဲ့ အာကာ
ဟာ ဘာမှ မတော်ဘူး၊ သူစိမ်းတွေသက်သက်ပါ” ဟူ၍ ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း နိုင်နိုင်ချစ်သူကို နိုင်နိုင်ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ဖြင့် ထို
စကားကို ရင်၌ သာ တစ်သက်လုံး မြှုပ်နှံထားလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြ
တ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

သည် အတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

“အဆိုးထဲက အကောင်းလေးတွေကို ရှာတွေ့လိုက်ရင် ဘယ်က

သောကတွေများ ဝင်လာနိုင်ဦးမှာ လဲ မမဒေါက်တာရဲ့ " ဟူ၍ ချီလွင်သွက်လက်သော ထက်အာကာ၏ အသံလေးသည် ရင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။ ။

အပြောနှင့်အဟောညီပါစေဟု လည်း ချာတိတ်အတွက် တိတ်တခိုး ဆုတောင်းမိသည်။ ။

အချစ်သည် အသစ်တစ်ဖန်မွှေးဖွားလာနိုင်သော်လည်း အချစ်သည် ခွဲဝေ၍ မရနိုင်ပါ။

“ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ မိန်းကလေး၊ ငြိမ်လို့ ပါလား”

“ခင်ဗျားကြီးအကြောင်းပေါ့”

“ကျုပ်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းလဲ”

“မုန်းတဲ့ အကြောင်း၊ သိပ်မုန်းစရာ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းဗျ၊ သိပြီလား”

“ဘာ သိပ်ချစ်တဲ့ အကြောင်း ဟုတ်လား”

နိုင်နိုင်က ယောင်ရမ်း၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ “ဟာ” ဆိုကာ ရုက်စနိုးရယ်မောလိုက်သည်။ ။

ဦးမုန်းဦးက အသည်းတယားယားနှင့် ခေါင်းကလေးကို ဖွဖွလေးပုတ်လိုက်ပြီး-

“သိပ်ချစ်တဲ့ သူကိုခေါ်တာကလည်း ခင်ဗျားကြီးတဲ့ လားကွယ်”

“ခင်ဗျားကြီးကို ခင်ဗျားကြီးလို့ မခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ၊ ကျုပ်ကျုပ်နဲ့ ပြောပြီး ကျုပ်ကြီးလို့ ခေါ်ရမှာ လား”

နိုင်နိုင်သည် ရင်ခွင်မှ မျက်နှာခွာကာ ဦးမုန်းဦးကို ဝေဝေကြည့်ကာ

မေးလိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ဦးမုန်းဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီအပြောလေးတွေနဲ့ ကျုပ်ကြီးတော့ မင်းလေးပြောခဲ့သလို ယောင်ကျူးကြီး ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

ssi

မချင့်မရဲ ရင်တွင်းမှ ပီတိသံနှောကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

ကြည်လင်သန့်စင်နေသော်လည်း ရှက်သွေးရောင်လွှမ်းနေသော နိုင်နိုင်မျက်နှာလေးသည် ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ အတိရှိနေသည်။ ။

ထို့အတူ ဦးမုန်းဦးသည် လည်း သားအတွက် ခံစားခဲ့ရသော သောကဝေဒနာသည် မည်သည့်ကမ္ဘာသို့ လွင့်စဉ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါ။ သူသိနေသည် က သူ့အသည်းနှလုံးကို မြေလှန်ပစ်ကာ ရယူသွားနိုင်သော ခင်နိုင်ဇံလေးကိုသာ ရာသက်ပန် ကြင်နာယုယသွားရန် ဖြစ်သည်။ ။

မြပုလဲခင်

*